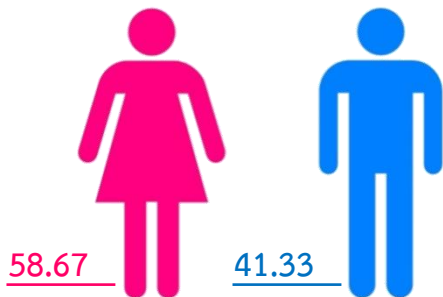

บทสรุปผู้บริหาร (EXECUTIVE SUMMARY)

โครงการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมในพื้นที่จังหวัดน่าน ในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชน รวมถึงร้อยละของประชาชนที่ให้ความร่วมมือในการป้องกันอาชญากรรม เพื่อให้มีฐาน

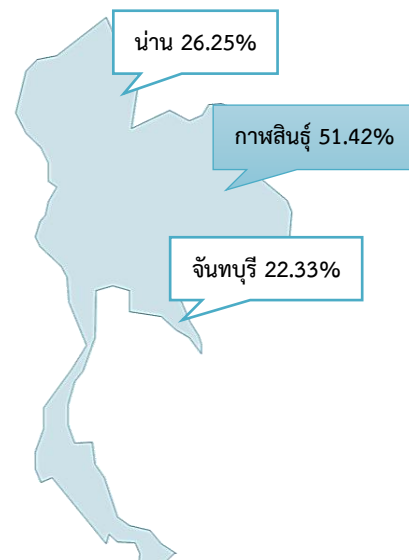
ข้อมูลในการขับเคลื่อนงานป้องกันอาชญากรรมในระดับพื้นที่ และนำฐานข้อมูลที่มีมาจัดทำข้อเสนอแนะเชิงนโยบายในการป้องกันอาชญากรรมที่มีประสิทธิภาพ ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการลงพื้นที่เก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม (Field Survey) ด้วยการสัมภาษณ์จากผู้ให้คำตอบโดยตรง (Personal Interview หรือ Face to face Interview) จากประชากรเป้าหมายจำนวนทั้งสิ้น 1,200 หน่วยตัวอย่าง เริ่มการสำรวจช่วงเดือนมีนาคม พ.ศ. 2561 ผลการสำรวจสามารถสรุปได้ดังนี้

❖ 1. ด้านลักษณะข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสำรวจ

ประชากรเป้าหมายที่ใช้ในการสำรวจครั้งนี้ครอบคลุมพื้นที่ใน 3 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดน่าน จังหวัดจันทบุรี และจังหวัดกาฬสินธุ์ ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป และจากผลการสำรวจ พบว่า ตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 58.67) ในสัดส่วนที่มากกว่าเพศชาย (ร้อยละ 41.33)

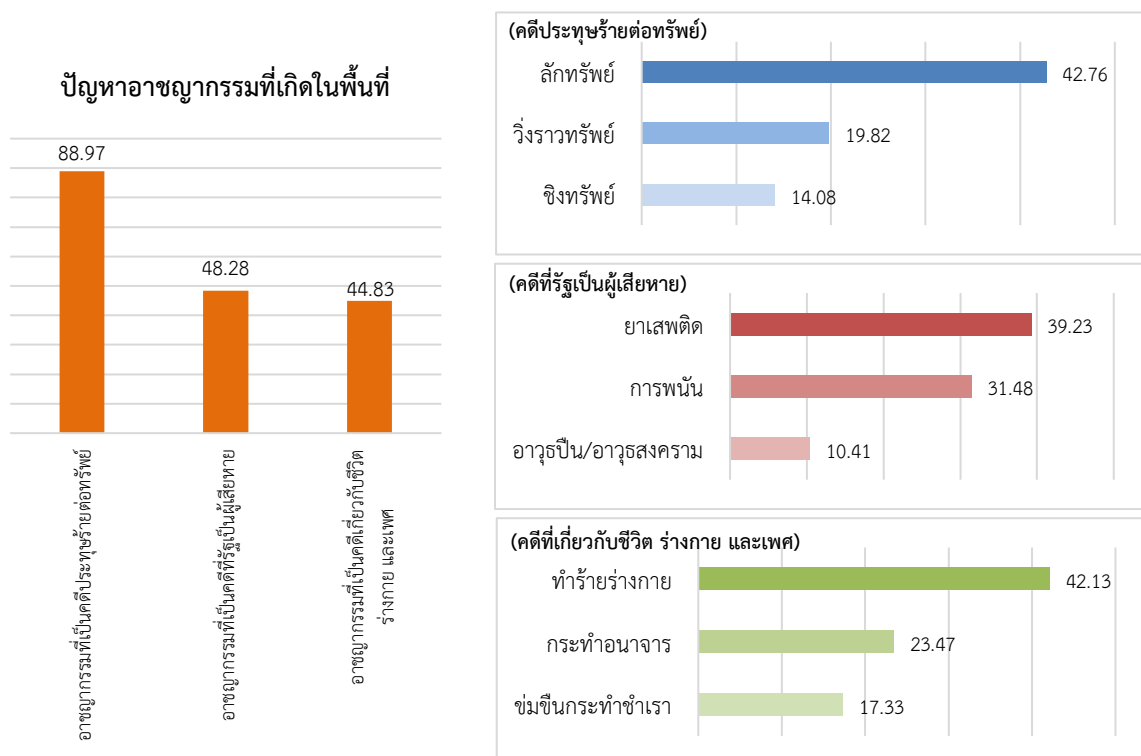
ตัวอย่างมีอายุระหว่าง 35-44 ปี เป็นสัดส่วนสูงสุด (ร้อยละ 26.25) ซึ่งสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 33.83) ประกอบอาชีพเจ้าของธุรกิจ/อาชีพอิสระ/ค้าขาย (ร้อยละ 24.33) และมีรายได้เฉลี่ย 10,001-20,000 บาท (ร้อยละ 35.17) โดยตัวอย่างส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในจังหวัดกาฬสินธุ์ (ร้อยละ 51.42) ซึ่งอาศัยอยู่ในย่านชานเมือง/ชนบท (ร้อยละ 59.59) และมีลักษณะบ้านพักเป็นบ้านเดี่ยว (ร้อยละ 77.92)

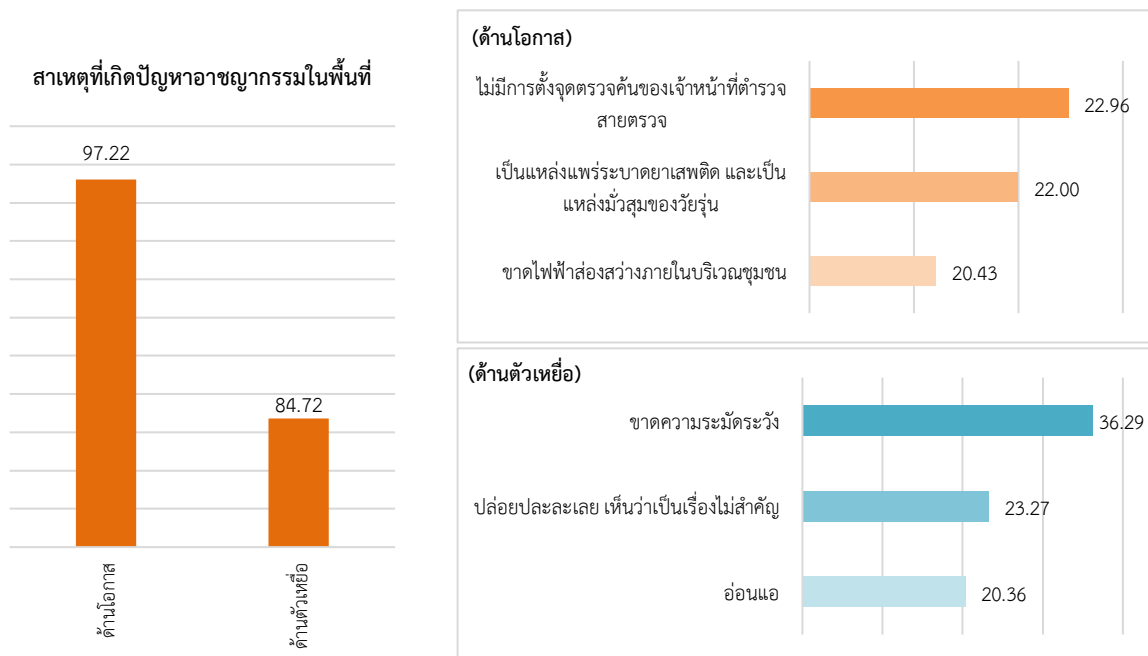
❖ 2. ด้านปัญหาและสาเหตุของอาชญากรรมในพื้นที่

จากผลการสำรวจ พบว่า ตัวอย่าง หรือบุคคลใกล้ชิดส่วนใหญ่ (ร้อยละ 87.92) ไม่เคยตกอยู่ในเหตุการณ์การเกิดอาชญากรรม แต่มีจำนวน (ร้อยละ 12.08) เท่านั้นที่เคยตกอยู่ในเหตุการณ์การเกิดอาชญากรรม ซึ่งครั้งล่าสุดที่ตัวอย่าง หรือบุคคลใกล้ชิดเคยตกอยู่ในเหตุการณ์การเกิดอาชญากรรมนั้นเกิดขึ้นนานกว่า 1 ปีมาแล้ว (ร้อยละ 69.66) และลักษณะการเกิดเหตุที่ตัวอย่าง หรือบุคคลใกล้ชิดตกอยู่ในเหตุการณ์ ส่วนใหญ่เป็นเหตุลักทรัพย์มากที่สุด (ร้อยละ 49.66) รองลงมา คือ เป็นเหตุทำร้ายร่างกาย (ร้อยละ 20.00) เป็นเหตุชิงทรัพย์/ปล้นทรัพย์ และเป็นเหตุเกี่ยวกับยาเสพติด ในสัดส่วนที่เท่ากัน (ร้อยละ 14.48)

ปัญหาอาชญากรรมที่เกิดในพื้นที่ของตัวอย่าง หรือบุคคลใกล้ชิด พบว่า การเกิดอาชญากรรมที่เป็นคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ที่เกิดมากที่สุด (ร้อยละ 88.97) โดยจำนวนนี้เป็นคดีลักทรัพย์ (ร้อยละ 42.76) วิ่งราวทรัพย์ (ร้อยละ 19.82) และชิงทรัพย์ (ร้อยละ 14.08) ตามลำดับ รองลงมา คือ การเกิดอาชญากรรมที่เป็นคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย (ร้อยละ 48.28) โดยจำนวนนี้เป็นคดียาเสพติด (ร้อยละ 39.23) การพนัน (ร้อยละ 31.48) และอาวุธปืน/อาวุธสงคราม (ร้อยละ 10.41) ตามลำดับ และการเกิดอาชญากรรมที่เป็นคดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ (ร้อยละ 44.83) โดยจำนวนนี้เป็นคดีทำร้ายร่างกาย (ร้อยละ 42.13) กระทำอนาจาร (ร้อยละ 23.47) และข่มขืนกระทำชำเรา (ร้อยละ 17.33) ตามลำดับ (ดังกราฟ)

สาเหตุที่เกิดปัญหาอาชญากรรมในพื้นที่ของตัวอย่าง หรือบุคคลใกล้ชิด พบว่า สาเหตุเกิดจากด้านโอกาสมากที่สุด (ร้อยละ 97.22) โดยในจำนวนนี้ระบุว่า ไม่มีการตั้งจุดตรวจค้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจ (ร้อยละ 22.96) เป็นแหล่งที่มีการแพร่ระบาดของยาเสพติด และเป็นแหล่งมั่วสุมของวัยรุ่น ในสัดส่วนที่เท่ากัน (ร้อยละ 22.00) และขาดไฟฟ้าส่องสว่างภายในบริเวณชุมชน (ร้อยละ 20.43) ตามลำดับ รองลงมา คือ สาเหตุเกิดจากด้านตัวเหยื่อ (ร้อยละ 84.72) โดยในจำนวนนี้ระบุว่า ขาดความระมัดระวัง (ร้อยละ 36.29) ปล่อยปละละเลย เห็นว่าเป็นเรื่องไม่สำคัญ (ร้อยละ 23.27) และอ่อนแอ (ร้อยละ 20.36) ตามลำดับ (ดังกราฟ)

❖ 3. ด้านความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่

จากผลการสำรวจ พบว่า ภาพรวมตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมในพื้นที่น้อย โดยพบว่า ตัวอย่างมีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม คือ ประเด็นรู้สึกวิตกกังวลหากมีความจำเป็นต้องนำทรัพย์สินมาไว้ในที่สาธารณะ เช่น การจอดรถในพื้นที่สาธารณะในชุมชน (ร้อยละ 2.54) รองลงมา คือ คิดว่าที่พักอาศัยจำเป็นต้องจัดหาเครื่องมือ/อุปกรณ์ในการรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เพื่อป้องกันภัยอาชญากรรม (ร้อยละ 2.44) และรู้สึกว่าตัวเองไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะมีคนมาขโมยหรือฉกฉวยทรัพย์สินเวลาที่เดินอยู่ในพื้นที่สาธารณะภายในชุมชนในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น) (ร้อยละ 2.38) ตามลำดับ

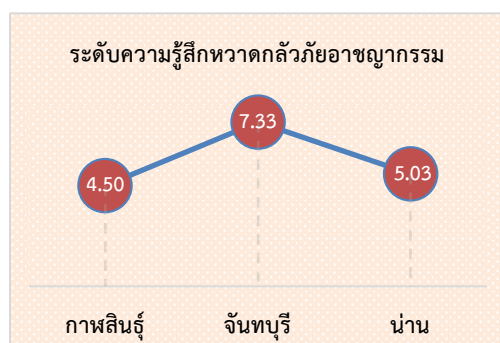

เมื่อพิจารณาจำแนก 3 จังหวัดน่าน (จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดจันทบุรี จังหวัดน่าน) พบว่า ภาพรวมส่วนใหญ่มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมในพื้นที่น้อย ซึ่งในประเด็นรู้สึกวิตกกังวลหากมีความจำเป็นต้องนำทรัพย์สินมาไว้ในที่สาธารณะ เช่น การจอดรถในพื้นที่สาธารณะในชุมชนพบว่า ทั้งจังหวัดกาฬสินธุ์ และจังหวัดน่าน มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมในประเด็นนี้เป็นอันดับแรก แต่จังหวัดจันทบุรี จะรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมในประเด็น คิดว่าที่פקอาศัยของตัวเอง

จำเป็นต้องจัดหาเครื่องมือ/อุปกรณ์ในการรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เพื่อป้องกันภัยอาชญากรรม และเมื่อจำแนกตามลักษณะบริเวณที่พักอาศัย (ย่านธุรกิจการค้า ย่านอุตสาหกรรม ย่านชานเมือง/ชนบท ย่านชุมชนแออัด) พบว่า ประเด็นคิดว่าที่פקอาศัยของตัวเองจำเป็นต้องจัดหาเครื่องมือ/อุปกรณ์ในการรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เพื่อป้องกันภัยอาชญากรรม ทั้งย่านธุรกิจการค้า และย่านอุตสาหกรรม มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมในประเด็นนี้เป็นอันดับแรก แต่ในย่านชานเมือง/ชนบท และย่านชุมชนแออัด มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมในประเด็นรู้สึกวิตกกังวลหากมีความจำเป็นต้องนำทรัพย์สินมาไว้ในที่สาธารณะ เช่น การจอดรถในพื้นที่สาธารณะในชุมชนเช่นกัน

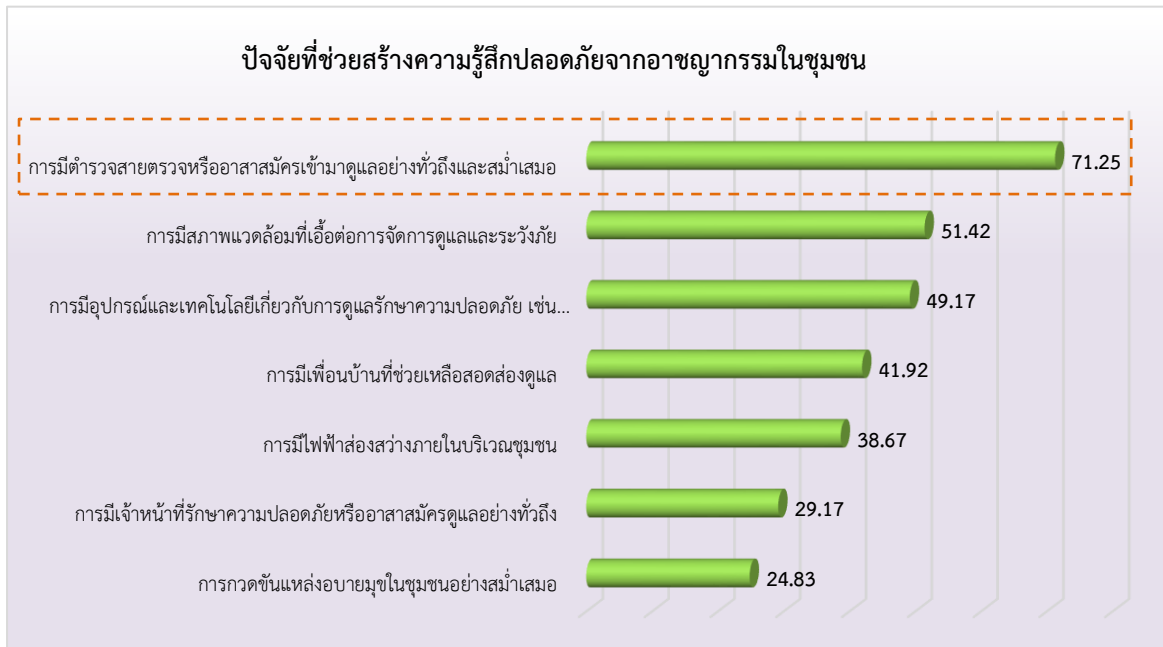
จากการสำรวจระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องชีวิต ร่างกาย เพศ และทรัพย์สิน โดยภาพรวมตัวอย่างมีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมปานกลาง ซึ่งส่วนใหญ่มีระดับความหวาดกลัวอยู่ระดับ 3-4 หมายถึง หวาดกลัวน้อย (ร้อยละ 39.33) รองลงมา คือระดับ 5-6 หมายถึง หวาดกลัวปานกลาง (ร้อยละ 32.42) และระดับ 7-8 หมายถึง หวาดกลัวมาก (ร้อยละ 15.42) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาจำแนก 3 จังหวัดน่าน (จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดจันทบุรี จังหวัดน่าน) พบว่า จังหวัดจันทบุรี มีระดับความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องชีวิต ร่างกาย เพศ และทรัพย์สินมาก (ดังกราฟ) และเมื่อจำแนกตามลักษณะบริเวณที่พักอาศัย (ย่านธุรกิจการค้า ย่านอุตสาหกรรม ย่านชานเมือง/ชนบท ย่านชุมชนแออัด) พบว่า มีระดับความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องชีวิต ร่างกาย เพศ และทรัพย์สินปานกลาง

❖ 4. ด้านปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกลดภัยจากอาชญากรรมในชุมชน

จากผลการสำรวจ พบว่า ตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกลดภัยจากอาชญากรรมในชุมชนมากที่สุด คือ การมีตำรวจสายตรวจหรืออาสาสมัครเข้ามาดูแลอย่างทั่วถึงและสม่ำเสมอ (ร้อยละ 71.25) รองลงมา คือ การมีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการจัดการดูแลและระวังภัย (ร้อยละ 51.42) และการมีอุปกรณ์และเทคโนโลยี เกี่ยวกับการดูแลรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เป็นต้น (ร้อยละ 49.17) ตามลำดับ (ดังกราฟ)

เมื่อพิจารณาจำแนก 3 จังหวัดน่าน (จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดจันทบุรี จังหวัดน่าน) พบว่า ปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกลดภัยจากอาชญากรรมในชุมชนทั้งจังหวัดกาฬสินธุ์ และจังหวัดจันทบุรี คือ การมีตำรวจสายตรวจหรืออาสาสมัครเข้ามาดูแลอย่างทั่วถึงและสม่ำเสมอจะช่วยสร้างความรู้สึกลดภัยเป็นอันดับแรก แต่จังหวัดน่าน จะรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรม คือ การมีอุปกรณ์และเทคโนโลยี เกี่ยวกับการดูแลรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เป็นต้น และเมื่อจำแนกตามลักษณะบริเวณที่พักอาศัย (ย่านธุรกิจ การค้า ย่านอุตสาหกรรม ย่านชานเมือง/ชนบท ย่านชุมชนแออัด) พบว่า ปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกลดภัยจากอาชญากรรมในชุมชนย่านธุรกิจการค้า ย่านชานเมือง/ชนบท และย่านชุมชนแออัด คือ การมีตำรวจสายตรวจหรืออาสาสมัครเข้ามาดูแลอย่างทั่วถึงและสม่ำเสมอจะช่วยสร้างความรู้สึกลดภัยเป็นอันดับแรก แต่ในย่านอุตสาหกรรม คือ การมีอุปกรณ์และเทคโนโลยี เกี่ยวกับการดูแลรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เป็นต้น

❖ 5. ด้านการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่

จากผลการสำรวจ พบว่า ภาพรวมตัวอย่างมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่น้อย โดยพบว่า ตัวอย่างมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในประเด็นได้รณรงค์ให้สมาชิกในครอบครัวและเพื่อนบ้านทำการป้องกันอาชญากรรม เช่น การติดตั้งเหล็กดัดที่ประตู การติดตั้งไฟส่องสว่างบริเวณบ้านพัก การเลี้ยงสุนัขไว้เฝ้าบ้าน การเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ในที่ปลอดภัยเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมา คือ ประเด็นการได้ร่วมประชุมกับเพื่อนบ้าน/ชุมชนเพื่อเสนอข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม และประเด็นการได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเมื่อพบว่ามีกรกระทำผิดเกิดขึ้นในหมู่บ้านและชุมชน (ดังกราฟ)

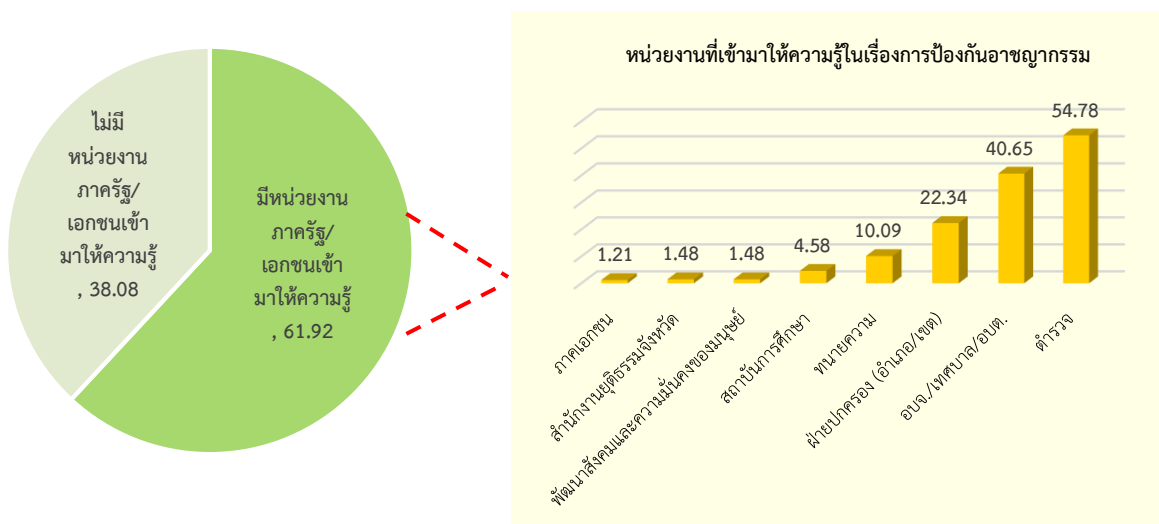

ประเด็นที่ 1	ได้รณรงค์ให้สมาชิกในครอบครัวและเพื่อนบ้านทำการป้องกันอาชญากรรม เช่น การติดตั้งเหล็กดัดที่ประตู การติดตั้งไฟส่องสว่างบริเวณบ้านพัก การเลี้ยงสุนัขไว้เฝ้าบ้าน การเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ในที่ปลอดภัย
ประเด็นที่ 2	ได้ร่วมประชุมกับเพื่อนบ้าน/ชุมชนเพื่อเสนอข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม
ประเด็นที่ 3	ได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเมื่อพบว่ามีกรกระทำผิดเกิดขึ้นในหมู่บ้านและชุมชน
ประเด็นที่ 4	ได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบ เมื่อพบว่าบุคคลแปลกหน้าหรือบุคคลที่ไม่น่าไว้วางใจ เข้ามาหมู่บ้านหรือชุมชน
ประเด็นที่ 5	มีส่วนร่วมในการออกตรวจรักษาความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้านหรือชุมชน
ประเด็นที่ 6	ได้เข้าร่วมประชุม อบรม หรือร่วมวางแผนในการป้องกันอาชญากรรมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัย
ประเด็นที่ 7	ได้บริจาคเงิน หรือวัสดุสิ่งของอื่น ๆ เพื่อใช้ในการป้องกันอาชญากรรม เช่น การสร้างป้อมยาม การสร้างด่านตรวจประจำหมู่บ้าน
ประเด็นที่ 8	ได้บริจาคทรัพย์สิน เพื่อให้การสนับสนุนผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่เฝ้าเวรยามและรักษาความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้าน หรือชุมชน
ประเด็นที่ 9	มีส่วนร่วมในการดูแลสิ่งของสาธารณะและจะรีบแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ถ้ามีผู้ทำลายหรือทำให้เสียหาย
ประเด็นที่ 10	มีส่วนร่วมในการส่งเสริมความสัมพันธ์และความอบอุ่นในหมู่บ้านหรือชุมชนเพื่อเสริมสร้างชุมชนให้เข้มแข็งในการป้องกันอาชญากรรม
ประเด็นที่ 11	มีส่วนร่วมในการตัดสินใจแก้ปัญหา/หาวิธีการในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมภายในชุมชน

เมื่อพิจารณาจำแนก 3 จังหวัดน่าน (จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดจันทบุรี จังหวัดน่าน) พบว่า ภาพรวมส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมน้อย โดยได้แรงจูงใจให้สมาชิกในครอบครัว และเพื่อนบ้านทำการป้องกันอาชญากรรม เช่น การติดตั้งเหล็กดัดที่ประตู การติดตั้งไฟส่องสว่าง บริเวณบ้านพัก การเลี้ยงสุนัขไว้เฝ้าบ้าน การเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ในที่ปลอดภัย ทั้งจังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดจันทบุรี และจังหวัดน่านมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมเป็นอันดับแรก และเมื่อ จำแนกตามลักษณะบริเวณที่พักอาศัย (ย่านธุรกิจการค้า ย่านอุตสาหกรรม ย่านชานเมือง/ชนบท ย่านชุมชนแออัด) พบว่า ส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมโดยได้แรงจูงใจให้สมาชิกใน ครอบครัวและเพื่อนบ้านทำการป้องกันอาชญากรรม เช่น การติดตั้งเหล็กดัดที่ประตู การติดตั้งไฟ ส่องสว่างบริเวณบ้านพัก การเลี้ยงสุนัขไว้เฝ้าบ้าน การเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ในที่ปลอดภัย

❖ 6. ด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารการป้องกันอาชญากรรม

จากผลการสำรวจ พบว่า ในพื้นที่ของตัวอย่างส่วนใหญ่มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรมกับคนในพื้นที่ (ร้อยละ 61.92) โดยส่วนใหญ่ หน่วยงานที่เข้ามาให้ความรู้ คือ หน่วยงานตำรวจ (ร้อยละ 54.78) รองลงมา คือ อบจ./เทศบาล/อบต. (ร้อยละ 40.65) และฝ่ายปกครอง (อำเภอ/เขต) (ร้อยละ 22.34) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาจำแนก 3 จังหวัดน่าน (จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดจันทบุรี จังหวัดน่าน) พบว่า ส่วนใหญ่หน่วยงานที่เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรมกับคนในพื้นที่จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดจันทบุรี และจังหวัดน่าน คือ หน่วยงานตำรวจ เป็นหน่วยงานแรก และเมื่อจำแนกตาม ลักษณะบริเวณที่พักอาศัย (ย่านธุรกิจการค้า ย่านอุตสาหกรรม ย่านชานเมือง/ชนบท ย่านชุมชน แออัด) พบว่า หน่วยงานที่เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม คือ หน่วยงานตำรวจเช่นกัน

จากการสำรวจในพื้นที่ของตัวอย่างได้มีหน่วยงานของภาครัฐ/เอกชน มาประกาศหรือติดประกาศแจ้งเตือนให้ระวังภัยอาชญากรรม (เช่น การขโมยรถ ขโมยสิ่งของมีค่า) พบว่า ส่วนใหญ่มีประกาศหรือติดประกาศแจ้งเตือนให้ระวังภัยอาชญากรรมจากหน่วยงานภาครัฐ/เอกชน และตัวอย่างได้รับข้อมูลข่าวสารเรื่องการป้องกันอาชญากรรมจากสื่อโทรทัศน์มากที่สุด รองลงมา คือ Facebook และป้ายเตือนภัยสาธารณะ ตามลำดับ

❖ ข้อเสนอแนะ

จากการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมในพื้นที่จังหวัดน่านนั้น ผลจากการสำรวจนำมาสู่ข้อเสนอแนะในการปรับปรุง และหาแนวทางในการป้องกันอาชญากรรมที่มีประสิทธิภาพ โดยทางผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่ได้จากการสำรวจในครั้งนี้ ได้แก่ 1) ข้อเสนอแนะด้านความรู้สึกลัวภัยอาชญากรรม และการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่ 2) ข้อเสนอแนะจากความคิดเห็นของประชาชน และ 3) ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. ข้อเสนอแนะด้านความรู้สึกลัวภัยอาชญากรรม และการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่

ด้านความรู้สึกลัวภัยอาชญากรรม

จากผลการสำรวจ พบว่า **ประชาชนในพื้นที่ที่มีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมมาก** หากมีความจำเป็นต้องนำทรัพย์สินมาไว้ในที่สาธารณะ เช่น การจอดรถในพื้นที่สาธารณะในชุมชน ที่พักอาศัย และรู้สึกว่าตัวเองไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะมีคนมาขโมยหรือฉกฉวยทรัพย์สินเวลาที่ไม่อยู่ในพื้นที่สาธารณะภายในชุมชนในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น) ซึ่งจะเห็นได้ว่าประชาชนในพื้นที่ส่วนใหญ่จะรู้สึกหวาดกลัวภัยในเรื่องเกี่ยวกับทรัพย์สิน ดังนั้น หากจะลดความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม เจ้าหน้าที่ตำรวจ อาสาสมัคร หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะต้องมีมาตรการเชิงป้องกันและเข้ามามีบทบาทในการช่วยสอดส่องดูแลตามพื้นที่สาธารณะ ภายในชุมชน หรือพื้นที่เสี่ยง เส้นทางเปลี่ยว และพื้นที่ที่ประชาชนรู้สึกหวาดกลัว หวาดระแวง หรือรู้สึกไม่ปลอดภัยอย่างสม่ำเสมอ ต่อเนื่อง นอกจากนี้ ควรให้ความสำคัญในการปรับปรุงสภาพแวดล้อม พื้นที่รกร้าง พื้นที่เปลี่ยว ให้ดูโปร่งโล่ง มีไฟแสงสว่างเพียงพอ การจัดให้มีสายตรวจหรืออาสาสมัครเข้าตรวจตราและสอดส่องดูแล การจัดให้มีป้ายเตือนภัย/สัญญาณเตือนภัยกรณีมีเหตุฉุกเฉิน รวมถึงติดตั้งกล้องวงจรปิด CCTV ให้ครอบคลุมในทุกพื้นที่ที่เสี่ยง หรือพื้นที่ล่อแหลมที่อาจเกิดเหตุอาชญากรรม เพื่อเป็นการป้องกัน ช่มชู้ หรือเตือนให้คนร้ายรู้สึกหวาดกลัวหากจะกระทำความผิด และสร้างความอุ่นใจและความรู้สึกปลอดภัยให้กับประชาชนในพื้นที่

ด้านการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม

จากผลการสำรวจ พบว่า **ประชาชนในพื้นที่มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมน้อย** โดยจะเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมการรณรงค์ให้สมาชิกในครอบครัวและเพื่อนบ้านทำการป้องกันอาชญากรรม เช่น การติดตั้งเหล็กดัดที่ประตู การติดตั้งไฟส่องสว่างบริเวณบ้านพัก การเลี้ยงสุนัขไว้เฝ้าบ้าน การเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ในที่ปลอดภัย การร่วมประชุมกับเพื่อนบ้าน/ชุมชนเพื่อเสนอข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม และคอยแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบ เมื่อพบว่ามีกรกระทำผิดเกิดขึ้นในหมู่บ้านและชุมชน ซึ่งประชาชนในพื้นที่ส่วนใหญ่จะมีส่วนร่วมในการป้องกันภัยอาชญากรรมที่อาจเกิดภายในชุมชน รวมทั้งยังร่วมประชุมแลกเปลี่ยนความรู้ และแสดงข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพื่อเป็นแนวทางในการป้องกันภัย ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ชุมชน จึงควรส่งเสริมให้ประชาชนเข้ามามีบทบาทในการเสริมสร้างชุมชนให้เข้มแข็ง เพื่อนำไปสู่การวางแผนป้องกัน และแก้ไขปัญหาอาชญากรรมที่อาจเกิดขึ้น โดยการจัดกิจกรรม หรือสร้างเครือข่ายเฝ้าระวังของภาคประชาชนในชุมชน และสร้างจิตสำนึกให้ประชาชนทุกคนเกิดความรับผิดชอบร่วมกันในการป้องกันภัยอาชญากรรมภายในชุมชนของตนเอง

2. ข้อเสนอแนะจากความคิดเห็นของประชาชน

ด้านตนเอง

1. ประชาชนในจังหวัดพื้นที่จังหวัดน่านส่วนใหญ่ รู้สึกว่า การมีตำรวจสายตรวจหรืออาสาสมัครเข้ามาดูแลอย่างทั่วถึงและสม่ำเสมอ จะช่วยสร้างความรู้สึกลดภัยจากอาชญากรรมในชุมชนได้ จึงควรมีการจัดสายตรวจหรืออาสาสมัครเข้าตรวจตราพื้นที่ล่อแหลมที่เอื้อต่อการเกิดอาชญากรรม ไม่ว่าจะเป็น พื้นที่ที่เคยเกิดเหตุอาชญากรรม พื้นที่เสี่ยง เส้นทางเปลี่ยว และพื้นที่ที่ประชาชนรู้สึกหวาดกลัว หรือหวาดระแวง หรือรู้สึกไม่ปลอดภัย เพื่อป้องกันมิให้เป็นแหล่งมั่วสุมหรือเป็นต้นเหตุในการก่ออาชญากรรม และเพื่อลดช่องโอกาสในการกระทำผิดของคนร้าย

2. ประชาชนในจังหวัดพื้นที่จังหวัดน่านส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในการออกตรวจรักษาความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้านหรือชุมชนน้อยที่สุด ดังนั้นควรจัดกิจกรรมเพื่อกระตุ้นและส่งเสริมการสร้างจิตสำนึกของประชาชนในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมร่วมกับหน่วยงานของรัฐ และส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันปัญหาอาชญากรรม รวมทั้งส่งเสริมให้สมาชิกในชุมชนมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมที่อาจเกิดขึ้นกับชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินทั้งของตนเองและของผู้อื่น

ด้านโอกาส

1. ประชาชนในจังหวัดพื้นที่จังหวัดน่านส่วนใหญ่คิดว่าสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรมในพื้นที่ คือ ไม่มีการจัดตั้งจุดตรวจค้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจ จึงทำให้ผู้กระทำผิดฉวยโอกาสในการก่ออาชญากรรม จึงควรให้ความสำคัญและเพิ่มการจัดตั้งจุดตรวจค้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

หรือ สายตรวจของชุมชน เพื่อเป็นการเฝ้าระวังบุคคล หรือกลุ่มเสี่ยงที่อาจก่อเหตุอาชญากรรมในชุมชน อันเป็นการปิดกั้นหรือลดโอกาสในการกระทำความผิดของผู้ร้าย โดยทำให้ไม่สามารถเข้าถึงบุคคลหรือทรัพย์สินโดยง่าย เพื่อสร้างความรู้สึกลดภัยให้แก่คนภายในชุมชน

2. ประชาชนในจังหวัดพื้นที่จังหวัดน่านส่วนใหญ่รู้สึกวิตกกังวล หากมีความจำเป็นต้องนำทรัพย์สินมาไว้ในที่สาธารณะ เช่น การจอดรถในพื้นที่สาธารณะในชุมชน ดังนั้นควรจัดการกับพื้นที่ต่าง ๆ เพื่อลดความเสี่ยงที่จะเกิดอาชญากรรม ไม่ว่าจะเป็นการจัดให้มีแสงสว่างเพียงพอ การป้องกันพื้นที่อันตราย (พื้นที่เสี่ยง พื้นที่ล่อแหลม) การจัดให้มีระบบรักษาความปลอดภัยที่มีมาตรฐาน การจัดให้มีป้ายเตือนภัย/สัญญาณเตือนภัยกรณีมีเหตุฉุกเฉิน และการติดกล้องวงจรปิด CCTV เพื่อสร้างความอุ่นใจและรู้สึกปลอดภัยให้กับประชาชน รวมทั้งเป็นการข่มขู่ให้คนร้ายรู้สึกหวาดกลัวด้วย

3. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

จากการศึกษารูปแบบ และวิธีการป้องกันอาชญากรรมทั้งในและต่างประเทศ ซึ่งจากงานวิจัยและการสำรวจในครั้งนี้ พบว่า การป้องกันอาชญากรรมให้บรรลุผลสำเร็จนั้น จะต้องดำเนินมาตรการหลายๆ ด้านควบคู่กันไป ทั้งในเรื่องของการปรับปรุงสภาพแวดล้อม การมีมาตรการป้องกันกลุ่มเสี่ยงต่างๆ ที่มีโอกาสจะกระทำความผิด การดูแลบุคคลที่เคยกระทำความผิดมิให้กลับมากระทำความผิดซ้ำ โดยประชาชนต้องให้ความร่วมมือและเข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม โดยเริ่มจากการให้ความสำคัญในเรื่องการระมัดระวัง ดูแลตนเองมิให้ตกเป็นเป้าหมาย หรือเหยื่ออาชญากรรม นอกจากนี้ควรจัดให้มีการพัฒนาบุคลากรที่มีบทบาทหน้าที่เกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมให้มีความรู้ ทักษะ และความชำนาญอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ทันต่อรูปแบบการก่ออาชญากรรมที่มีความซับซ้อนมากขึ้น รวมถึงควรนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมต่างๆ มาสนับสนุนการทำงานของผู้ปฏิบัติงาน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการป้องกันอาชญากรรม และเนื่องจากมาตรการในการป้องกันอาชญากรรมแต่ละเรื่อง มีความเกี่ยวเนื่องและเชื่อมโยงกัน ผู้วิจัยจึงมีความคิดเห็นว่าความร่วมมือทั้งจากภาครัฐ ภาคประชาสังคม และประชาชน จะเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความสำเร็จและสนับสนุนต่อยอดนโยบายในการป้องกันอาชญากรรม โดยหน่วยงานภาครัฐที่มีบทบาทหน้าที่เกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรม การรักษาความสงบสุขและความปลอดภัยให้กับประชาชน อาทิ คณะกรรมการพัฒนาการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติระดับจังหวัด เครือข่ายอาสาสมัครต่างๆ ยุติธรรมชุมชน คณะกรรมการหมู่บ้าน เป็นต้น และหน่วยงานสนับสนุน อาทิ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรมการปกครอง กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น กระทรวงแรงงาน กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กระทรวงศึกษาธิการ เป็นต้น ต้องเปิดโอกาสและเชิญชวนให้ภาคประชาสังคม และประชาชน เข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินการตั้งแต่ต้นน้ำ (การกำหนดปัญหา นโยบาย แผนงาน โครงการ) กลางน้ำ (การลงมือปฏิบัติ) และปลายน้ำ

(การติดตาม ประเมินผล และทบทวนปัญหา นโยบาย การปฏิบัติงาน) เพื่อให้การป้องกันอาชญากรรมให้บรรลุผลสำเร็จ และสามารถแก้ปัญหาอาชญากรรมได้อย่างเป็นรูปธรรม ซึ่งสามารถนำมาพิจารณาเพื่อกำหนดเป็นข้อเสนอแนะในเชิงนโยบายในการป้องกันอาชญากรรม ได้ดังนี้

1. การปรับปรุงสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการเกิดอาชญากรรม ประเทศในแถบยุโรป อเมริกา และในแถบเอเชียบางประเทศ (เช่น สิงคโปร์) ให้ความสำคัญกับการปรับปรุงสภาพแวดล้อมเพื่อป้องกันอาชญากรรม โดยการนำระบบเทคโนโลยีที่ทันสมัยต่าง ๆ มาใช้ อาทิ การติดตั้งกล้องวงจรปิด CCTV ครอบคลุมทุกพื้นที่ การตรวจตราโดยรถยนต์เคลื่อนที่ การติดตั้งอุปกรณ์ในการตรวจจับ เป็นต้น สำหรับประเทศไทยได้มีการนำเทคโนโลยีการติดตั้งกล้องวงจรปิด CCTV รวมถึงการเชื่อมโยงข้อมูลมาใช้ในการป้องกันอาชญากรรมบ้างแล้วในเขตชุมชนเมือง และแหล่งท่องเที่ยว อาทิ กรุงเทพมหานคร เชียงใหม่ น่าน เป็นต้น อย่างไรก็ตาม การติดตั้งกล้องวงจรปิด CCTV คงไม่สามารถกระทำครอบคลุมทุกพื้นที่เนื่องจากข้อจำกัดเรื่องงบประมาณ ดังนั้น หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งมีบทบาทภารกิจในการจัดระบบบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นควรมีนโยบาย แผนงาน หรือโครงการในการบริหารจัดการกับพื้นที่ที่กว้างเปล่า พื้นที่เสี่ยงต่าง ๆ ภายในพื้นที่/ชุมชนที่รับผิดชอบ เพื่อลดโอกาส/ความเสี่ยงที่จะเกิดอาชญากรรม โดยการติดตั้งหรือเพิ่มไฟฟ้าส่องสว่างรอบบริเวณชุมชนให้ครอบคลุมพื้นที่เสี่ยงพื้นที่ล่อแหลม และควรจัดให้มีระบบรักษาความปลอดภัยที่มีมาตรฐาน นอกจากนี้ ควรมีการรณรงค์และขอความร่วมมือจากประชาชนเจ้าของพื้นที่ และอาคารต่าง ๆ ให้เข้ามาดูแลปรับปรุงพื้นที่ให้โปร่งโล่ง ง่ายต่อการมองเห็น มิให้มีลักษณะรกทึบที่เอื้อต่อการก่ออาชญากรรม รวมถึงควรมีการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนในพื้นที่ทราบถึงบริเวณที่เป็นพื้นที่เสี่ยงภายในชุมชน และให้คำแนะนำกับประชาชนในการป้องกันตนเองมิให้ตกเป็นเหยื่อ และวิธีการปฏิบัติตนเมื่อตกเป็นเหยื่อควบคู่กันไป

2. การมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคม ประชาชน การป้องกันอาชญากรรมโดยหน่วยงานภาครัฐเพียงฝ่ายเดียวคงไม่เพียงพอในการแก้ไขปัญหาอาชญากรรมให้สำเร็จลุล่วงลงได้ เนื่องจากหน่วยงานภาครัฐยังคงมีข้อจำกัดหลายๆ ประการ อาทิ ขอบเขตพื้นที่รับผิดชอบ อัตรากำลังของเจ้าหน้าที่ งบประมาณ และปัญหาอาชญากรรมที่มีจำนวนมาก และซับซ้อนยิ่งขึ้นตามสภาพเศรษฐกิจ สังคม และจำนวนประชาชนที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว หลายประเทศในแถบทวีปยุโรป อเมริกา และเอเชียในบางประเทศ ได้ให้ความสำคัญกับการสร้างความร่วมมือ/การมีส่วนร่วมจากภาคเอกชน ภาคประชาสังคม และประชาชน โดยหน่วยงานภาครัฐจะเปิดโอกาสและเชิญชวนภาคส่วนต่างๆ รวมทั้งประชาชน ให้เข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม เริ่มตั้งแต่การกำหนดนโยบาย การวางแผน การร่วมปฏิบัติกับหน่วยงานราชการ อาทิ การเสนอความคิดเห็น และการมีส่วนร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ การประชุมคณะกรรมการตรวจสอบและติดตามการบริหารงาน ตำรวจในระดับสถานีตำรวจ (กต.ตร.) คณะกรรมการพัฒนาการบริหารงานยุติธรรมระดับจังหวัด

(กพยจ.) สำนักงานยุติธรรมจังหวัด (ยุติธรรมชุมชน) และหน่วยงานภาครัฐอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้นโยบายที่ได้กำหนดขึ้นมานั้น สามารถแก้ปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนนั้นได้ถูกต้องเป็นรูปธรรม

นอกจากนี้ ควรสนับสนุนการจัดตั้งกลุ่มสมาชิกเตือนภัย และแจ้งข่าวอาชญากรรมภายในชุมชน เช่น โครงการเพื่อนบ้านเตือนภัย เพื่อสอดส่องดูแลเป็นหูเป็นตา และแจ้งเบาะแสต่าง ๆ ให้กับตำรวจในท้องที่ได้ทราบ โครงการสายตรวจประชาชนโดยการจัดสมาชิกหรืออาสาสมัครภายในชุมชนผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนในพื้นที่ และคอยเฝ้าระวังปัญหาอาชญากรรมภายในชุมชน

3. การป้องกันมิให้กระทำผิดซ้ำ เป็นการป้องกันมิให้ผู้กระทำผิดที่อยู่ระหว่างการแก้ไขฟื้นฟูในชุมชน และผู้พ้นโทษทุกกลุ่ม (ผู้ถูกคุมความประพฤติ ผู้ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพ ผู้ติดยาเสพติด ผู้พ้นโทษจำคุก ผู้พ้นการคุมความประพฤติ ผู้ผ่านการฟื้นฟูฯ เด็กและเยาวชนที่พ้นการฝึกอบรม) กลับมากระทำผิดซ้ำอีกหลังจากพ้นโทษ จากข้อมูลสถิติการกระทำผิดซ้ำของกรมราชทัณฑ์ กรมคุมประพฤติ และกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในปี 2560 พบว่ากรมราชทัณฑ์มีร้อยละของการกระทำผิดซ้ำ ร้อยละ 27 กรมคุมประพฤติมีร้อยละของการกระทำผิดซ้ำ ร้อยละ 18 และกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนมีร้อยละของการกระทำผิดซ้ำ ร้อยละ 30

ผู้ที่กระทำผิดและพ้นโทษมาแล้วส่วนใหญ่จะไม่มีงานทำ สังคมไม่ยอมรับ ไม่ให้โอกาสขาดที่พึ่งพิง ขาดที่ปรึกษาที่จะให้คำแนะนำในการดำเนินชีวิต ท้ายที่สุดก็ต้องกลับเข้าสู่วงจรการกระทำผิดซ้ำอีก หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ เอกชน และประชาชน ต้องบูรณาการและร่วมกันรับผิดชอบในการแก้ไข ดูแล เนื่องจากไม่สามารถผลักไสคนเหล่านี้ให้ออกไปจากสังคมได้ กระทรวงยุติธรรมซึ่งมีหน้าที่โดยตรงต้องพัฒนาระบบการแก้ไขฟื้นฟูกลุ่มบุคคลดังกล่าว ตั้งแต่อยู่ระหว่างการควบคุมตัว และเมื่อพ้นโทษมาแล้ว ในระยะแรกของการกลับเข้าสู่สังคมจะต้องมีกลไกในการให้คำปรึกษา แนะนำ ติดตาม และประเมินผล การจัดกิจกรรมเพื่อปรับเปลี่ยนความคิด ทักษะ พฤติกรรมและสร้างกำลังใจให้กับผู้พ้นโทษฯ เพื่อให้เกิดความมุ่งมั่น ตั้งใจที่จะต่อสู้ยืนหยัดในสังคมด้วยอาชีพที่สุจริต อันเป็นการป้องกันมิให้กลับมากระทำผิดซ้ำ ขณะเดียวกันต้องรณรงค์ให้สังคมยอมรับและให้โอกาสกลุ่มคนดังกล่าวได้มีอาชีพ มีโอกาสและมีที่ยืนในสังคม กระทรวงแรงงาน กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ควรเข้ามาดูแล ให้คำแนะนำในเรื่องการฝึกอาชีพ การสงเคราะห์ต่างๆ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหน่วยงานในระดับอำเภอและชุมชน ในฐานะเจ้าของพื้นที่ควรทำหน้าที่ในการสนับสนุนแนะนำอาชีพ การจ้างงาน การให้คำปรึกษาแนะนำในการดำเนินชีวิต ให้กำลังใจ ในฐานะที่เป็นสมาชิกในชุมชน องค์กรภาคเอกชน มีส่วนสำคัญที่จะช่วยให้โอกาสและสนับสนุนบุคคลกลุ่มนี้ ได้มีงานทำ มีรายได้เลี้ยงดูตนเองไม่เป็นภาระต่อสังคม นอกจากนี้ หน่วยงานภาครัฐควรมีมาตรการสนับสนุนและเชิญชวนภาคเอกชนได้ให้โอกาสรับบุคคลกลุ่มนี้เข้าทำงาน ซึ่งอาจให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเป็นพิเศษกับภาคเอกชนที่มีการจ้างงาน/รับผู้พ้นโทษเข้าทำงาน เพื่อเป็นการจูงใจให้เกิดการจ้างงานครอบคลุมทุกพื้นที่

4. การเฝ้าระวังกลุ่มเสี่ยงที่มีโอกาสจะกระทำความผิด กลุ่มเสี่ยง หมายถึง ผู้ติดยาเสพติด ผู้ไม่มีอาชีพเป็นหลักแหล่ง ผู้ประพฤตินิสัยในลักษณะอันธพาล คนวิกลจริต เด็กและเยาวชนทั้งในและนอกระบบการศึกษาที่มีโอกาสจะกระทำความผิดได้ ดังนั้นในการเฝ้าระวังกลุ่มเสี่ยงที่มีโอกาสจะกระทำความผิดนั้น หน่วยงานภาครัฐ สถาบันการศึกษา องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และชุมชนต้องบูรณาการการทำงานเพื่อให้ความรู้ คำแนะนำ คำปรึกษาและทำความเข้าใจกับกลุ่มเสี่ยงในเชิงสร้างสรรค์ โดยการเชิญชวนให้เข้ามาร่วมกิจกรรมสาธารณะประโยชน์ การยกย่องชมเชยเพื่อสร้างขวัญ กำลังใจ และการยอมรับในสังคมเมื่อกระทำความดี ทำประโยชน์ให้กับชุมชน/สังคม นอกจากนี้ ยังควรเปิดพื้นที่เชิงสร้างสรรค์ให้กลุ่มเสี่ยงได้มีโอกาสแสดงความสามารถ อีกทั้งการจัดกิจกรรมเพื่อใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ การให้ความสำคัญกับสถาบันครอบครัวเพื่อช่วยกันดูแล ให้คำปรึกษากับกลุ่มเสี่ยงไม่ให้เดินสู่แนวทางที่ผิด

5. การลดโอกาสการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันอาชญากรรม เช่น สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรมการปกครอง กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น คณะกรรมการพัฒนาการบริหารงานยุติธรรมระดับจังหวัด (กพยจ.) และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ควรให้ความสำคัญ ส่งเสริม และกระตุ้นให้ประชาชน (โดยเฉพาะเด็กเยาวชน สตรี และผู้สูงอายุที่มีโอกาสตกเป็นเหยื่อค่อนข้างสูง) มีความรู้ ความเข้าใจถึงรูปแบบ ลักษณะ/วิธีการของภัยอาชญากรรมแต่ละประเภท รู้จักวิธีการป้องกัน/ระมัดระวังภัยอาชญากรรมที่อาจเกิดกับตนเอง หรือคนในชุมชน การป้องกันตนเองเมื่ออยู่ในที่พักอาศัยหรือเมื่อต้องเดินทางไปในพื้นที่สาธารณะ ข้อมูลพื้นที่เสี่ยงต่อการเกิดอาชญากรรม การให้ข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์โดยเน้นการประชาสัมพันธ์ในรูปแบบที่หลากหลายให้เหมาะสมกับประชาชนในแต่ละช่วงวัยอย่างสม่ำเสมอ ต่อเนื่อง อาทิ แผ่นพับ วิดีทัศน์ สปอต เสียงตามสายในชุมชน รวมถึงการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งและกระตุ้นเตือนประชาชนในชุมชนให้รู้จักป้องกันและมีให้ตกเป็นเหยื่อจากภัยอาชญากรรม

6. การพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี หน่วยงานที่รับผิดชอบและเกี่ยวข้องกับการป้องกันอาชญากรรมควรส่งเสริมให้บุคลากรได้มีโอกาสพัฒนาทักษะความรู้อย่างต่อเนื่อง โดยการฝึกอบรม สัมมนา การศึกษาดูงานทั้งในประเทศและต่างประเทศ การบูรณาการและเชื่อมโยงข้อมูล การประชุม/สัมมนาเพื่อให้มีการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ ประสพการณ์ระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อพัฒนาศักยภาพในการทำงานร่วมกัน การพัฒนาระบบสนับสนุนการทำงานต่างๆ ของเจ้าหน้าที่ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เช่น การพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ วัสดุอุปกรณ์ที่ทันสมัย การจัดทำฐานข้อมูลสถิติและข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นในด้านการป้องกันอาชญากรรม เป็นต้น

คำนำ

รายงานผลการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมในพื้นที่จังหวัดน่าน มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชน รวมถึงสำรวจร้อยละของประชาชนที่ให้ความร่วมมือในการป้องกันอาชญากรรม โดยดำเนินการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนในพื้นที่น่าน 3 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดน่าน จังหวัดจันทบุรี และจังหวัดกาฬสินธุ์ ซึ่งการสำรวจในครั้งนี้ใช้วิธีวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ในการวัดและประมวลผล เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของงานวิจัย โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์จากผู้ให้คำตอบโดยตรง (Personal Interview หรือ Face to face Interview) ดำเนินการในช่วงเดือนธันวาคม พ.ศ. 2560 – เดือนมีนาคม พ.ศ. 2561 โดยเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งสิ้นจำนวน 1,200 หน่วยตัวอย่าง

ผลการสำรวจที่ได้ในครั้งนี้ จะเป็นฐานข้อมูลในการขับเคลื่อนงานป้องกันอาชญากรรมในระดับพื้นที่ และนำฐานข้อมูลที่มีมาจัดทำข้อเสนอแนะเชิงนโยบายในการป้องกันอาชญากรรมที่มีประสิทธิภาพต่อไปในอนาคต อนึ่ง รายงานผลการสำรวจครั้งนี้ สำเร็จลุล่วงลงได้ โดยได้รับความร่วมมือจากตัวอย่างประชาชนที่ได้เสียสละเวลาแสดงความคิดเห็นในการตอบแบบสำรวจ ซึ่งศูนย์สำรวจความคิดเห็น “นิด้าโพล” ขอขอบพระคุณทุกฝ่ายมา ณ โอกาสนี้

ศูนย์สำรวจความคิดเห็น “นิด้าโพล”

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

สารบัญ

	หน้า
บทสรุปผู้บริหาร	ก
คำนำ	ท
สารบัญ	ฅ
สารบัญตาราง	ด
สารบัญรูปภาพ	ถ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 หลักการและเหตุผล	1
1.2 วัตถุประสงค์	2
1.3 ขอบเขตของการศึกษา	2
1.4 ประโยชน์ที่ได้รับ	2
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	3
2.1 อาชญากรรม	3
2.2 ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม	8
2.3 การป้องกันอาชญากรรม	9
2.4 กรอบแนวทางในการป้องกันอาชญากรรม	13
2.5 แนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้	18
2.6 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้ข่าวสาร	22
2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	23
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย	27
3.1 ขั้นตอนในการวิจัย	27
3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	28
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการสำรวจ	29
3.4 การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ	30
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล	30
3.6 การควบคุมคุณภาพของข้อมูล	30
3.7 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้	31
บทที่ 4 ผลการสำรวจ	32
4.1 ลักษณะข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสำรวจ	32
4.2 ปัญหาและสาเหตุอาชญากรรมในพื้นที่	36
4.3 ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่	39
4.4 ปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในชุมชน	54

ศูนย์สำรวจความคิดเห็น “นิด้าโพล” หน้า | ๓

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	จำนวนและร้อยละของตัวอย่าง จำแนกตามข้อมูลทั่วไป (n=1,200)	32
2	จำนวนและร้อยละของตัวอย่าง ที่มีประสบการณ์การตกอยู่ในเหตุการณ์ การเกิดอาชญากรรม	36
3	จำนวนและร้อยละของลักษณะการเกิดเหตุที่ตัวอย่างตกอยู่ในเหตุการณ์ การเกิดอาชญากรรม	36
4	จำนวนและร้อยละของปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในพื้นที่จังหวัดน่าน	37
5	จำนวนและร้อยละของสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรมในพื้นที่จังหวัดน่าน	38
6	จำนวนและร้อยละของความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่	39
7	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของ ประชาชนในพื้นที่ จำแนกตามจังหวัดที่พักอาศัย	42
8	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของ ประชาชนในพื้นที่ จำแนกตามลักษณะบริเวณที่พักอาศัย	46
9	จำนวนและร้อยละของระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เพศ และทรัพย์สิน	51
10	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมที่ เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เพศ และทรัพย์สิน จำแนกตามจังหวัดที่พักอาศัย	52
11	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมที่ เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เพศ และทรัพย์สิน จำแนกตามลักษณะบริเวณที่พักอาศัย	53
12	จำนวนและร้อยละของปัจจัยอะไรที่ช่วยสร้างความรู้สึกปลอดภัยจาก อาชญากรรม ในชุมชน	54
13	จำนวนและร้อยละของปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมใน ชุมชน จำแนกตามจังหวัดที่พักอาศัย	55
14	จำนวนและร้อยละของปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมใน ชุมชน จำแนกตามลักษณะบริเวณที่พักอาศัย	57
15	จำนวนและร้อยละของการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่	59
16	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการมีส่วนร่วมในการป้องกัน อาชญากรรมของคนในชุมชน จำแนกตามจังหวัดที่พักอาศัย	62
17	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการมีส่วนร่วมในการป้องกัน อาชญากรรมของคนในชุมชน จำแนกตามลักษณะบริเวณที่พักอาศัย	66
18	จำนวนและร้อยละของหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชนที่เข้ามาให้ความรู้ในเรื่อง การป้องกันอาชญากรรม	70

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
19	จำนวนและร้อยละของหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชนที่เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม จำแนกตามจังหวัดที่พักอาศัย	71
20	จำนวนและร้อยละของหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชนที่เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม จำแนกตามลักษณะบริเวณที่พักอาศัย	73
21	จำนวนและร้อยละของการมาประกาศหรือติดประกาศแจ้งเตือนให้ระวังอาชญากรรมจากหน่วยงานภาครัฐ/เอกชน	75
22	จำนวนและร้อยละของการรับรู้ข้อมูลข่าวสารการป้องกันอาชญากรรมจากสื่อ	75

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
รูปที่ 1 ทฤษฎีสามเหลี่ยมอาชญากรรม (Crime Triangle)	6
รูปที่ 2 ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชน (Public Participation)	12
รูปที่ 3 กรอบแนวทางในการป้องกันอาชญากรรม	17
รูปที่ 4 กระบวนการรับรู้	19

บทที่ 1

บทนำ

1.1 หลักการและเหตุผล

สืบเนื่องจากมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 24 มกราคม พ.ศ. 2560 เห็นชอบกรอบแนวทางในการป้องกันอาชญากรรมที่มีประสิทธิภาพ 6 ด้าน ตามที่สำนักงานกิจการยุติธรรมในฐานะฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการพัฒนาการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติเสนอ ซึ่งภายหลังที่คณะรัฐมนตรีได้ให้ความเห็นชอบ จึงนำมาสู่การนำกรอบแนวทางไปสู่การปฏิบัติให้เกิดผลเป็นรูปธรรม ดังนั้นสำนักนโยบายและประสานแผนกระบวนการยุติธรรม สำนักงานกิจการยุติธรรมในฐานะผู้รับผิดชอบขับเคลื่อนกรอบแนวทางดังกล่าว จึงได้จัดทำโครงการขับเคลื่อนงานด้านการป้องกันอาชญากรรมแบบบูรณาการอย่างมีประสิทธิภาพ ภายใต้งบประมาณในลักษณะบูรณาการเชิงยุทธศาสตร์ แผนงานปฏิรูปกฎหมายและกระบวนการยุติธรรม โครงการดังกล่าวได้กำหนดให้มีการดำเนินกิจกรรมในพื้นที่จังหวัดน่าน 3 จังหวัด ซึ่งประกอบด้วย การเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจในการป้องกันอาชญากรรมให้แก่ภาคประชาชน นิสิต นักศึกษาจากสถาบันอุดมศึกษา การประสานความร่วมมือกับหน่วยงานราชการ ตลอดจนสถาบันการศึกษาในพื้นที่ ทั้งนี้การดำเนินงานดังกล่าวได้ยึดโยงกับตัวชี้วัดที่สำนักงานกิจการยุติธรรมรับผิดชอบ ซึ่งประกอบด้วย 1) ระดับความสำเร็จของการพัฒนาข้อมูลความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่น่าน และ 2) ระดับความสำเร็จของประชาชนในพื้นที่น่านที่ให้ความร่วมมือในการป้องกันอาชญากรรม

ในการนี้ สำนักนโยบายฯ ในฐานะผู้รับผิดชอบโครงการ จึงกำหนดให้มีการจ้างเหมาบริการสำรวจข้อมูลตามตัวชี้วัดของสำนักงานกิจการยุติธรรม ในการขับเคลื่อนกรอบแนวทางในการป้องกันอาชญากรรมในระดับพื้นที่น่าน 3 จังหวัด ได้แก่ 1) ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่จังหวัดน่าน และ 2) ร้อยละของประชาชนในพื้นที่น่านที่ให้ความร่วมมือในการป้องกันอาชญากรรม ซึ่งข้อมูลดังกล่าวนอกจากจะตอบโจทย์ตัวชี้วัดของสำนักงานกิจการยุติธรรมยังสามารถนำมาใช้ในการวิเคราะห์แนวโน้มอาชญากรรม และนำไปใช้ในการกำหนดนโยบายในการป้องกันอาชญากรรมต่อไปในอนาคต

1.2 วัตถุประสงค์

- 1.2.1 เพื่อสำรวจความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชน
- 1.2.2 เพื่อสำรวจร้อยละของประชาชนที่ให้ความร่วมมือในการป้องกันอาชญากรรม
- 1.2.3 เพื่อให้มีฐานข้อมูลในการขับเคลื่อนงานป้องกันอาชญากรรมในระดับพื้นที่
- 1.2.4 เพื่อนำฐานข้อมูลที่มีมาจัดทำข้อเสนอแนะเชิงนโยบายในการป้องกันอาชญากรรมที่มีประสิทธิภาพ

1.3 ขอบเขตของการศึกษา

1.3.1 ขอบเขตด้านประชากรและพื้นที่

รวบรวมข้อมูลจากประชาชนในพื้นที่ 3 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดน่าน จังหวัดจันทบุรี และจังหวัดกาฬสินธุ์ ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป (บุคคลที่เกิดตั้งแต่ พ.ศ. 2545 เป็นต้นไป)

1.3.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

- 1) ระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่น่าน
- 2) ร้อยละของประชาชนในพื้นที่น่านที่ให้ความร่วมมือในการป้องกันอาชญากรรม
- 3) ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายเพื่อการป้องกันอาชญากรรมที่มีประสิทธิภาพ

1.3.3 ขอบเขตด้านระยะเวลา

ดำเนินโครงการจ้างผู้เชี่ยวชาญในการเก็บข้อมูลการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมในพื้นที่จังหวัดน่าน ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2561 ระหว่างเดือนธันวาคม พ.ศ. 2560 – เดือนมีนาคม พ.ศ. 2561

1.4 ประโยชน์ที่ได้รับ

ทำให้ทราบถึงระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่น่าน และร้อยละของประชาชนในพื้นที่น่านที่ให้ความร่วมมือในการป้องกันอาชญากรรม ข้อเสนอแนะในการป้องกันอาชญากรรม เพื่อสามารถนำไปใช้ในการกำหนดนโยบายในการป้องกันอาชญากรรมต่อไปในอนาคต

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การประมวลเอกสารในงานวิจัยเชิงปริมาณนี้ได้ศึกษาจากตำรา เอกสารงานวิจัย และบทความวิชาการต่าง ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ที่เกี่ยวกับโครงการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมในพื้นที่น่าน โดยแบ่งการศึกษาออกเป็น 6 ประเด็น ดังนี้

- 2.1 อาชญากรรม
- 2.2 ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม
- 2.3 การมีส่วนร่วมในการป้องกันภัยอาชญากรรม
- 2.4 กรอบแนวทางในการป้องกันอาชญากรรม 6 ด้าน
- 2.5 การรับรู้
- 2.6 การรับรู้ข้อมูลข่าวสาร

2.1 อาชญากรรม

2.1.1 ความหมายของอาชญากรรม

ความหมายของอาชญากรรมตามพจนานุกรมไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 (ราชบัณฑิตยสถาน, 2539) ได้ให้ความหมายของคำว่า อาชญากรรมไว้ดังนี้

อาชญากรรม หมายถึง การกระทำความผิดทางอาญา, ความผิดทางอาญา (crime) ส่วนคำว่าอาญาเป็นคำนาม หมายถึง โทษ มักใช้สำหรับพระเจ้าแผ่นดินหรือเจ้านาย เช่น พระราชอาญา, โทษหลวงหรือโทษที่กระทำความผิดต่อประเทศชาติหรือสังคม เช่น คดีอาญา, ความอาญา ฯลฯ ตามความหมายที่เป็นจริง คำว่า อาชญากรรม สามารถแปลความหมายแตกต่างกันไปตามแนวคิดของนักกฎหมาย นักสังคมวิทยา นักอาชญาวิทยาและนักจิตวิทยา ดังนี้ (รณภพ พรอรุณ, 2542)

อาชญากรรมในแง่ของนักกฎหมาย ได้แก่ การกระทำหรือละเว้นการกระทำใด ๆ อันเป็นปฏิปักษ์ต่อบทบัญญัติหรือข้อห้ามแห่งกฎหมายมหาชน ซึ่งสาระสำคัญแห่งการตีความหมายของปฏิปักษ์ต่อบทบัญญัติหรือข้อห้ามแห่งกฎหมายมหาชน ซึ่งสาระสำคัญแห่งการตีความหมายของอาชญากรรมตามความหมายในมาตรา 2 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งบัญญัติว่าบุคคลจะต้องรับโทษทางอาญาต่อเมื่อได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้ขณะนั้นบัญญัติไว้ในกฎหมาย ถ้าตามบทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังการกระทำเช่นนั้นไม่เป็นความผิดต่อไปให้ผู้ที่ได้กระทำการนั้นพ้นจากการเป็นผู้กระทำความผิดและได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษแล้วก็ถือว่าผู้นั้นไม่เคย

ต้องคำพิพากษาว่าได้กระทำความผิดนั้นถ้ารับโทษอยู่ก็ให้การลงโทษนั้นสิ้นสุดลง จากบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวจะเห็นได้ว่า กฎหมายให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยเป็นผู้บริสุทธิ์จนกว่าจะได้มีการพิสูจน์ความผิดโดยกระบวนการพิจารณาของศาลตามกฎหมาย รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

อาชญากรรมในแง่สังคมวิทยา เป็นการมุ่งวิเคราะห์ถึงพฤติกรรมของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่แสดงหรือสื่อเจตนาเป็นปฏิปักษ์ และภัยอันตรายต่อผลประโยชน์พื้นฐานแห่งความสงบเรียบร้อยของสังคม และมีเหตุผลเพียงพอที่รัฐจะได้กำหนดวิธีการปฏิบัติหรือแทรกแซงเพื่อควบคุมและระงับพฤติกรรมอันเป็นภัยต่อสังคมเหล่านั้นโดยชอบธรรม สำหรับการพิจารณาปัญหาอาชญากรรมในทัศนะของสังคมวิทยา นอกจากจะขึ้นอยู่กับปัจจัยบรรทัดฐานประเพณีของบุคคลในบางครั้งยังต้องพิจารณาถึงปัจจัยพฤติกรรมส่วนบุคคล ที่สามารถควบคุมความรู้จักรับผิดชอบ เคารพปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ค่านิยมทางสังคม รวมทั้งยึดมั่นในสิทธิและหน้าที่ของตนเองและผู้อื่นด้วยความสมัครใจยิ่งไปกว่าการใช้กฎเกณฑ์ทางสังคมเป็นเงื่อนไขบังคับอันถือเป็นความประพฤติก่อเกิดขึ้นจากความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของผู้ปฏิบัติเองเป็นองค์ประกอบอันสำคัญ

อาชญากรรมในแง่ชีววิทยา จิตวิทยา และจิตแพทย์ เห็นว่าอาชญากรรมเป็นผลเสียเนื่องมาจากความแตกต่างในโครงสร้างทางสรีรวิทยาและกรรมพันธุ์ รวมตลอดถึงความบกพร่องในทางความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกของครอบครัว ความพิการ โรคภัยไข้เจ็บ ยาเสพติดให้โทษ โรคพิษสุราเรื้อรัง สติปัญญา การศึกษา แรงจูงใจอารมณ์บุคลิกภาพ สัญชาติญาณ เพศ อายุ และความเจริญเติบโตทางร่างกาย ฉะนั้นวิธีปฏิบัติเพื่อแก้ไขปัญหาอาชญากรรมในลักษณะนี้จึงมุ่งไปในด้านใช้หลักจิตวิทยาว่าด้วยอาชญากรรมเป็นปัจจัยสำคัญในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด โดยมุ่งเน้นใช้หลักสังคมวิทยา จิตวิทยา จิตแพทย์สมัยใหม่ ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดเป็นรายบุคคลและการบำบัดทางจิตเป็นกลุ่มเป็นส่วนใหญ่

อาชญากรรมในแง่นักอาชญากรรมวิทยา เป็นการมุ่งพิจารณาถึงปรากฏการณ์อาชญากรรมและพฤติกรรมของอาชญากรในลักษณะสหวิทยาการ ซึ่งมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับกฎหมายสังคมวิทยา มานุษยวิทยา จิตวิทยา จิตแพทย์ และสังคมศาสตร์แขนงอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกักฎหมายอย่างใกล้ชิด และมุ่งความสนใจศึกษาเกี่ยวกับลักษณะสภาพปัญหาพฤติกรรมของผู้กระทำผิดธรรมดา จิตผิดปกติ สถิติอาชญากรรม การวิจัยของอาชญากรรม ผลสะท้อนความเสียหายของอาชญากรรมต่อสังคม องค์การอาชญากรรมต่อสังคม องค์การอาชญากรรม วิทยาการว่าด้วยผู้ถูกทำร้าย อาชญากรรมเปรียบเทียบ การจัดระบบบริหารและการประสานงานในหน่วยงานกระบวนการยุติธรรม รวมตลอดถึงทัศนคติความรู้สึกร่วมกัน

ที่มีต่อการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ อัยการ ศาล และราชทัณฑ์ การคุ้มครองป้องกันความเป็นธรรมกับสิทธิมนุษยชน และแนวทางการกำหนดนโยบายที่สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงของสังคม

2.1.2 ประเภทของอาชญากรรม

อาชญากรรมแบ่งได้หลายประเภท ขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่ใช้เป็นหลักในการแบ่งประเภทของอาชญากรรม สำหรับการคำนึงถึงปัจจัยด้านสังคมมีนักคิดหลายคนได้พยายามแยกประเภทของอาชญากรรมไว้ดังนี้ (รณภพ พรอรุณ, 2542)

โลเปซ เรย์ (Lopez-Rey) ได้แยกอาชญากรรมไว้ 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. อาชญากรรมที่ทำตามกันมาเป็นประเพณี เช่น อาชญากรรมที่กระทำต่อบุคคลหรือทรัพย์สิน ต่อระเบียบของสังคม
2. อาชญากรรมที่มีได้ทำตามกันเป็นประเพณี เป็นอาชญากรรมในฐานะของผู้ที่อยู่ในตำแหน่งของทางราชการหรือกึ่งราชการ เช่น การฉ้อโกง การทุจริตต่อหน้าที่ราชการ การปลอมผลิตภัณฑ์ การค้ายาเสพติด เป็นต้น

แม็คคินนีย์ (Mckinney) ได้แบ่งประเภทของอาชญากรรมเป็น 8 ประเภท โดยพิจารณาถึงอาชีพของอาชญากรรม การสนับสนุนของกลุ่มต่อการประกอบอาชญากรรม ความตรงกันระหว่างพฤติกรรมของอาชญากรกับพฤติกรรมที่ถูกต้องตามกฎหมาย และปฏิกิริยาของสังคมของการประกอบอาชญากรรม อาชญากรรม 8 ประเภทมีดังนี้

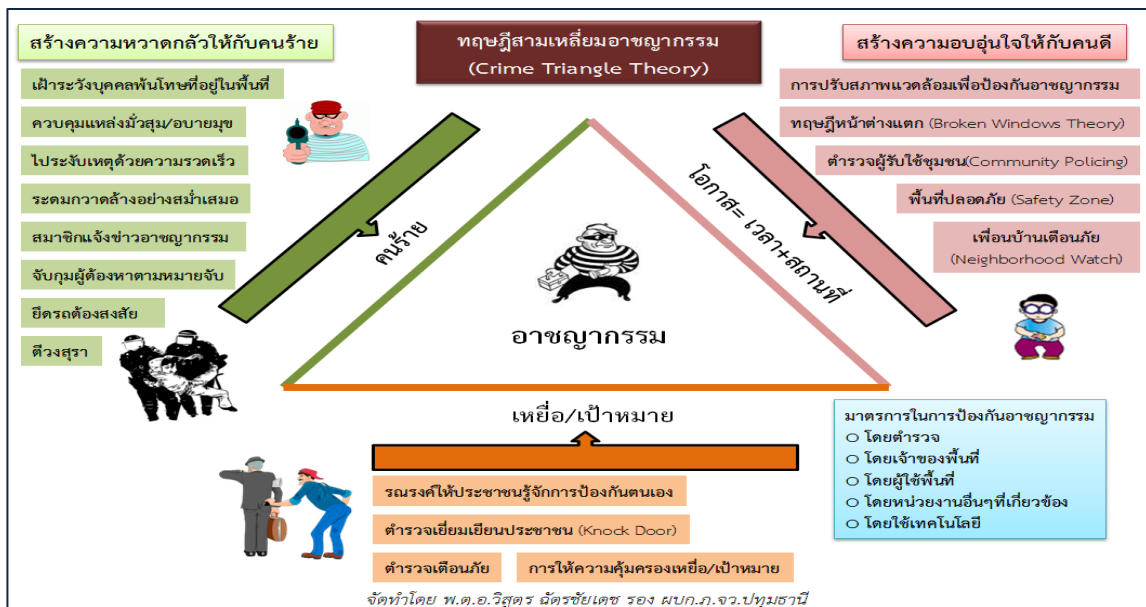
1. อาชญากรรมรุนแรงที่กระทำต่อบุคคล เช่น การฆาตกรรม การทำร้ายสาหัส เป็นต้น
2. อาชญากรรมที่กระทำต่อทรัพย์สินตามโอกาส เช่น การลักทรัพย์รถยนต์ การลักทรัพย์ในห้างสรรพสินค้า การปลอมแปลงเช็ค การทำงานทรัพย์สินสาธารณะ เป็นต้น
3. อาชญากรรมที่เกิดจากงานอาชีพ เช่น การฉ้อโกง ยักยอก ขายสินค้าปลอม เป็นต้น
4. อาชญากรรมการเมือง เช่น การก่อความไม่สงบ การก่อวินาศกรรม เป็นต้น
5. อาชญากรรมที่ทำลายระเบียบของสังคม เช่น การเมาสุราอาละวาด โสเภณี การติดยาเสพติด คนจรจัด เป็นต้น
6. อาชญากรรมที่ทำตามกันเป็นประเพณี เช่น การปล้น บุกรุก เป็นต้น
7. องค์การอาชญากรรม เช่น กลุ่มการพนัน กลุ่มผู้ค้ายาเสพติด กลุ่มโสเภณี เป็นต้น
8. อาชญากรรมที่กระทำเป็นอาชีพ เช่น นักต้มตุ๋น การล้วงกระเป๋า มือปิ่นรับจ้าง เป็นต้น

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้แบ่งประเภทของอาชญากรรมตามหน้าที่การป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของตำรวจออกเป็น 5 กลุ่ม ดังนี้

1. อาชญากรรมที่เป็นคดีอุกฉกรรจ์สะท้อนขวัญเป็นการกระทำผิดลักษณะที่ใช้กำลังหรือความโหดเหี้ยมรุนแรงจนเป็นที่สะเทือนขวัญของประชาชน ได้แก่ ฆ่าคนตายโดยเจตนา ปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์บาดเจ็บ/ไม่บาดเจ็บ ลักพาเรียกค่าไถ่ วางเพลิง
2. อาชญากรรมที่เป็นคดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ ได้แก่ ฆ่าคนตายโดยเจตนา ฆ่าคนตายโดยไม่เจตนา กระทำให้คนตายโดยประมาท พยายามฆ่า ทำร้ายร่างกาย ข่มขืนกระทำชำเรา
3. อาชญากรรมที่เป็นคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ ได้แก่ ลักทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ ริดเอาทรัพย์ กรรโชกทรัพย์ ชิงทรัพย์บาดเจ็บ/ไม่บาดเจ็บ ปล้นทรัพย์ รับของโจร ทำให้เสียทรัพย์
4. อาชญากรรมที่เป็นคดีที่น่าสนใจ เป็นกลุ่มที่เจ้าหน้าที่ตำรวจให้ความสนใจเป็นพิเศษ ได้แก่ โจรกรรมรถจักรยานยนต์ โจรกรรมรถยนต์ โจรกรรมโค-กระบือ โจรกรรมเครื่องมือการเกษตร ปล้นชิงรถโดยสาร ปล้นชิงรถแท็กซี่ ข่มขืนและฆ่า ลักพาเรียกค่าไถ่ ฉ้อโกง ยักยอก
5. อาชญากรรมที่เป็นคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย ได้แก่ อาวุธปืน/อาวุธสงคราม การพนันทั่วไป/ สลากกินรวบ ยาเสพติดให้โทษทุกประเภท ปรามปรามการค้าประเวณี สถานบริการ โรงแรม มีและเผยแพร่วัตถุลามก

2.1.3 สาเหตุการเกิดอาชญากรรม

1) ทฤษฎีสามเหลี่ยมอาชญากรรม (Crime Triangle Theory)

รูปที่ 1 ทฤษฎีสามเหลี่ยมอาชญากรรม (Crime Triangle)

ที่มา : <http://phoklangpolice.blogspot.com/2016/10/blog-post.html>

ทฤษฎีสามเหลี่ยมอาชญากรรม เป็นทฤษฎีที่อธิบายถึงสาเหตุหรือองค์ประกอบของการเกิดอาชญากรรมได้อย่างชัดเจน เข้าใจง่าย ซึ่งทฤษฎีนี้อธิบายถึงสาเหตุหรือองค์ประกอบของการเกิดอาชญากรรม ว่าประกอบด้วยด้านต่าง ๆ ของสามเหลี่ยม 3 ด้าน คือ

1. **ผู้กระทำผิด/คนร้าย (Criminals)** หมายถึง ผู้ที่มีความต้องการ (Desire) จะก่อเหตุหรือลงมือกระทำความผิด

2. **เหยื่อ (Victims)/เป้าหมาย (Targets)** หมายถึง บุคคล สถานที่ หรือวัตถุสิ่งของที่ผู้กระทำผิดหรือคนร้าย มุ่งหมายกระทำต่อ หรือเป็นเป้าหมายที่ต้องการ

3. **โอกาส (Opportunity)** หมายถึง ช่วงเวลา (Time) และสถานที่ (Place) ที่เหมาะสมที่ผู้กระทำความผิดหรือคนร้าย มีความสามารถที่จะลงมือกระทำความผิดหรือก่ออาชญากรรม

เมื่อเหตุการณ์หรือสถานการณ์ครบองค์ประกอบทั้ง 3 ด้านดังกล่าวข้างต้น จะทำให้เกิดอาชญากรรมขึ้น ทฤษฎีดังกล่าวได้เสนอแนวคิดในการแก้ไขปัญหาอาชญากรรม หรือเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดอาชญากรรม โดยพยายามทำอย่างไรก็ตามให้องค์ประกอบของสามเหลี่ยมอาชญากรรมด้านใดด้านหนึ่งหายไป ก็จะทำให้อาชญากรรมไม่เกิดขึ้น โดยมีวิธีการในการดำเนินการในแต่ละด้านของสามเหลี่ยมอาชญากรรม ดังต่อไปนี้คือ

- ด้านผู้กระทำผิดหรือคนร้าย (Criminals) ต้องพยายามลดหรือควบคุมจำนวนผู้กระทำความผิดหรือคนร้ายในพื้นที่ที่รับผิดชอบ เช่น การเฝ้าระวังบุคคลพันโทที่เข้ามาอยู่ในพื้นที่ การกำหนดมาตรการควบคุมแหล่งอบายมุขหรือสถานบริการที่จะเป็นแหล่งเพาะอาชญากรรม การระดมกวาดล้างอาชญากรรมอย่างสม่ำเสมอ การจับกุมผู้กระทำความผิดตามหมายจับ การสืบสวนหาข่าวเกี่ยวกับแหล่งซ่องสุมของผู้กระทำความผิดหรือคนร้าย การประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อแก้ไขปัญหาเสพติดให้โทษ และปัญหาการว่างงาน การไประงับเหตุอย่างรวดเร็วของสายตรวจเพื่อให้สามารถจับกุมผู้กระทำความผิดหรือคนร้ายได้อย่างทันท่วงที

- ด้านเหยื่อ (Victim) /เป้าหมาย (Target) ผู้เสียหายหรือเหยื่อรู้จักการป้องกันตนเอง ครอบครว และชุมชนหรือสังคม โดยการประชาสัมพันธ์ให้ความรู้และข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม หรือไม่ให้เกิดเป็นเหยื่ออาชญากรรม เช่น การแต่งตัว การใส่เครื่องประดับหรือของที่มีค่า

- ด้านโอกาส (Opportunity) โอกาสที่ผู้กระทำความผิดหรือคนร้ายจะลงมือก่ออาชญากรรมนั้น จะต้องอาศัยเวลาและสถานที่ที่เหมาะสมในการก่อเหตุ ดังนั้นจึงต้องพยายามหาวิธีการเพื่อที่จะตัดช่องโอกาสของคนร้ายดังกล่าว โดยแยกออกเป็นเวลา ต้องพยายามตัดช่องโอกาสในเรื่องเวลาที่จะเกิดเหตุ โดยมุ่งเน้นการปรากฏตัวของเจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจ (Show off Force) การตั้งจุดตรวจค้น สำหรับเรื่องการตัดช่องโอกาสในเรื่องสถานที่นั้น สามารถกระทำได้หลายวิธี เช่น การสร้างรั้วหรือสิ่งกีดขวางมิให้ผู้กระทำผิดเข้าถึงบริเวณสิ่งของ หรือบุคคล โดยเพิ่มความเสี่ยงที่

คนร้ายจะถูกตรวจพบหรือจับกุมมากยิ่งขึ้น การจัดการพื้นที่ให้ปลอดภัยตาม โครงการพื้นที่ปลอดภัย (Safety Zone) หรือโครงการเพื่อนบ้านเตือนภัย (Neighborhood Watch) รวมตลอดถึงการเพิ่มประสิทธิภาพเครื่องมือเครื่องใช้ ทางด้านเทคโนโลยีใหม่ๆ เช่น กล้องโทรทัศน์วงจรปิด (CCTV) การใช้สัญญาณเตือนภัย ทั้งนี้ต้องจัดให้มีการประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน และชุมชนเพื่อร่วมมือกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรม โดยมุ่งเน้นการสร้างชุมชนเข้มแข็ง เพื่อให้ชุมชนสามารถดูแลตัวเองได้อย่างยั่งยืน

2.2 ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม

2.2.1 ความหมายของความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม

Gobiel & Grave (2003) และ Grave (1998) (อ้างถึงใน กองวิจัยสำนักงาน ยุทธศาสตร์ตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ, 2559) ได้ให้ความหมายความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม ไว้ว่า โครงสร้างหลากหลายมิติของแนวคิดหลักซึ่งประกอบด้วย การรับรู้ ความรู้สึก และมีมิติด้าน พฤติกรรมของความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม มิติด้านความรู้สึกที่มีมาก่อน ปฏิกริยาด้านอารมณ์ที่ แท้จริงและกรอบของการประเมินของปัจเจก ในส่วนของความเป็นไปได้ที่จะตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม ส่วนมิติทางด้านพฤติกรรมเกิดขึ้นหลังจากมิติทางด้านอารมณ์ความรู้สึก และเป็นในสิ่ง ที่ปัจเจกอ้างว่าจะทำที่เป็นปฏิกริยา (ความหวาดกลัวภัย) อาชญากรรมที่เขามีประสบการณ์

Stovic, Prul Besuch Fischhoff, and sorah Lichtentien (1987:73) (อ้างถึง ในกองวิจัยสำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ, 2559) ได้ให้ความหมายความ หวาดกลัวภัยอาชญากรรมเทียบได้กับสภาพทางอารมณ์ที่หลากหลาย ทศนคติหรือการรับรู้ (รวมทั้ง ความไม่ไว้วางใจต่อบุคคลอื่น ความกังวลใจ ความเสี่ยงที่รับรู้ได้ความกลัวคนแปลกหน้า หรือความ ตระหนักรู้ถึงเพื่อนบ้านที่ไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันหรือระเบียบวินัยน้อย

จากความหมายความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม ผู้วิจัยสรุปได้ว่า ความหวาดกลัวภัย อาชญากรรมคือ การรับรู้อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบัน ว่าสังคมมีปัญหาอาชญากรรมอะไร เกิดขึ้นบ้าง และมีผลกระทบต่อประชาชนในสังคมอย่างไรบ้าง อาจส่งผลต่อความรู้สึกปลอดภัยต่อ ชีวิตและทรัพย์สิน ซึ่งทำให้ประชาชนมีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมมากยิ่งขึ้น

2.2.2 วิธีการศึกษาความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม

2.2.2.1 วิธีการศึกษาที่อธิบายความแตกต่างในการให้ความเห็นถึงระดับความกลัว ที่เน้นถึงการรับรู้ (Perception) ของความอ่อนแอของบุคคลและประสบการณ์ทางตรงและทางอ้อม

(Vanden, 2010) (อ้างถึงใน กองวิจัยสำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ, 2559) โดยแบ่งเป็น

1) ระดับการรับรู้ในเรื่องความปลอดภัย (Perception of safety Questions) หรือเรียกว่า การบอกความรู้สึกของตนเอง (Emily Gray, Jonathan Jackson and Stephen Farrall LSE Research Online) ที่ปัจเจกประเมินตนเอง ซึ่งคำถามเหล่านี้มักจะเป็นมาตรวัดมาตรฐานในการสำรวจระดับความหวาดกลัวภัยในหลายประเทศ เช่น ระดับความกังวล (หรือความกลัว ที่ใช้ในประเทศสหรัฐอเมริกา) เกี่ยวกับอาชญากรรมเฉพาะประเภท หรือการรับรู้โอกาสที่จะตกเป็นเหยื่อ ซึ่งคำถามที่ใช้ในการวัดจะเป็นคำถามที่เกี่ยวกับระดับความรู้สึกปลอดภัยที่ปัจเจกรู้สึกในพื้นที่ละแวกบ้าน รวมทั้งในเรื่องที่แตกต่างกันออกไป เช่น คุณรู้สึกปลอดภัยระดับใด หรือคุณรู้สึกอย่างไรที่เดินคนเดียวในละแวกบ้านตอนค่ำ คุณรู้สึกปลอดภัยแค่ไหนที่อยู่คนเดียวในบ้านเพื่อนบ้านในเวลาค่ำ ซึ่งรูปแบบในการศึกษาระดับความรู้สึก ได้แก่

ก) รูปแบบความกลัวหรือความวิตกกังวลในอดีต

ข) รูปแบบความกลัวหรือความวิตกกังวลในอนาคต

2) การรับรู้ในเรื่องความเสี่ยง ซึ่งเป็นผลของการที่ปัจเจกประเมินความแน่นอนของสภาพสังคมของพวกเขาและสภาพแวดล้อมทางกายภาพในระดับใดหรือความรู้สึกหวาดกลัวภัยมีองค์ประกอบจากการประเมินความกลมเกลียวของสังคม ความเห็นพ้องต้องกันทางจริยธรรม เช่นเดียวกับประสบการณ์ที่เฉพาะเจาะจงของความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม (Jonathan, 2005) (อ้างถึงใน กองวิจัยสำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ, 2559)

2.2.2.2 วิธีการศึกษาที่ค้นหาระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมโดยการใช้ชีวิตในสังคมของคนทั่วไป หรือสภาพแวดล้อมประจำวันทางกายภาพ (Vanden, 2010)

2.3 การป้องกันอาชญากรรม

ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับป้องกันอาชญากรรม และการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม ดังนี้

2.3.1 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันอาชญากรรม

1. ทฤษฎีป้องกันอาชญากรรมตามสถานการณ์ (Situation Crime Prevention)

การป้องกันอาชญากรรมตามสถานการณ์เป็นแนวคิดที่มีวิธีการป้องกันโดยมุ่งเน้นที่จะช่วยลดโอกาสในการเกิดอาชญากรรม ซึ่งแตกต่างจากนักอาชญาวิทยาส่วนใหญ่ที่เริ่มศึกษาจากพฤติกรรมที่นำไปสู่รูปแบบของการก่ออาชญากรรม โดยการทำความเข้าใจกับพฤติกรรมเหล่านั้น แล้วใช้เป็นกลไกในการนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อม โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะลดโอกาส

ในการก่ออาชญากรรม การป้องกันอาชญากรรมตามสถานการณ์จึงเป็นการป้องกันมากกว่า การลงโทษหรือการจับผิดอาชญากร และเป็นการลดแรงจูงใจในการก่ออาชญากรรมจากผู้กระทำ ความผิดมุ่งไปที่รูปแบบโดยเฉพาะของอาชญากรรม

1. นำมาซึ่งการสร้างการจัดการหรือการจัดสภาพแวดล้อมให้เป็นระเบียบ ตามลักษณะที่ควรจะเป็นอย่างถาวร
2. ทำให้การก่ออาชญากรรมเป็นเรื่องยากมากขึ้นและมีความเสี่ยง หรืออาจได้ไม่คุ้มเสีย

ทฤษฎีที่ใช้มุ่งเน้นที่การสร้างกลไกความปลอดภัยที่จะช่วยในการปกป้องผู้คน ด้วยการทำให้อาชญากรรู้สึกว่าเขาอาจจะไม่สามารถก่ออาชญากรรมได้ หรือจะตกอยู่ในสถานการณ์ที่คนร้ายอาจถูกจับ ซึ่งจะส่งผลให้คนร้ายไม่เต็มใจที่จะกระทำผิด

ตัวอย่างหนึ่งของการป้องกันอาชญากรรมตามสถานการณ์ คือการบังคับใช้ระบบจราจรอัตโนมัติ โดยใช้กล้องอัตโนมัติบนถนนที่จะจับคนขับรถที่ขับรถเร็ว และฝ่าฝืนสัญญาณไฟ ระบบนี้ได้รับการติดตั้ง และมีการประชาสัมพันธ์ว่าจะทำให้พฤติกรรมการขับขี่ที่ผิดกฎหมายลดลง ทำให้คนที่มีโอกาสจะกระทำความผิดเกิดความรู้สึกเสี่ยงที่จะได้รับโทษ (คู่มือการบริหารงานป้องกันปราบปรามอาชญากรรมสำนักงานตำรวจแห่งชาติ, 2556)

2. ทฤษฎีชุมชนสัมพันธ์ (Community Relations) มีรากฐานมาจากแนวคิด และผลการวิจัยของนักอาชญาวิทยากลุ่มชิคาโก หลักของทฤษฎีชุมชนสัมพันธ์เพื่อป้องกันอาชญากรรมก็คือ การจัดสภาพทั่วไปไม่ว่าในระดับเมือง ชุมชน หรือละแวกบ้านในลักษณะ เสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ง่ายต่อการควบคุม สังเกต ตรวจตรา โดยไม่ล่วงล้ำสิทธิ เสรีภาพส่วนบุคคล รวมทั้งมุ่งสนับสนุนส่งเสริมให้สมาชิกในชุมชนมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมชีวิตร่างกาย และทรัพย์สินทั้งของตนเองและบุคคลอื่นให้ปลอดภัยจากภัยอาชญากรรม โดยตำรวจจะเป็นผู้มีบทบาทในการวางแผน สนับสนุน และให้คำปรึกษาแก่ชุมชน ในการป้องกันอาชญากรรม

3. ทฤษฎีตำรวจผู้ใช้ชุมชน (Community Policing Theory) ตำรวจผู้ใช้ชุมชน หมายถึง “หลักการการทำงานของตำรวจซึ่งส่งเสริม สนับสนุน แก่ต้นเหตุเพื่อลดปัญหาอาชญากรรม ปัญหาความไม่เป็นระเบียบของชุมชน โดยเทคนิคการแก้ต้นเหตุปัญหาด้วยความร่วมมือระหว่างตำรวจและชุมชน” เป็นแนวคิดเริ่มต้นจาก เซอร์โรเบิร์ต ฟิล ผู้ก่อตั้งตำรวจมหานครลอนดอนหรือสก๊อตแลนด์ยาร์ด เจ้าของคำพูดที่ว่า “ตำรวจคือประชาชน ประชาชนคือตำรวจ” (The Police are the public and the public are the police) แนวคิดและหลักการการทำงานของตำรวจผู้ใช้ชุมชนคือ แนวคิดและหลักการงานใหม่ของตำรวจเพิ่มเติมจากการทำงานแบบเดิมที่มุ่ง

เพียงมีสายตรวจป้องกันแก้ไขเหตุร้ายและสืบสวนจับกุมผู้กระทำความผิดเท่านั้น ตำรวจผู้รับใช้ชุมชนเป็นการแก้ไขปัญหาเชิงกลยุทธ์เพื่อป้องกันและควบคุมอาชญากรรม และลดความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม ซึ่งมีสาระสำคัญ 4 ประการได้แก่

1. การขยายขอบเขตหน้าที่ความรับผิดชอบของงานตำรวจให้กว้างขวางขึ้น
2. การให้ความสำคัญอย่างเน้นหนักในการติดต่อสัมพันธ์กันระหว่างตำรวจกับประชาชนอย่างใกล้ชิด ลึกซึ้ง สม่ำเสมอ และต่อเนื่องตลอดไป
3. การให้ความสนใจเพิ่มมากขึ้นเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ในการแก้ไขปัญหและการป้องกันอาชญากรรม
4. ความพยายามที่จะปรับปรุงโครงสร้างการบริหารงานของตำรวจ เพื่อกระจายการให้บริการและการวางแผนระดับชุมชนให้ดียิ่งขึ้น

2.3.2 การมีส่วนร่วมของประชาชน

หลักการสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชน หมายถึง การเปิดโอกาสให้ประชาชนและผู้ที่เกี่ยวข้องทุกภาคส่วนของสังคมได้เข้ามามีส่วนร่วมกับภาคราชการ โดย International Association for Public Participation ได้แบ่งระดับของการสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนเป็น 5 ระดับ ดังนี้

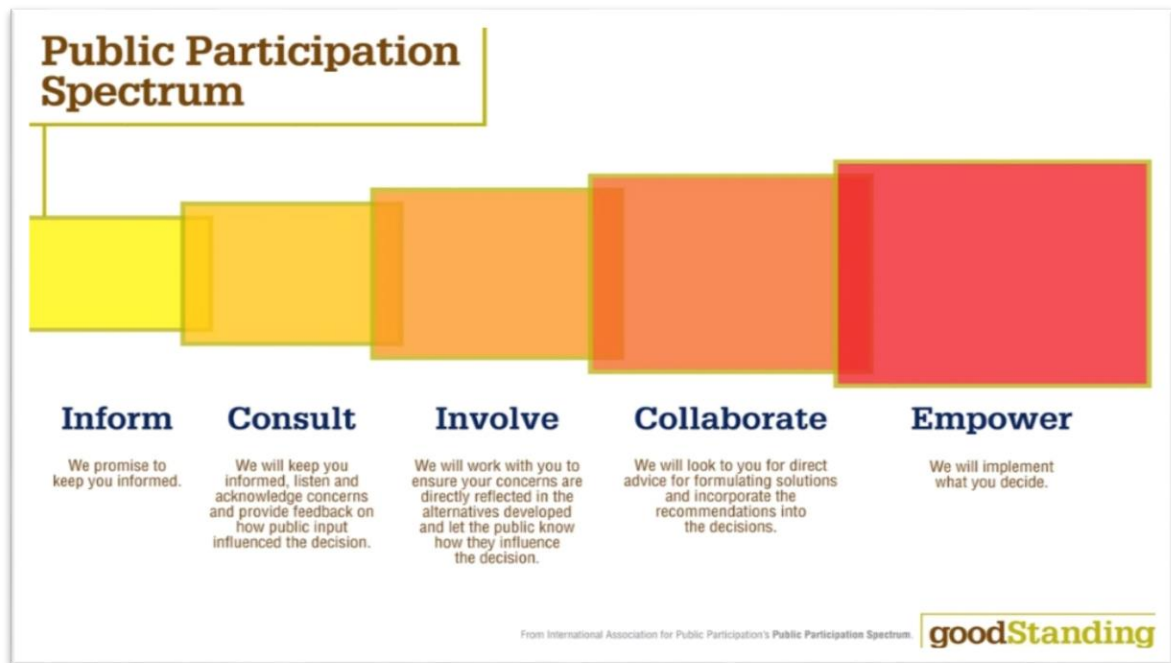
1. การให้ข้อมูลข่าวสาร (Inform) ถือเป็นการมีส่วนร่วมของประชาชนในระดับต่ำที่สุด แต่เป็นระดับที่สำคัญที่สุด เพราะเป็นก้าวแรกของการที่ภาคราชการจะเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้าสู่กระบวนการมีส่วนร่วมในเรื่องต่าง ๆ วิธีการให้ข้อมูลสามารถใช้ช่องทางต่าง ๆ เช่น เอกสาร สิ่งพิมพ์ การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารผ่านทางสื่อต่าง ๆ การจัดนิทรรศการ จัดหมายข่าว การจัดงานแถลงข่าว การติดประกาศ และการให้ข้อมูลผ่านเว็บไซต์ เป็นต้น

2. การรับฟังความคิดเห็น (Consult) เป็นกระบวนการที่เปิดให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลข้อเท็จจริงและความคิดเห็นเพื่อประกอบการตัดสินใจของหน่วยงานภาครัฐด้วยวิธีต่าง ๆ เช่น การรับฟังความคิดเห็น การสำรวจความคิดเห็น การจัดเวทีสาธารณะ การแสดงความคิดเห็นผ่านเว็บไซต์ เป็นต้น

3. การเกี่ยวข้อง (Involve) เป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติงาน หรือร่วมเสนอแนะทางที่นำไปสู่การตัดสินใจ เพื่อสร้างความมั่นใจให้ประชาชนว่าข้อมูลความคิดเห็นและความต้องการของประชาชนจะถูกนำไปพิจารณาเป็นทางเลือกในการบริหารงานของภาครัฐ เช่น การประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อพิจารณาประเด็นนโยบายสาธารณะ ประชาพิจารณ์การจัดตั้งคณะทำงานเพื่อเสนอแนะประเด็นนโยบาย เป็นต้น

4. **ความร่วมมือ (Collaboration)** เป็นการให้กลุ่มประชาชนผู้แทนภาคสาธารณะมีส่วนร่วม โดยเป็นหุ้นส่วนกับภาครัฐในทุกขั้นตอนของการตัดสินใจ และมีการดำเนินกิจกรรมร่วมกันอย่างต่อเนื่อง เช่น คณะกรรมการที่มีฝ่ายประชาชนร่วมเป็นกรรมการ เป็นต้น

5. **การเสริมอำนาจแก่ประชาชน (Empower)** เป็นขั้นที่ให้บทบาทประชาชนในระดับสูงสุด โดยให้ประชาชนเป็นผู้ตัดสินใจ เช่น การลงประชามติในประเด็นสาธารณะต่าง ๆ โครงการกองทุนหมู่บ้านที่มอบอำนาจให้ประชาชนเป็นผู้ตัดสินใจทั้งหมด เป็นต้น

รูปที่ 2 ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชน (Public Participation)

ที่มา : <http://bettercupertino.blogspot.com/2016/01/ccsgi-supports-democracy-effective-participation.html>

การสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชน อาจทำได้หลายระดับและหลายวิธี ซึ่งบางวิธีสามารถทำได้ง่าย ๆ แต่บางวิธีก็ต้องใช้เวลา ขึ้นอยู่กับความต้องการเข้ามามีส่วนร่วมของประชาชน ค่าใช้จ่าย และความจำเป็นในการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วม ซึ่งจะต้องมีการพัฒนาความรู้ความเข้าใจในการให้ข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องแก่ประชาชน การรับฟังความคิดเห็น รวมทั้งพัฒนาทักษะและศักยภาพของข้าราชการทุกระดับควบคู่กันไปด้วย

2.4 กรอบแนวทางในการป้องกันอาชญากรรม

จากการประมวลแนวคิดและทฤษฎีต่างๆ และการศึกษาแนวทางในการป้องกันอาชญากรรมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมถึงข้อเสนอแนะ/ข้อคิดเห็นจากการประชุมคณะกรรมการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ คณะอนุกรรมการพัฒนาประสิทธิภาพการให้บริการประชาชน และการประชุมเชิงปฏิบัติการร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้กำหนดกรอบแนวทางในการป้องกันอาชญากรรมเป็น 6 ด้าน ดังนี้

ด้านที่ 1 การป้องกันอาชญากรรมโดยสภาพแวดล้อม

การป้องกันอาชญากรรมโดยสภาพแวดล้อม หมายถึง การจัดการกับพื้นที่ต่างๆ เพื่อลดความเสี่ยงที่จะเกิดอาชญากรรม ได้แก่ การจัดให้มีแสงสว่างที่เพียงพอ การติดป้ายสัญลักษณ์การป้องกันพื้นที่อันตราย (พื้นที่เปลี่ยว พื้นที่ล่อแหลม) การจัดวางผังเมือง การออกแบบที่อยู่อาศัย และการจัดให้มีระบบการรักษาความปลอดภัยที่มีมาตรฐาน เพื่อเป็นการปิดกั้นโอกาสที่ผู้กระทำความผิดจะเข้าถึงบุคคลหรือทรัพย์สิน รวมถึงการสร้างความสะดวกในการเฝ้าระวังและการติดตามผู้กระทำความผิดเมื่อเกิดอาชญากรรมขึ้น ประกอบด้วย 7 มาตรการ ดังนี้

1. ตรวจสอบและปรับปรุงพื้นที่ล่อแหลมที่เอื้อต่อการเกิดอาชญากรรม คือ พื้นที่ที่เคยเกิดเหตุอาชญากรรม พื้นที่เสี่ยง เส้นทางเปลี่ยว และพื้นที่ที่ประชาชนรู้สึกหวาดกลัวหรือหวาดระแวง หรือรู้สึกไม่ปลอดภัย

2. การวางนโยบายด้านการวางผังเมืองและการออกแบบอาคาร ควรให้การควบคุมมาตรฐานทางด้านประสิทธิภาพในการป้องกันอาชญากรรม

3. การเพิ่มไฟส่องสว่างในพื้นที่จุดเสี่ยง และจุดล่อแหลมที่จะก่อให้เกิดอาชญากรรม

4. การควบคุมพื้นที่รกร้าง ว่างเปล่า ทั้งพื้นที่สาธารณะ พื้นที่ส่วนบุคคล รวมทั้งพื้นที่ของรัฐที่ยังไม่ได้ใช้ประโยชน์ ให้มีสภาพหรือทัศนวิสัยที่ง่ายต่อการมองเห็น เพื่อไม่ให้เอื้อต่อการก่ออาชญากรรม รวมถึงการจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อใช้ประโยชน์พื้นที่ร่วมกันและให้คนดูแลเฝ้าระวัง

5. การเข้มงวด กวดขัน ในการตรวจตราพื้นที่ที่เป็นแหล่งอบายมุข สถานบริการสถานบันเทิงต่างๆ ให้ถือปฏิบัติตามระเบียบกฎหมายอย่างเคร่งครัดเพื่อมิให้สถานที่ดังกล่าวเป็นแหล่งมั่วสุมหรือต้นเหตุในการก่ออาชญากรรม

6. ติดตั้งกล้อง CCTV ให้ครอบคลุมในทุกพื้นที่เสี่ยง รวมทั้งติดป้ายสัญลักษณ์ “พื้นที่ควบคุมด้วยระบบกล้องวงจรปิด” เพื่อสร้างความอุ่นใจและความรู้สึกปลอดภัยให้กับประชาชน รวมทั้งเป็นการข่มขู่ยับยั้งคนร้ายให้รู้สึกหวาดกลัว

7. เชื่อมโยงเครือข่ายกล้อง CCTV ระหว่างหน่วยงานราชการ หรือกล้อง CCTV เคลื่อนที่ เพื่อช่วยต่อการสังเกตการณ์ และประเมินสถานการณ์ในการเข้าตรวจสอบพื้นที่ หากเห็นว่ามี ความเสี่ยงในการก่อเหตุอาชญากรรมขึ้น

ด้านที่ 2 การป้องกันอาชญากรรมโดยการมีส่วนร่วมของประชาชน

การป้องกันอาชญากรรมโดยการมีส่วนร่วมของประชาชน หมายถึง การส่งเสริมให้ ประชาชนทุกภาคส่วนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม รวมถึงการสร้างจิตสำนึก เพื่อให้เกิดความรับผิดชอบร่วมกันในการป้องกันสังคมจากปัญหาอาชญากรรม ประกอบด้วย 5 มาตรการ ดังนี้

1. เสริมสร้างการมีส่วนร่วมของเครือข่ายภาคประชาชนทุกภาคส่วน โดยเน้นการสร้าง ชุมชนให้เข้มแข็งในการป้องกันอาชญากรรม
2. ส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมโดยการรับทราบ สถานการณ์ แนวโน้มปัญหาอาชญากรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้ข้อเสนอแนะ เพื่อนำไปสู่การ วางแผนป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในพื้นที่ต่อไป
3. สนับสนุนส่งเสริมให้สมาชิกในชุมชนมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมชีวิต ร่างกายและทรัพย์สินทั้งของตนเองและบุคคลอื่นให้ปลอดภัยจากภัยอาชญากรรม
4. ส่งเสริมการดำเนินงานและบูรณาการเครือข่ายต่างๆ ที่มีการจัดตั้งไว้แล้ว อาทิ เครือข่ายยุติธรรมชุมชน เครือข่ายอาสาสมัครคุมประพฤติ อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน รวมถึงการสร้างเครือข่ายเฝ้าระวังภาคประชาชนในชุมชน เพื่อแจ้งข่าว ให้เบาะแสด้านอาชญากรรม
5. จัดกิจกรรมเพื่อกระตุ้นและส่งเสริมการสร้างจิตสำนึกของประชาชนในการป้องกัน และแก้ไขปัญหาอาชญากรรมร่วมกันกับหน่วยงานของรัฐ

ด้านที่ 3 การป้องกันอาชญากรรมด้วยการป้องกันการกระทำผิดซ้ำ

การป้องกันอาชญากรรมด้วยการป้องกันการกระทำผิดซ้ำ หมายถึง การป้องกันไม่ให้ ผู้กระทำผิดที่อยู่ระหว่างการแก้ไขฟื้นฟูในชุมชน และผู้พ้นโทษทุกกลุ่ม (ผู้ถูกคุมความประพฤติ ผู้เข้ารับการฟื้นฟูสมรรถภาพ ผู้ติดยาเสพติด ผู้พ้นโทษจำคุก ผู้พ้นการคุมความประพฤติ ผู้ผ่านการ ฟื้นฟูฯ เด็กและเยาวชนที่พ้นการฝึกอบรม) กลับมากระทำผิดซ้ำอีกหลังจากพ้นโทษ ประกอบด้วย 4 มาตรการ ดังนี้

1. จัดให้มีระบบติดตามผล ระบบการส่งต่อและการดูแลหลังพ้นโทษ พ้นการฝึกอบรม พ้นการคุมประพฤติ รวมถึงการให้คำปรึกษาแนะนำช่วยเหลือผู้พ้นโทษ เพื่อเป็นข้อมูลในการพัฒนา โปรแกรมการฟื้นฟูผู้กระทำผิดต่อไป

2. การพัฒนาทักษะการใช้ชีวิตในสังคมและการมีงานทำให้กับผู้พ้นโทษ ผู้ถูกคุมประพฤติ ผู้พ้นการคุมประพฤติ ผู้พ้นการฝึกอบรม (เด็กและเยาวชน) ให้สามารถประกอบอาชีพ และสามารถเลี้ยงชีพได้จริง ในสังคม โดยการฝึกวิชาชีพ จัดหาแหล่งเงินทุน จัดหาตำแหน่งงานจากภาคเอกชน โดยรัฐจะต้องส่งเสริมให้ภาคเอกชนได้จ้างงาน ผู้พ้นโทษ ทั้งนี้ ภาครัฐอาจให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเป็นพิเศษกับภาคเอกชนที่มีการจ้างงาน/รับผู้พ้นโทษเข้าทำงาน เพื่อเป็นการจูงใจให้เกิดการจ้างงานครอบคลุมทุกพื้นที่

3. จัดกิจกรรม/โครงการเพื่อปรับเปลี่ยนความคิด ทศนคติ พฤติกรรมและสร้างกำลังใจให้กับผู้พ้นโทษฯ เพื่อให้เกิดความมุ่งมั่น ตั้งใจที่จะต่อสู้ ยืนหยัดในสังคมด้วยอาชีพที่สุจริต ซึ่งเป็น การป้องกันไม่ให้กลับมากระทำความผิดซ้ำ

4. รมรณรงค์ให้สังคมยอมรับและให้โอกาสผู้กระทำความผิดหรือผู้ต้องขัง ผู้พ้นโทษ ผู้พ้นการ ฝึกอบรมผู้พ้นการคุมประพฤติให้สามารถกลับมาดำเนินชีวิตปกติในสังคม เพื่อแก้ไขปัญหาการ กระทำความผิดซ้ำ

ด้านที่ 4 การป้องกันอาชญากรรมโดยการเฝ้าระวังกลุ่มเสี่ยงที่มีโอกาสจะกระทำความผิด

การป้องกันอาชญากรรมโดยการเฝ้าระวังกลุ่มเสี่ยงที่มีโอกาสจะกระทำความผิด หมายถึง การเฝ้าระวังกลุ่มบุคคล ซึ่งได้แก่ ผู้ติดยาเสพติด ผู้ไม่มีอาชีพเป็นหลักแหล่ง ผู้ประพฤติดน ในลักษณะอันธพาล คนวิกลจริต เด็กและเยาวชนทั้งในและนอกระบบการศึกษาที่เป็นกลุ่มเสี่ยง ซึ่ง ถือเป็นกลุ่มเสี่ยง ที่อาจจะกระทำความผิดได้ ประกอบด้วย 3 มาตรการ ดังนี้

4.1 จัดให้มีการเฝ้าระวัง บุคคลกลุ่มเสี่ยงที่อาจก่อปัญหาอาชญากรรมเพื่อป้องกัน อาชญากรรมที่อาจจะเกิดขึ้นและทำการตรวจสอบ ตรวจสอบเมื่อเห็นสมควร

4.2 จัดให้มีกิจกรรมเพื่อสอดส่องดูแล ให้ความช่วยเหลือกลุ่มเสี่ยงที่มีโอกาสกระทำความ ผิด

4.3 สร้างกลไกหรือหน่วยงานที่ทำหน้าที่ดูแลเด็กและเยาวชนนอกระบบโรงเรียนเพื่อ ไม่ให้เกิดการมั่วสุม รวมทั้งเพิ่มมาตรการเชิงรุกเพื่อลดโอกาสในการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนกลุ่ม เสี่ยงก่อนที่จะกระทำความผิด เช่น การเปิดพื้นที่เชิงสร้างสรรค์ให้ทำกิจกรรม เป็นต้น

ด้านที่ 5 การป้องกันอาชญากรรมโดยการลดโอกาสการตกเป็นเหยื่อ

การป้องกันอาชญากรรมโดยการลดโอกาสการตกเป็นเหยื่อ หมายถึง การสร้างภูมิคุ้มกัน ให้กับประชาชน นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ได้รู้จักการป้องกันและระวังภัยด้วยตนเอง รวมทั้ง กระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ถึงรูปแบบ วิธีการของภัยอาชญากรรม แนวทางป้องกันเพื่อระมัดระวังภัย อาชญากรรมที่อาจเกิดขึ้น โดยเน้นการประชาสัมพันธ์เพื่อให้ความรู้ ข้อมูลข่าวสาร ที่เป็นประโยชน์ ในการป้องกันอาชญากรรมหรือไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ประกอบด้วย 4 มาตรการ ดังนี้

1. จัดให้มีระบบเตือนภัยอาชญากรรมสำหรับประชาชนในรูปแบบต่างๆ
2. การผลิตสื่อประชาสัมพันธ์เพื่อให้ความรู้กับประชาชน โดยเฉพาะกลุ่มเสี่ยงที่มีโอกาสเป็นเป้าหมายของอาชญากร อาทิ เด็ก สตรี คนชรา ในลักษณะหลากหลายรูปแบบให้มีความเหมาะสมกับแต่ละกลุ่มเป้าหมาย โดยให้ความรู้ในเรื่องของรูปแบบ/ลักษณะ/วิธีการ ในการก่ออาชญากรรม วิธีการระวังป้องกันตนเองและการช่วยเหลือผู้อื่นเมื่อประสบเหตุ
3. พัฒนาระบบศูนย์รับแจ้งเหตุ รวมทั้งมีเจ้าหน้าที่หรือชุดปฏิบัติการที่มีความพร้อมสามารถตอบสนองการรับแจ้งเหตุเข้าไปช่วยเหลือและแก้ปัญหาได้ทันเหตุการณ์
4. จัดให้มีระบบในการป้องกันอาชญากรรมต่อนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ เพื่อการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ป้องกันไม่ให้ถูกเอารัดเอาเปรียบ ได้รับความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกอย่างทั่วถึงทันเหตุการณ์

ด้านที่ 6 การพัฒนาและเพิ่มประสิทธิภาพบุคลากรในการป้องกันอาชญากรรม

การพัฒนาและเพิ่มประสิทธิภาพบุคลากรในการป้องกันอาชญากรรม หมายถึง การพัฒนาองค์ความรู้ในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมให้รู้เท่าทันผู้กระทำความผิด รวมถึงการพัฒนาและส่งเสริมให้มีระบบการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ที่มีประสิทธิภาพและเอื้อต่อการปฏิบัติงานมากยิ่งขึ้น ประกอบด้วย 3 มาตรการ ดังนี้

1. การพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ที่สอดคล้องกับตำแหน่งและภารกิจที่ได้รับมอบหมาย เพื่อให้เกิดความรู้และความเชี่ยวชาญสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. จัดให้มีระบบต่างๆ ที่เอื้อต่อการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เช่น การนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการปฏิบัติงาน การจัดทำฐานข้อมูลสถิติและข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นในด้านการป้องกันอาชญากรรม เป็นต้น
3. บูรณาการและเชื่อมโยงการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในการป้องกันอาชญากรรมโดยให้มีการแลกเปลี่ยน เรียนรู้ทักษะในการปฏิบัติงานและรู้ช่องทางในการติดต่อประสานงานที่เกี่ยวข้องและแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร

2.5 แนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้

2.5.1 ความหมายของการรับรู้

การรับรู้ (Perception) มีรากศัพท์มาจากภาษาละติน คือ “Percipere” ซึ่ง Per หมายถึง ผ่าน (Through) และ Cipere หมายถึง การนำ (To Take) ถือเป็นกระบวนการทางจิตวิทยาพื้นฐานของบุคคลที่สำคัญ เพราะถ้าปราศจากการรับรู้แล้วจะไม่สามารถมีความจำหรือการเรียนรู้ได้ (บุปผา พวงมาลี, 2542) ดังนั้นการรับรู้จึงเป็นวิธีการที่บุคคลมองโลกที่อยู่รอบ ๆ ตัวของบุคคล ฉะนั้นบุคคล 2 คน อาจมีความคิดต่อตัวกระตุ้นอย่างเดียวกันภายใต้เงื่อนไขเดียวกัน แต่แต่ละบุคคล ทั้ง 2 อาจมีวิธีการยอมรับถึงตัวกระตุ้น (Recognize) การเลือกสรร (Select) การประมวล (Organize) และการตีความ (Interpret) เกี่ยวกับตัวกระตุ้นดังกล่าวไม่เหมือนกัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ Schiffman และ Kanuk (1991) ที่กล่าวว่า การรับรู้ (Perception) หมายถึง “กระบวนการที่บุคคลแต่ละคนมีการเลือก ประมวลและตีความหมายเกี่ยวกับตัวกระตุ้นออกมาให้ความหมาย และได้ภาพของโลกที่มีเนื้อหา”

Assael (1998: 84) การรับรู้ หมายถึง กระบวนการซึ่งผู้บริโภคลือกรับ จัดองค์ประกอบและแปลความหมายสิ่งเร้าต่างๆ ออกมาเพื่อให้มีความหมายเข้าใจได้ และได้อธิบายเพิ่มเติมว่า สิ่งเร้าจะมีความเป็นไปได้ที่จะได้รับการรับรู้มากขึ้น หากสิ่งเร้าเหล่านั้นมีลักษณะดังนี้ คือสอดคล้องกับประสบการณ์ที่ผ่านมาของผู้บริโภค สอดคล้องกับความเชื่อในปัจจุบันของผู้บริโภค และเชื่อถือได้ ตลอดจนมีความสัมพันธ์กับความจำเป็นหรือความต้องการในปัจจุบัน รวมทั้งไม่ก่อให้เกิดความกลัวและความกังวลใจมากเกินไป

Kast และ Rosenzweig (1985) กล่าวว่า การรับรู้เป็นการแปลความหมายของสิ่งเร้าและการตอบสนองของร่างกายของคนต่อสิ่งเร้า จะแตกต่างกันในแต่ละบุคคล ขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมและทำให้บุคคลจะพฤติกรรมแตกต่างกัน แต่ละบุคคลจะเลือกรับรู้เฉพาะข้อมูลที่ตรงกับความต้องการและความพอใจ อย่างไรก็ตาม ยังขึ้นกับพื้นฐานของกระบวนการของแต่ละบุคคลแต่ละคนเกี่ยวกับความต้องการ ค่านิยม การคาดหวัง และปัจจัยอื่น ๆ นอกจากนี้ การรับรู้ยังสามารถอธิบายได้อย่างง่ายๆ นั้นหมายถึง “กระบวนการการตีความผ่านประสาทสัมผัสใด ๆ โดยตรง” ซึ่งจากความหมายนี้ คำที่จะสื่อความหมายเดียวกับการรับรู้ การสัมผัสรับรู้ อันเป็นการที่เกิดจากการรับรู้ความรู้สึกเข้ามาทางประสาทสัมผัสเกิดเป็นความเข้าใจหรือความรู้สึกภายในของบุคคล ดังนั้นกล่าวอีกอย่าง คือ การรับรู้ หมายถึง “การตีความหมายจิตใจของบุคคลที่จะทำให้เกิดการได้รู้ ได้เข้าใจ” ดังนั้น การรับรู้ทุกครั้งที่เกิดขึ้นจะต้องมีบุคคลเข้ามาเกี่ยวข้องเสมอ เพื่อทำการตีความบางสิ่งบางอย่าง หรือเหตุการณ์ หรือความสัมพันธ์ในฐานะเป็นสิ่งที่สัมผัสรู้อะไรก็ตามที่เกี่ยวข้องในฐานะ

เป็นสิ่งที่สัมผัสได้ โดยการผ่านประสาทสัมผัส มนุษย์ทุกคนรู้ทุกสิ่งในโลกโดยผ่านเข้ามาทางประสาทสัมผัส ซึ่งบุคคลจะรู้สึกในสิ่งเร้าต่างๆ รอบตัว เท่ากับว่าความรู้สึกนั้นได้ส่งข้อมูลดิบ (Row Data) เข้าสู่ประสาททั้ง 5 และเกิดกระบวนการตีความในข้อมูลที่ส่งมา ทำให้เกิดการรับรู้หรือจินตภาพ (Perception) ขึ้น ดังนั้นกระบวนการรับรู้จึงเกี่ยวข้องกับปฏิสัมพันธ์ที่สลับซับซ้อนของการคัดเลือก (Selection) การจัดระเบียบ (Organization) และการตีความ (Interception) ข้อมูลต่าง ๆ หรือความรู้สึกต่างๆ ของบุคคลนั่นเอง (สุมนา บุญหลาย, 2550)

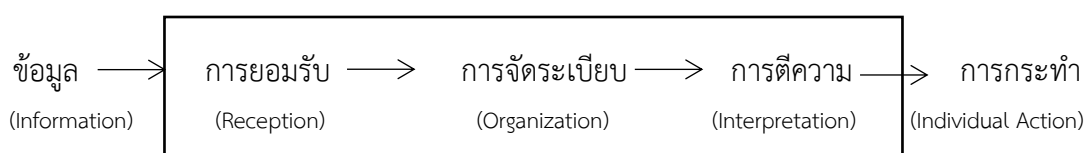
ได้มีนักวิจัยท่านหนึ่งให้ความหมายไว้ Mowen and Minor (1998: 63) ซึ่งให้ความหมายไว้ว่า “การรับรู้ หมายถึง กระบวนการที่บุคคลเปิดรับต่อข้อมูลข่าวสาร ตั้งใจรับข้อมูลนั้น และทำความเข้าใจความหมาย” และยังได้อธิบายเพิ่มว่า ในขั้นเปิดรับ (Exposure Stage) ผู้บริโภคจะได้รับข้อมูลผ่านทางประสาทสัมผัสในขั้นตั้งใจรับ (Attention Stage) จะแบ่งปันความสนใจมาสู่สิ่งเร้านั้น และขั้นสุดท้ายคือ ขั้นเข้าใจความหมาย (Comprehension Stage)

จากความหมายของการรับรู้ที่กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า การรับรู้ หมายถึง กระบวนการทางความคิด และจิตใจของมนุษย์ที่แสดงออกถึงความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึกนึกคิดที่มีผลมาจากกระบวนการคัดเลือก (Selection) การจัดระเบียบ (Organization) และการตีความ (Interpretation) ข้อมูลต่างๆ ที่ได้รับและส่งความรู้สึกไปยังสมองเพื่อตีความ ซึ่งต้องอาศัยประสบการณ์เป็นเครื่องช่วยในการตีความและแปลความหมายนั้นว่ามีความหมายอย่างไร มีลักษณะอย่างไร ซึ่งการรับรู้ของแต่ละบุคคลจะมีความแตกต่างกันทางด้านปัจจัยส่วนบุคคล และประสบการณ์ที่ผ่านมา ทำให้การรับรู้ของแต่ละบุคคลจึงมีความแตกต่างกัน

2.5.2 กระบวนการรับรู้

การรับรู้เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในตัวบุคคล ซึ่งไม่สามารถสังเกตได้โดยตรง การรับรู้เป็นกระบวนการซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

Schmenhorn, Hunt and Osborn (1982: 55) ได้กล่าวถึง กระบวนการรับรู้ว่าเป็นกระบวนการทางจิตวิทยาเบื้องต้นในการตีความสิ่งเร้าที่สัมผัสต่าง ๆ เพื่อสร้างประสบการณ์ที่มีความสำคัญสำหรับผู้รู้ การรับรู้เป็นสิ่งที่ทำให้บุคคลมีความแตกต่างกันเมื่อบุคคลได้รับสิ่งเร้าก็จะประมวลสิ่งรับรู้นั้นเป็นประสบการณ์ที่มีความหมายเฉพาะตนเอง ดังภาพที่ 4

รูปที่ 4 กระบวนการรับรู้ (Schmenhorn, Hunt & Osborn, 1982: 55)

สำหรับกระบวนการรับรู้จะเกี่ยวข้องกับขั้นตอนสำคัญ ๆ 3 ขั้นตอน คือ (จุฑามาศ สิทธิวิชา, 2542)

ขั้นตอนที่ 1 การเลือก (Selection) การเลือกจะเกี่ยวข้องทั้งการเลือกโดยตั้งใจและไม่ตั้งใจ กล่าวคือการตัดสินใจบางครั้งจะกระทำการเลือกกว่าเราจะรับสิ่งกระตุ้นใดขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่น ปัจจัยทางด้านกายภาพ (Characteristic) ปัจจัยทางด้านที่ตั้ง (Physical Location) ความสนใจ (Interest) ประสบการณ์ที่ผ่านมา (Past Experience)

ขั้นตอนที่ 2 การรวบรวม ในด้านการรับรู้สิ่งต่าง ๆ เรามักมีแนวโน้มที่จะรวบรวม ตัวกระตุ้นต่าง ๆ เข้าเป็นรูปแบบต่าง ๆ หลักในการรวบรวมตัวกระตุ้นมีหลายประการ เช่น รวบรวมโดยพิจารณาจากการอยู่ใกล้เคียง (Proximity) รวบรวมโดยพิจารณาจากความคล้ายคลึงกัน (Resemblance) รวบรวมโดยพิจารณาจากการกระทำไปทางเดียวกัน (Common Fate) รวบรวมโดยพิจารณาถึงการต่อเติมส่วนที่ขาดไป

ขั้นตอนที่ 3 การตีความ (Interpretation) เป็นการแปลความหมาย ประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ได้รับในการแปลความหมายนี้อาจทำได้หลายลักษณะ เช่น แปลความหมายตามสถานการณ์ (Context) แปลความหมายโดยพิจารณาถึงเจตนาของบุคคล (Intent) แปลความหมายโดยยึดเอาบุคลิกลักษณะของตนเองเป็นหลัก (Projection) ดังนั้น การรับรู้ของแต่ละบุคคลจึงแตกต่างกันออกไป และสิ่งนี้ส่งผลต่อประสิทธิภาพของการสื่อความเข้าใจและพฤติกรรมที่แสดงออก ถ้าการรับรู้ของบุคคลสองคนต่อสิ่งเดียวกันใกล้เคียงกัน โอกาสที่จะเข้าใจกันและลงรอยกันจะเกิดได้มากในขณะเดียวกัน ถ้าการรับรู้ของบุคคลสองคนต่อสิ่งของสิ่งเดียวกันเป็นไปคนละทิศทางการก็อาจก่อให้เกิดปัญหาและก่อให้เกิดผลกระทบต่องานร่วมกันได้ในที่สุด

2.5.3 ความสำคัญของการรับรู้

ความสำคัญของการรับรู้ แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ (สิทธิโชค วรรณสันติกุล, 2546)

1) การรับรู้มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ โดยที่การรับรู้ทำให้เกิดการเรียนรู้ ถ้าไม่มีการรับรู้จะเกิดการเรียนรู้ไม่ได้ ในทำนองเดียวกัน การเรียนรู้มีผลต่อการรับรู้ครั้งใหม่ เนื่องจากความรู้ประสบการณ์เดิม จะแปลความหมายให้ทราบว่าคืออะไร

2) การรับรู้มีความสำคัญต่อเจตคติ อารมณ์ และแนวโน้มพฤติกรรม เมื่อรับรู้แล้วย่อมเกิดความรู้สึกและมีอารมณ์ พัฒนาเป็นเจตคติ แล้วเกิดพฤติกรรมตามมาในที่สุด

2.5.4 ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้

ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ แบ่งเป็น 2 ประการ คือ (จุฑามาศ สิทธิขวา, 2542)

1) ลักษณะของสิ่งเร้า โดยสิ่งเร้าเป็นปัจจัยภายนอกที่ทำให้เกิดความสนใจที่จะรับรู้ หรือทำให้การรับรู้คลาดเคลื่อนไปจากความเป็นจริง ซึ่งลักษณะของสิ่งเร้าที่ก่อให้เกิดการรับรู้ได้นั้น ต้องเป็นสิ่งเร้าที่น่าสนใจ มีขนาดใหญ่ มีการเคลื่อนไหว มีการเร้าซ้ำบ่อย ๆ และสิ่งเร้านั้น มีความแตกต่างจากสิ่งเร้าอื่น ๆ จะกระตุ้นให้เกิดการรับรู้ได้ดีและรวดเร็ว เช่น การประชาสัมพันธ์โดยผ่าน สื่อวิทยุ โทรทัศน์ การประชาสัมพันธ์ให้ผู้ใช้น้ำชำระเงินผ่านสื่อป้ายประกาศ เจ้าหน้าที่การประปา นครหลวง เป็นต้น

2) ลักษณะของผู้รับรู้ ซึ่งมีปัจจัยด้านกายภาพ และปัจจัยด้านจิตวิทยา

2.1) ด้านกายภาพ ได้แก่ สมรรถภาพของอวัยวะสัมผัส เช่น หู ตา จมูก ลิ้น ผิวกาย ต้องสมบูรณ์ หากลักษณะของผู้รับรู้ผิดปกติ จะทำให้การรับรู้ต่อสิ่งเร้าที่มาสัมผัสผิดเพี้ยนไป จากความเป็นจริง นอกจากนั้น เพศ อายุ อาชีพ และระดับการศึกษา จะมีผลต่อการรับรู้ด้วย

2.2) ด้านจิตวิทยา เป็นสิ่งที่ผู้รับเลือกที่จะสัมผัสเฉพาะที่ ต้องการและ แปลความหมาย ให้กับตัวเอง โดยมีอิทธิพลจากความรู้เดิม หรือประสบการณ์ในอดีต ความจำ ความต้องการ อารมณ์ เจตคติ ค่านิยม วัฒนธรรม ประเพณี ความตั้งใจ ความคาดหวัง เป็นต้น

2.5.5 ประโยชน์ของการรับรู้

1) การสร้างความประทับใจแก่ผู้อื่น (Impression) เมื่อเรารู้จักใครเป็นครั้งแรกเราควร สร้างความประทับใจให้เกิดขึ้น ความประทับใจระหว่างบุคคลเมื่อพบกันครั้งแรกจะตรึงอยู่ใน ความรู้สึกเป็นเวลานาน และยากที่จะลบไปง่าย ๆ เมื่อเรารู้จักใครเป็นครั้งแรกจะเกิดการรับรู้ และ ความประทับใจกับบุคคลนั้นไม่ว่าจะเป็นแง่บวกหรือแง่ลบ ดังนั้นการสร้างความประทับใจครั้งแรกจึง มีความสำคัญต่อบุคคลค่อนข้างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเราคาดหวังถึงคุณสมบัติของเขาและ ความสัมพันธ์ที่จะเกิดในอนาคต

2) การสร้างสื่อต่าง ๆ ทราบกันดีว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้มี 2 ปัจจัยด้วยกันซึ่งก็คือ คุณสมบัติของสิ่งเร้า และคุณสมบัติของผู้รับรู้ เราสามารถนำปัจจัยเหล่านี้มาช่วยให้ผู้ใช้บริการ หรือกลุ่มเป้าหมาย ทราบถึงวิธีการ/ ขั้นตอนของบริการที่ให้ รวมทั้งประโยชน์ของบริการที่ได้รับ มีความอยากทดลองใช้ และเกิดพฤติกรรมการเลือกใช้บริการในช่องทางดังกล่าว

3) ใช้เป็นตัวสนับสนุนในการตัดสินใจ ข้อมูลบางอย่างที่ได้จากการรับรู้สามารถนำมาใช้ ประโยชน์ในการสนับสนุนการตัดสินใจได้ โดยเฉพาะเมื่อมีเวลาในการตัดสินใจค่อนข้างน้อยและ ข้อมูลที่ได้รับมามีไม่มากพอ

จากแนวคิดดังกล่าวสรุปได้ว่า การรับรู้คือกระบวนการภายในตัวบุคคลในการให้ความหมายข้อมูลที่ได้รับจากการสัมผัสสิ่งเร้าของประสาทสัมผัสต่าง ๆ โดยใช้สมอง ประสาทสัมผัส และสภาพจิตใจของบุคคลให้ความหมาย สิ่งที่ได้รับรู้และเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมตามการรับรู้ นั้น โดยแสดงออกเป็นการกระทำ ความนึกคิด และแนวคิด เมื่อมนุษย์มีการรับรู้ต่างกัน ความล้มเหลวของการสื่อสารจึงอาจเกิดขึ้นได้ เพราะการรับรู้เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมการสื่อสาร ทักษะคิด และความหวังของผู้สื่อสาร เป็นกระบวนการทางจิต ที่ตอบสนองสิ่งเร้าที่ได้รับเป็นกระบวนการเลือกรับสาร การจัดสารเข้าด้วยกัน และการตีความสารที่ได้รับตามความเข้าใจและความรู้สึกของตนเอง โดยในแต่ละวันสื่อต่าง ๆ ได้นำเสนอข่าวสารมากมาย ผู้รับสารจะเลือกที่จะเปิดรับข่าวสารตามความสนใจหรือเกี่ยวข้องกับตนเอง โดยทั่วไปการรับรู้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัวหรือตั้งใจ และมักเกิดตามประสบการณ์และการสังเกตทางสังคมคนเราไม่สามารถให้ความสนใจกับสิ่งต่าง ๆ รอบตัวได้หมด แต่จะเลือกรับรู้เพียงบางส่วนเท่านั้นตามความสนใจของแต่ละคน ซึ่งต่างคนมีความสนใจและรับรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัวต่างกัน โดยทั่วไป การรับรู้ที่แตกต่างกันเกิดจากอิทธิพล ได้แก่ แรงผลักดันหรือแรงจูงใจ (Motive) ประสบการณ์เดิม (Past Experience) สภาพแวดล้อม (Environment) สภาพจิตใจและอารมณ์ (จุฑามาศ สิทธิขวา, 2542)

2.6 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้ข่าวสาร

การเลือกสรรข่าวสารของบุคคลเป็นสิ่งที่อธิบายถึงพฤติกรรมกรรมการสื่อสารของแต่ละบุคคลว่าแตกต่างกันทางสภาพส่วนบุคคล หรือสภาพจิตวิทยามีผลต่อการเปิดรับข่าวสาร โดยมีกระบวนการเลือกสรร (Selective Process) ที่แตกต่างกัน

โจเซฟ ที. แคลปเปอร์ (Klapper, J.T., 1960: 19-25) ได้กล่าวไว้ว่า กระบวนการเลือกรับข่าวสารหรือเปิดรับข่าวสารเปรียบเสมือนเครื่องกรองข่าวสารในการรับรู้ของมนุษย์ซึ่งประกอบด้วยกลั่นกรอง 4 ขั้น ตามลำดับดังต่อไปนี้

1. การเลือกเปิดรับ (Selective Exposure) เป็นขั้นแรกในการเลือกช่องทางการสื่อสารบุคคลจะเลือกเปิดรับสื่อและข่าวสารจากแหล่งสารที่มีอยู่ด้วยกันหลายแหล่ง เช่น การเลือกซื้อหนังสือพิมพ์ฉบับใดฉบับหนึ่ง เลือกเปิดวิทยุกระจายเสียงสถานีใดสถานีหนึ่งตามความสนใจและความต้องการของตน อีกทั้งทักษะและความชำนาญในการรับรู้ข่าวสารของคนเรานั้นก็ต่างกัน บางคนถนัดที่จะฟังมากกว่าอ่านก็จะชอบฟังวิทยุโทรทัศน์มากกว่าอ่านหนังสือ เป็นต้น

2. การเลือกให้ความสนใจ (Selective Attention) ผู้เปิดรับข่าวสารมีแนวโน้มที่จะเลือกสนใจข่าวจากแหล่งใดแหล่งหนึ่ง โดยมักเลือกตามความคิดเห็นความสนใจของตน เพื่อสนับสนุนทัศนคติเดิมที่มีอยู่และหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่สอดคล้องกับความรู้ความเข้าใจ หรือทัศนคติเดิมที่มีอยู่แล้ว เพื่อไม่ให้เกิด

ภาวะทางจิตใจที่ไม่สมดุลหรือมีความไม่สบายใจ ที่เรียกว่า ความไม่สอดคล้องทางด้านความเข้าใจ (Cognitive Dissonance)

3. การเลือกรับรู้และตีความหมาย (Selective Perception and Interpretation) เมื่อบุคคลเปิดรับข้อมูลข่าวสารแล้วก็เชื่อว่ารับรู้ข่าวสารทั้งหมดตามเจตนาของของผู้ส่งสารเสมอไป เพราะคนเรามักเลือกรับรู้และตีความหมายสารแตกต่างกันไปตามความสนใจทัศนคติ ประสบการณ์ความเชื่อ ความต้องการ ความคาดหวัง แรงจูงใจ สภาวะทางร่างกาย หรือสภาวะทางอารมณ์ และจิตเจตนาของแต่ละคนอาจตีความเฉพาะข่าวสารที่สอดคล้องกับลักษณะส่วนบุคคลดังกล่าว นอกจากจะทำให้ข่าวสารบางส่วนถูกตัดทิ้งไปยังมีการบิดเบือนข่าวสารให้มีทิศทางเป็นที่น่าสนใจของแต่ละบุคคลด้วย

4. การเลือกจดจำ (Selective Retention) บุคคลจะเลือกจดจำข่าวสารในส่วนที่ตรงกับ ความสนใจ ความต้องการทัศนคติ ฯลฯ ของตนเองและมักจะลืมหรือไม่นำไปถ่ายทอดต่อในส่วนที่ตนเองไม่สนใจ ไม่เห็นด้วย หรือเรื่องที่ขัดแย้งกับความคิดของตนเอง ข่าวสารที่คนเราเลือกจดจำไว้นั้นมักมีเนื้อหาที่จะช่วยส่งเสริมหรือสนับสนุนความรู้สึกนึกคิดทัศนคติ ค่านิยม หรือความเชื่อของแต่ละคนที่มีอยู่เดิมให้มีความมั่นคงชัดเจนยิ่งขึ้น และเปลี่ยนแปลงยากขึ้น เพื่อนำไปใช้เป็นประโยชน์ในโอกาสต่อไปส่วนหนึ่งอาจนำไปใช้เมื่อเกิดความรู้สึกขัดแย้งและมีสิ่งที่ไม่สบายใจขึ้น

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กฤษฎมกฏ บุณภักดี (2550) ทำการศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมระดับชุมชนโดยกระบวนการมวลชนสัมพันธ์: ศึกษาเฉพาะกรณีสถานีตำรวจนครบาลวังทองหลาง ผลการศึกษาพบว่า 1) ประสิทธิภาพของมวลชนสัมพันธ์ในภาพรวมอยู่ในระดับค่อนข้างสูง ในแง่ที่กระบวนการดังกล่าวส่งเสริมให้ประชาชนแสดงความจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์ซึ่งเป็นสถาบันหลักของชาติไทยและส่งเสริมความเข้าใจและความร่วมมือกับหน่วยงานราชการอื่น ๆ ในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมและยาเสพติด 2) จิตสำนึกของอาสาสมัครและตำรวจที่เกี่ยวข้องอยู่ในระดับค่อนข้างสูง ในแง่ของความตั้งใจและการอุทิศตนต่องานที่ได้รับมอบหมาย และในแง่ของความรับผิดชอบในการให้บริการต่อประชาชนและชุมชน และ 3) การมีส่วนร่วมของประชาชนอยู่ในระดับค่อนข้างสูง ประชาชนในชุมชนมีความกระตือรือร้นที่ตอบสนองและร่วมมือกับกระบวนการมวลชนสัมพันธ์ที่นำเข้ามาโดย อาสาสมัครและตำรวจที่เกี่ยวข้อง

อนุชัย จินดารัตน์ (2552) ได้ทำการศึกษาเรื่องการให้ความร่วมมือของประชาชนต่อการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของข้าราชการตำรวจในเขตอำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี พบว่า 1) ระดับการให้ความร่วมมือของประชาชนในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของข้าราชการตำรวจในเขตอำเภอเมือง โดยรวมอยู่ในระดับมากแยกเป็นรายด้านการให้ความร่วมมือ

ของประชาชนในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ด้านความปลอดภัยชีวิตและทรัพย์สินอยู่ในระดับปานกลาง การให้ความร่วมมือของประชาชนในการป้องกันปราบปรามด้านยาเสพติดอยู่ในระดับมาก 2) เปรียบเทียบปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อให้ความร่วมมือของประชาชนในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมประชาชนที่มีเพศต่างกัน ให้ความร่วมมือของประชาชนในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมโดยรวมไม่ต่างกัน และประชาชนที่มีอายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ ระยะเวลา ที่พักอาศัย และความรู้ความเข้าใจต่างกัน การให้ความร่วมมือของประชาชนในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กฤษฎ มีบำรุง (2554) ศึกษาการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม: กรณีศึกษาชุมชนมัสยิดมหานาค เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพมหานคร เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของประชาชน และเพื่อเปรียบเทียบระดับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของประชาชน ในชุมชนมัสยิดมหานาค เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพมหานคร จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ รายได้ต่อเดือน และระดับการศึกษาสูงสุด พบว่าการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม ในภาพรวมมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการป้องกันตนเอง และทรัพย์สินให้พ้นภัยอาชญากรรมมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมาก ด้านการเข้าร่วมช่วยเหลือสนับสนุนต่อกิจกรรมการป้องกันอาชญากรรมในภาพรวมมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมาก และการเปรียบเทียบระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ รายได้ต่อเดือน และระดับการศึกษาสูงสุด พบว่าอายุและรายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกันไม่ทำให้การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมแตกต่างกัน ส่วนเพศ อาชีพ และระดับการศึกษาสูงสุดที่แตกต่างกันทำให้การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จอมเดช ตรีเมฆ และคณะ (2557) ศึกษาความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนในหมู่บ้านเมืองเอก ตำบลหลักหก อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี เพื่อศึกษาระดับความหวาดกลัวภัยต่ออาชญากรรมและความแตกต่างของระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมของประชาชนในหมู่บ้านเมืองเอก รวมถึงความคิดเห็นต่อความรุนแรงของปัญหาอาชญากรรม ตลอดจนสาเหตุของปัญหาดังกล่าวในหมู่บ้านเมืองเอก พบว่า การวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกพบว่าเพศ ประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก และการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกแตกต่างกัน ทำให้มีระดับความหวาดกลัวภัยต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01

ณัฐวิทย์ ใจชมชื่น และคณะ (2557) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินของประชาชนในเขตพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลประชาชื่น เพื่อศึกษาถึงระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินของประชาชนและศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลกระทบต่อความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินของประชาชน พบว่า ลักษณะที่อยู่อาศัยที่แตกต่างกันมีระดับความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินไม่แตกต่างกัน ส่วนระดับการศึกษาและบ้านพัก อาคาร ร้านค้า หรือที่พักใช้อุปกรณ์พิเศษสำหรับป้องกันภัยเกี่ยวกับทรัพย์สินที่แตกต่างกัน มีระดับความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ปราโมทย์ จันทร (2558) ศึกษาแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหอาชญากรรมในเขตพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลบางโพธิ์พวง เพื่อศึกษารูปแบบและลักษณะของอาชญากรรมและปัจจัยที่ก่อให้เกิดการประกอบอาชญากรรมและการป้องกัน รวมถึงแนวทางการแก้ปัญหาอาชญากรรมเพื่อวิเคราะห์แนวทางที่มีประสิทธิภาพในการป้องกันและแก้ไขปัญหอาชญากรรมในเขตพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลบางโพธิ์พวง ปัญหาในการก่ออาชญากรรมสาเหตุเกิดจากการชักชวนของเพื่อนในการกระทำความผิดและปัญหาครอบครัว การมีรายได้น้อย ปัญหาการว่างงาน สาเหตุการก่ออาชญากรรมเกิดจากสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยแออัด และความยากจน ขาดความระมัดระวังในการเดินทาง การป้องกันทรัพย์สิน และการติดยาเสพติด แนวทางป้องกันแก้ไขในการก่ออาชญากรรม โดยจัดให้มีจุดตรวจสายตรวจตามจุดเสี่ยง และการให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันภัยอาชญากรรมแก่ชุมชนและเยาวชน

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ (2550) ได้ให้ความหมายไว้ว่ากระบวนการซึ่งแต่ละบุคคลเลือกสรร (Selects) จัดระเบียบ (Organizes) และตีความ (Interprets) เกี่ยวกับสิ่งกระตุ้น (Stimulus) โดยอาศัยประสาทสัมผัสทั้ง 5 เพื่อสร้างภาพที่มีความหมายออกมา หรืออาจหมายถึงวิธีที่บุคคลมองสิ่งรอบๆ ตัวบุคคล 2 คน ซึ่งได้รับสิ่งกระตุ้นอย่างเดียวกัน เงื่อนไขอย่างเดียวกัน จะแสดง การรู้จักการเลือก การจัดระเบียบ และการตีความหมายแตกต่างกัน การรับรู้เป็นกระบวนการ ของแต่ละบุคคล ซึ่งเกี่ยวข้องกับความต้องการ (Needs) ค่านิยม (Values) และความคาดหวัง (Expectation) อิทธิพลของแต่ละตัวแปรเหล่านี้จะส่งผลต่อพฤติกรรมของบุคคล

ฉัตยาพร เสมอใจ (2550) การรับรู้ (Perception) คือ กระบวนการที่บุคคลเลือกจัดสรร และแปลความปัจจัยนำเข้าในการสร้างภาพที่มีความหมายของโลกสัมผัสสิ่งใดๆ ผ่านประสาทสัมผัสต่างๆ คือตา หูจมูก ลิ้น กายสัมผัส และความรู้สึกทางจิตใจ ทำให้สรุปและตีความหมายของสิ่งที่สัมผัสนั้นๆ เพื่อที่จะสร้างภาพในสมองให้เป็นภาพที่มีความหมายหรือมีความสอดคล้องกับภาพความทรงจำเดิม

และส่งผลให้เกิดการกระทำที่ตอบสนองต่อการรับรู้ที่เกิดขึ้นเหล่านั้น การรับรู้จะขึ้นอยู่กับพื้นฐานความคิด ความรู้สึก และสภาพแวดล้อมของแต่ละบุคคลจะไม่สามารถเปิดรับข้อมูลทั้งหมดแต่จะเลือกรับรู้หรือเปิดรับข้อมูลเท่าที่ศักยภาพในการรับรู้ของแต่ละคนจะทำได้เท่านั้น เราจะสังเกตได้จากการรับรู้สิ่งที่เรามีพื้นฐานอยู่แล้วจะทำให้เราสามารถเข้าใจได้ง่ายขึ้น แต่ในสิ่งใหม่ที่เราไม่เคยมีพื้นฐานเลยเราจะไม่สนใจ หรือรับรู้ได้ยากกว่า และส่งผลให้เกิดการปฏิบัติต่อการรับรู้ต่างกันไปด้วย การรับรู้ถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นของการแสดงพฤติกรรมใดๆ ของบุคคล การรับรู้ของบุคคลเป็นการเปิดรับข้อมูลซึ่งจะส่งผลต่อการนึกคิดการตัดสินใจและแสดงพฤติกรรมในที่สุด สามารถแบ่งกระบวนการในการรับรู้ของผู้บริโภคออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ 1. การถ่ายทอดความรู้สึก (Conveyance) คือ การเปิดรับข้อมูล (Selective Exposure) จากสิ่งเร้าต่างๆ ที่มากระทบต่อประสาทสัมผัสทั้ง 5 และตั้งใจรับข้อมูลที่ตนเองเลือกสรร (Selective Attention) เข้ามาสู่ความรู้สึกนึกคิดที่ได้รับจากตัวกระตุ้นโดยผ่านประสาทสัมผัสไปยังสมอง และจิตใจ 2. การจำแนกรายละเอียดของความรู้สึก (Elaborated) คือ การจำแนกรายละเอียดของความรู้สึกที่เกิดขึ้นตาม ความรู้สึกในจิตใจความรู้และประสบการณ์ของผู้บริโภค 3. ความเข้าใจที่เกิดขึ้นจากสิ่งที่รับรู้ (Comprehension) คือ ความเข้าใจในข้อมูล (Comprehension) ไม่ได้หมายความว่าเข้าใจถูกต้องเสมอไปการตีความขึ้นอยู่กับความเชื่อทัศนคติและประสบการณ์การประมวลความรู้สึกความเข้าใจที่เกิดขึ้นจากสิ่งที่รับรู้

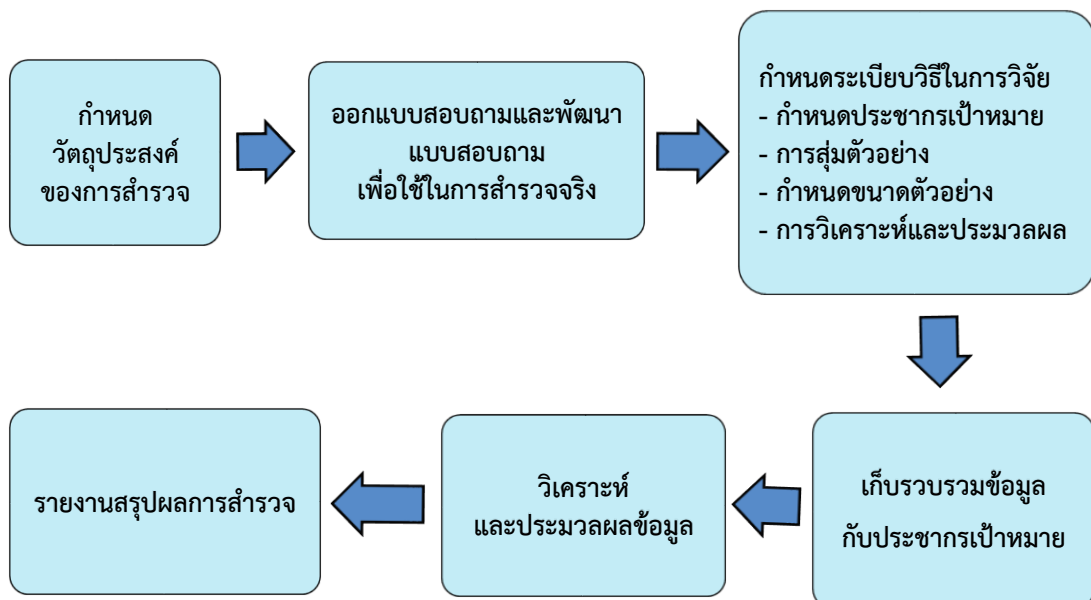
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย

โครงการสำรวจความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมและการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่จังหวัดน่าน ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2561 ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Methodology) ในการศึกษาประชากรเป้าหมาย โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ซึ่งการนำเสนอสาระสำคัญในบทนี้ จะเป็นการแสดงขั้นตอนและรายละเอียดในการศึกษา โดยนำเสนอเป็นหัวข้อตามลำดับ ดังนี้

- 3.1 ขั้นตอนในการวิจัย
- 3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.4 การทดสอบคุณภาพเครื่องมือ
- 3.5 การควบคุมคุณภาพของข้อมูล
- 3.6 การควบคุมคุณภาพของงานวิจัย
- 3.7 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

3.1 ขั้นตอนในการวิจัย

โดยแบ่งขั้นตอนการทำงานเป็นขั้นตอนหลัก ๆ ดังนี้

3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.2.1 ประชากรเป้าหมายในการสำรวจ

สำหรับโครงการจ้างผู้เชี่ยวชาญในการเก็บข้อมูลการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมในพื้นที่จังหวัดน่าน ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2561 ประชากรเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ คือประชาชนในพื้นที่จังหวัดน่าน 3 จังหวัด ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป (บุคคลที่เกิดตั้งแต่ พ.ศ. 2545 เป็นต้นไป) จำนวนทั้งสิ้น 1,200 หน่วยตัวอย่าง

3.2.2 การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

(1) การสุ่มตัวอย่าง (Sampling)

การเลือกกลุ่มตัวอย่างในการสำรวจครั้งนี้ ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งโควตา (Quota Sampling) โดยเลือกกลุ่มจังหวัดตามจังหวัดที่มีสถิติคดีอาญา จากข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ในปี พ.ศ. 2558 โดยเลือกจังหวัดที่มีสถิติคดีอาญาไม่เกิน 3,000 คดี 1 จังหวัด สถิติคดีอาญาไม่เกิน 3,001–6,000 คดี 1 จังหวัด และสถิติคดีอาญามากกว่า 6,001 คดีขึ้นไป 1 จังหวัด จากนั้นใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ในการเลือกจังหวัดในแต่ละกลุ่มสถิติคดีอาญา จะได้จังหวัดน่าน จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดจันทบุรี ดังตารางต่อไปนี้

จังหวัด	กลุ่มคดี อุกฉกรรจ์และ สะเทือนขวัญ	กลุ่มคดี ที่เกี่ยวข้อง ชีวิตร่างกาย	กลุ่มคดี ประทุษร้าย ต่อทรัพย์สิน	กลุ่มคดี อาญา ที่น่าสนใจ	กลุ่มคดี ที่รัฐเป็น ผู้เสียหาย	รวม
สุพรรณบุรี	56	290	640	311	7,136	8,433
ตรัง	89	352	357	202	5,394	6,394
จันทบุรี	25	380	476	326	5,094	6,301
เชียงราย	40	292	415	288	4,700	5,735
กาฬสินธุ์	31	214	385	323	3,673	4,626
ยะลา	130	283	708	228	2,815	4,164
น่าน	16	93	108	163	2,167	2,547
สุโขทัย	22	180	166	201	1,716	2,285
หนองคาย	12	85	120	95	1,937	2,249
สมุทรสงคราม	7	68	127	73	639	914

(2) การกำหนดขนาดตัวอย่าง (Sample size determination)

เนื่องจากทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน ผู้วิจัยจึงเลือกกำหนดขนาดตัวอย่าง (ตามจังหวัดที่มีสถิติคดีอาญา) โดยใช้สูตรของทาร์โรว์ ยามาเน่ ดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ n คือ จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ

N คือ จำนวนประชากรในประเทศไทยในปี พ.ศ. 2559 ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป ที่พักอาศัยในจังหวัดน่าน จังหวัดจันทบุรี และจังหวัดกาฬสินธุ์ ซึ่งมีจำนวน 1,515,873 คน (กรมการปกครอง, 2559)

e คือ ความคลาดเคลื่อนที่ยอมให้เกิดขึ้นได้ (ไม่เกินร้อยละ 3 หรือ 0.03)

จากสูตรสามารถคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่าง (ขั้นต่ำ) ได้เท่ากับ 1,110 หน่วยตัวอย่าง

ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจำนวนทั้งสิ้น 1,200 หน่วยตัวอย่าง รายละเอียดดังแสดงในตารางต่อไปนี้

ภูมิภาค	จำนวนประชากร ปี 2559	ร้อยละสัดส่วน	จำนวนตัวอย่าง
จังหวัดน่าน	402,870	26.57	319
จังหวัดจันทบุรี	337,986	22.30	268
จังหวัดกาฬสินธุ์	775,017	51.13	613
รวมทั้งสิ้น	1,515,873	100.00	1,200

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการสำรวจ

เครื่องมือที่ใช้ในการสำรวจครั้งนี้ คือแบบสำรวจความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมและการมีส่วนร่วมในการป้องกันภัยอาชญากรรมของประชาชน ซึ่งเป็นการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสำรวจแบบเลือกตอบ (Checklist) แบบประมาณค่า (Rating Scale) เพื่อวัดระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม และระดับการมีส่วนร่วมในการป้องกันภัยอาชญากรรมของประชาชน และข้อคำถามแบบปลายเปิด (Open Ended Questions) สำหรับแสดงข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะ ซึ่งผู้วิจัยได้จัดทำแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 6 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 ปัญหาและสาเหตุของอาชญากรรมในพื้นที่

ส่วนที่ 3 ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่

ส่วนที่ 4 ปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกลดภัยจากอาชญากรรมในชุมชน

ส่วนที่ 5 การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่

ส่วนที่ 6 การรับรู้ข้อมูลข่าวสารการป้องกันอาชญากรรม

3.4 การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

สำหรับการวิจัยนี้จะใช้วิธีหาสัมประสิทธิ์ความเที่ยงของแบบทดสอบโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient alpha) ของครอนบาค (Cronbach, 1951) โดยมีสูตรการคำนวณ ดังนี้

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right]$$

โดย	α	คือ	ค่าความเชื่อมั่น
	k	คือ	จำนวนข้อ
	s_i^2	คือ	ความแปรปรวน (Variance) ของข้อ i
	s_t^2	คือ	ความแปรปรวนของคะแนนรวม

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถาม (Try Out) จำนวน 30 ชุด โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติในการทดสอบหาความเที่ยง (Reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient alpha) ของครอนบาค (Cronbach) ค่าสัมประสิทธิ์ที่คำนวณได้ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.7 ขึ้นไป จึงจะถือว่าแบบสอบถามนี้มีคุณภาพสามารถนำไปใช้เก็บข้อมูลได้จริง

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์จากผู้ให้คำตอบโดยตรง (Personal Interview หรือ Face to face Interview) จากประชากรเป้าหมาย ตามขอบเขตเนื้อหาการวิจัยที่ได้กำหนด

3.6 การควบคุมคุณภาพของข้อมูล

ศูนย์สำรวจความคิดเห็น “นิด้าโพล” สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ให้ความสำคัญอย่างยิ่งกับการดำเนินการวิจัยทุกขั้นตอนในการวิจัยแต่ละรูปแบบ ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การเก็บรวบรวมข้อมูล

1.1 การคัดเลือกพนักงานเก็บข้อมูล โดยพนักงานเก็บข้อมูลทุกคนจะมีประสบการณ์ในการเก็บข้อมูลงานวิจัยมาไม่ต่ำกว่า 2 ปี ทั้งทางภาคสนามและทางโทรศัพท์ และผ่านการทดลองงานในการเก็บข้อมูลจากศูนย์สำรวจความคิดเห็น “นิด้าโพล” สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มาไม่ต่ำกว่า 6 เดือน

1.2 การจัดอบรมทีมและพนักงานเก็บข้อมูล เมื่อได้รับการอนุมัติเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลทางศูนย์สำรวจความคิดเห็น “นิด้าโพล” สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ จะมีการจัด

อบรมทำความเข้าใจระหว่างทีมงานและพนักงานเก็บข้อมูลในเรื่องวัตถุประสงค์ในการเก็บข้อมูลประเภทของตัวอย่าง ตลอดจนรายละเอียดของแบบสอบถาม

1.3 การติดตามและการบริหารจัดการการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีเจ้าหน้าที่ส่วนกลางควบคุมบริหารระยะเวลาในการเก็บข้อมูล

1.4 การควบคุมคุณภาพของงานวิจัย เมื่อพนักงานเก็บข้อมูลเรียบร้อยแล้ว จะมีการตรวจสอบจากเจ้าหน้าที่ตรวจสอบคุณภาพข้อมูล ให้มีความถูกต้องและสมบูรณ์ เมื่อตรวจสอบเรียบร้อยแล้วจึงนำส่งให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายวิเคราะห์ประมวลผล ตรวจสอบข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปอีกครั้งก่อนนำไปประมวลผล

ขั้นตอนที่ 2 การประมวลผลข้อมูล

2.1 มีการตรวจสอบความสมบูรณ์และความสอดคล้องของคำตอบในแบบสอบถามทุกฉบับ

2.2 มีการตรวจสอบการลงรหัสและการป้อนข้อมูลของคำตอบในแบบสอบถาม โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติในการประมวลผล

ขั้นตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลและการเขียนรายงาน

3.1 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการวิจัย และความเหมาะสมของข้อมูล

3.2 การวิเคราะห์และการเขียนรายงานการวิจัย จะดำเนินการโดยเจ้าหน้าที่ประจำศูนย์สำรวจความคิดเห็น “นิด้าโพล” สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ และทำการตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของการวิเคราะห์ต่อไป

3.7 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ โดยเลือกใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) เป็นสถิติเบื้องต้นในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และค่าเฉลี่ย (Mean) ในการแปลความหมาย โดยใช้เกณฑ์ ดังนี้

ระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม และการมีส่วนร่วมในการป้องกันภัยอาชญากรรมของประชาชน แบบ 4 ระดับ สามารถแปลความหมายได้ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	การแปลผล
3.26–4.00	รู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมมากที่สุด/ มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมมากที่สุด
2.51–3.25	รู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมมาก/มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมมาก
1.76–2.50	รู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมน้อย/มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมน้อย
1.00–1.75	รู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมน้อยที่สุด/มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมน้อยที่สุด

บทที่ 4

ผลการสำรวจ

โครงการสำรวจความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมและการมีส่วนร่วมในการป้องกันภัยอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่จังหวัดน่าน 3 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดน่าน จังหวัดจันทบุรี และจังหวัดกาฬสินธุ์ ในครั้งนี้เป็นการสำรวจโดยใช้วิธีวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ในการวัดและประมวลผล เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของงานวิจัย โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์จากผู้ให้คำตอบโดยตรง (Personal Interview หรือ Face to face Interview) โดยเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งสิ้นจำนวน 1,200 หน่วยตัวอย่าง ผลการสำรวจแบ่งออกเป็น 6 ส่วน ดังนี้

- 4.1 ลักษณะข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสำรวจ
- 4.2 ปัญหาและสาเหตุของอาชญากรรมในพื้นที่
- 4.3 ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่
- 4.4 ปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในชุมชน
- 4.5 การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่
- 4.6 การรับรู้ข้อมูลข่าวสารการป้องกันอาชญากรรม

4.1 ลักษณะข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสำรวจ

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของตัวอย่าง จำแนกตามข้อมูลทั่วไป (n=1,200)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	496	41.33
หญิง	704	58.67
รวมทั้งสิ้น	1,200	100.00
อายุ		
อายุต่ำกว่า 25 ปี	234	19.50
อายุ 25-34 ปี	296	24.67
อายุ 35-44 ปี	315	26.25
อายุ 45-54 ปี	229	19.08
อายุ 55-64 ปี	99	8.25
อายุ 65 ปีขึ้นไป	27	2.25
รวมทั้งสิ้น	1,200	100.00

ตารางที่ 1 (ต่อ) จำนวนและร้อยละของตัวอย่าง จำแนกตามข้อมูลทั่วไป (n=1,200)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
ระดับการศึกษาสูงสุด		
ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า	138	11.50
มัธยมศึกษาตอนต้น/เทียบเท่า	134	11.17
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช./เทียบเท่า	257	21.42
อนุปริญญา/ปวส./เทียบเท่า	214	17.83
ปริญญาตรี	406	33.83
สูงกว่าปริญญาตรี	51	4.25
รวมทั้งสิ้น	1,200	100.00
อาชีพหลัก		
เจ้าของธุรกิจ/อาชีพอิสระ/ค้าขาย	292	24.33
ผู้ใช้แรงงาน/รับจ้างทั่วไป	236	19.67
ข้าราชการ/ลูกจ้างของรัฐ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	154	12.83
นักเรียน/นักศึกษา	154	12.83
พนักงานเอกชน	140	11.67
เกษตรกร/ชาวประมง	102	8.50
พ่อบ้าน/แม่บ้าน	65	5.42
ว่างงาน	30	2.50
เกษียณอายุ	27	2.25
รวมทั้งสิ้น	1,200	100.00
รายได้เฉลี่ยต่อเดือน		
ไม่มีรายได้	158	13.17
ไม่เกิน 10,000 บาท	293	24.42
10,001-20,000 บาท	422	35.17
20,001-30,000 บาท	208	17.33
มากกว่า 30,000 บาท	85	7.08
ไม่ระบุรายได้	34	2.83
รวมทั้งสิ้น	1,200	100.00

ตารางที่ 1 (ต่อ) จำนวนและร้อยละของตัวอย่าง จำแนกตามข้อมูลทั่วไป (n=1,200)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
จังหวัด		
กาฬสินธุ์	617	51.42
น่าน	315	26.25
จันทบุรี	268	22.33
รวมทั้งสิ้น	1,200	100.00
บริเวณที่พักอาศัย		
ชานเมือง/ชนบท	715	59.59
ย่านธุรกิจการค้า	300	25.00
ชุมชนแออัด	115	9.58
ย่านอุตสาหกรรม	70	5.83
รวมทั้งสิ้น	1,200	100.00
ลักษณะบ้านพัก		
บ้านเดี่ยว	935	77.92
ตึกแถว	104	8.67
ทาวน์เฮ้าส์	71	5.92
อพาร์ทเมนต์	60	5.00
คอนโด	25	2.08
บ้านเพิง/กระท่อม/กระท้อ	5	0.42
รวมทั้งสิ้น	1,200	100.00

จากตารางที่ 1 พบว่า ตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 58.67 และเป็นเพศชาย ร้อยละ 41.33 ส่วนใหญ่มีอายุ 35-44 ปี ร้อยละ 26.25 รองลงมา คือ มีอายุ 25-34 ปี ร้อยละ 24.67 อายุต่ำกว่า 25 ปี ร้อยละ 19.50 อายุ 45-54 ปี ร้อยละ 19.08 อายุ 55-64 ปี ร้อยละ 8.25 และอายุ 65 ปีขึ้นไป ร้อยละ 2.25

ตัวอย่างส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี ร้อยละ 33.83 รองลงมา คือ สำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช./เทียบเท่า ร้อยละ 21.42 ระดับอนุปริญญา/ปวส./เทียบเท่า ร้อยละ 17.83 ระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่า ร้อยละ 11.50 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น/เทียบเท่า ร้อยละ 11.17 และระดับสูงกว่าปริญญาตรี ร้อยละ 4.25

ตัวอย่างส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเจ้าของธุรกิจ/อาชีพอิสระ/ค้าขาย ร้อยละ 24.33 รองลงมา คือ ประกอบอาชีพผู้ใช้แรงงาน/รับจ้างทั่วไป ร้อยละ 19.67 ข้าราชการ/ลูกจ้างของรัฐ/พนักงาน รัฐวิสาหกิจ และนักเรียน/นักศึกษา ในสัดส่วนที่เท่ากัน ร้อยละ 12.83 พนักงานเอกชน ร้อยละ 11.67 เกษตรกร/ชาวประมง ร้อยละ 8.50 พ่อบ้าน/แม่บ้าน ร้อยละ 5.42 ว่างาน ร้อยละ 2.50 และ เกษียณอายุ ร้อยละ 2.25

ตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001–20,000 บาท ร้อยละ 35.17 รองลงมา คือ มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนไม่เกิน 10,000 บาท ร้อยละ 24.42 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 20,001–30,000 บาท ร้อยละ 17.33 ไม่มีรายได้ ร้อยละ 13.17 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนมากกว่า 30,000 บาท ร้อยละ 7.08 และไม่ระบุรายได้ ร้อยละ 2.83

ตัวอย่างส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในจังหวัดกาฬสินธุ์ ร้อยละ 51.42 รองลงมา คือ อาศัยอยู่ในจังหวัด น่าน ร้อยละ 26.25 และจังหวัดจันทบุรี ร้อยละ 22.33 โดยส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในย่านชานเมือง/ ชนบท ร้อยละ 59.59 รองลงมา คือ อาศัยอยู่ในย่านธุรกิจการค้า ร้อยละ 25.00 ย่านชุมชนแออัด ร้อยละ 9.58 และย่านอุตสาหกรรม ร้อยละ 5.83 ซึ่งลักษณะบ้านพักที่ตัวอย่างพักอาศัยอยู่ของ ตัวอย่างส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นบ้านเดี่ยว ร้อยละ 77.92 รองลงมา คือ เป็นตึกแถว ร้อยละ 8.67 เป็นทาวน์เฮาส์ ร้อยละ 5.92 เป็นอพาร์ทเมนต์ ร้อยละ 5.00 เป็นคอนโด ร้อยละ 2.08 และเป็นบ้าน เปีง/กระท่อม/กระท้อบ ร้อยละ 0.42

4.2 ปัญหาและสาเหตุของอาชญากรรมในพื้นที่

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของตัวอย่าง ที่มีประสบการณ์การตกอยู่ในเหตุการณ์การเกิดอาชญากรรม

มีประสบการณ์การตกอยู่ในเหตุการณ์การเกิดอาชญากรรม	จำนวน	ร้อยละ
เคย	145	12.08
ภายใน 1 ปีที่ผ่านมา	: ร้อยละ 30.34	
นานกว่า 1 ปี	: ร้อยละ 69.66	
ไม่เคย	1,055	87.92
รวมทั้งสิ้น	1,200	100.00

จากตารางที่ 2 พบว่า ตัวอย่างหรือบุคคลใกล้ชิดของตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 87.92 ไม่เคยตกอยู่ในเหตุการณ์การเกิดอาชญากรรม มีเพียงร้อยละ 12.08 เท่านั้น ที่เคยตกอยู่ในเหตุการณ์การเกิดอาชญากรรม ซึ่งครั้งล่าสุดที่ตัวอย่างหรือบุคคลใกล้ชิดของตัวอย่างตกอยู่ในเหตุการณ์การเกิดอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นนานกว่า 1 ปีมาแล้ว ร้อยละ 69.66 และเกิดขึ้นภายใน 1 ปีที่ผ่านมา ร้อยละ 30.34

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของลักษณะการเกิดเหตุที่ตัวอย่างตกอยู่ในเหตุการณ์การเกิดอาชญากรรม เฉพาะผู้ที่เคยมีประสบการณ์เกิดเหตุอาชญากรรม (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

ลักษณะการเกิดเหตุอาชญากรรม	จำนวน	ร้อยละ
ลักทรัพย์	72	49.66
ทำร้ายร่างกาย	29	20.00
ชิงทรัพย์/ปล้นทรัพย์	21	14.48
ยาเสพติด	21	14.48
ฆาตกรรม	7	4.83
ยักยอกทรัพย์/ฉ้อโกงทรัพย์	3	2.07
กระทำอนาจาร	2	1.38
ข่มขืนกระทำชำเรา	1	0.69
อื่น ๆ (เช่น การพนัน สถานบันเทิง เป็นต้น)	2	1.38

จากตารางที่ 3 พบว่า ลักษณะการเกิดเหตุที่ตัวอย่างหรือบุคคลใกล้ชิดของตัวอย่างตกอยู่ในเหตุการณ์การเกิดอาชญากรรม ส่วนใหญ่เป็นเหตุลักทรัพย์ ร้อยละ 49.66 รองลงมา คือ เป็นเหตุทำร้ายร่างกาย ร้อยละ 20.00 เหตุชิงทรัพย์/ปล้นทรัพย์ และยาเสพติด ในสัดส่วนที่เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 14.48 เหตุฆาตกรรม ร้อยละ 4.83 และเหตุยักยอกทรัพย์/ฉ้อโกงทรัพย์ ร้อยละ 2.07

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในพื้นที่จังหวัดน่าน เฉพาะผู้ที่เคยมีประสบการณ์เกิดเหตุอาชญากรรม (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

ปัญหาอาชญากรรมในพื้นที่จังหวัดน่าน	จำนวน	ร้อยละ
1) อาชญากรรมที่เป็นคดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ	65	44.83
ทำร้ายร่างกาย	: ร้อยละ 42.13	
กระทำอนาจาร	: ร้อยละ 23.47	
ข่มขืนกระทำชำเรา	: ร้อยละ 17.33	
ฆ่า	: ร้อยละ 17.07	
2) อาชญากรรมที่เป็นคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์	129	88.97
ลักทรัพย์	: ร้อยละ 42.76	
วิ่งราวทรัพย์	: ร้อยละ 19.82	
ชิงทรัพย์	: ร้อยละ 14.08	
ปล้นทรัพย์	: ร้อยละ 7.95	
ทำให้เสียทรัพย์	: ร้อยละ 7.30	
ยักยอกทรัพย์	: ร้อยละ 3.26	
ฉ้อโกง	: ร้อยละ 4.82	
3) อาชญากรรมที่เป็นคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย	70	48.28
ยาเสพติด	: ร้อยละ 39.23	
การพนัน	: ร้อยละ 31.48	
อาวุธปืน/อาวุธสงคราม	: ร้อยละ 10.41	
มีและเผยแพร่วัตถุลามกอนาจาร	: ร้อยละ 9.20	
สถานบริการ (ซ่อง)	: ร้อยละ 5.08	
การค้าประเวณี	: ร้อยละ 4.60	

จากตารางที่ 4 พบว่า

อาชญากรรมที่เป็นคดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ ที่เกิดขึ้นมากที่สุดในพื้นที่ 3 จังหวัดน่าน ได้แก่ คดีทำร้ายร่างกาย ร้อยละ 42.13 รองลงมา คือ คดีกระทำอนาจาร ร้อยละ 23.47 คดีข่มขืนกระทำชำเรา ร้อยละ 17.33 และคดีฆ่า ร้อยละ 17.07

อาชญากรรมที่เป็นคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ ที่เกิดขึ้นมากที่สุด ในพื้นที่ 3 จังหวัดน่าน ได้แก่ คดีลักทรัพย์ ร้อยละ 42.76 รองลงมา คือ คดีวิ่งราวทรัพย์ ร้อยละ 19.82 คดีชิงทรัพย์ ร้อยละ 14.08 คดีปล้นทรัพย์ ร้อยละ 7.95 คดีทำให้เสียทรัพย์ ร้อยละ 7.30 คดีฉ้อโกง ร้อยละ 4.82 และคดียักยอกทรัพย์ ร้อยละ 3.26

อาชญากรรมที่เป็นคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย ที่เกิดขึ้นมากที่สุดในพื้นที่ 3 จังหวัดน่าน ได้แก่ คดียาเสพติด ร้อยละ 39.23 รองลงมา คือ คดีการพนัน ร้อยละ 31.48 คดีอาวุธปืน/อาวุธสงคราม ร้อยละ 10.41 คดีมีและเผยแพร่วัตถุลามกอนาจาร ร้อยละ 9.20 คดีสถานบริการ ร้อยละ 5.08 และ คดีการค้าประเวณี ร้อยละ 4.60

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรมในพื้นที่จังหวัดน่าน เฉพาะผู้ที่เคยมีประสบการณ์เกิดเหตุอาชญากรรม (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

สาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรมในพื้นที่	จำนวน	ร้อยละ
1) ด้านตัวเหยื่อ	122	84.72
ขาดความระมัดระวัง	: ร้อยละ 36.29	
ปล่อยปละละเลย เห็นว่าเป็นเรื่องไม่สำคัญ	: ร้อยละ 23.27	
อ่อนแอ	: ร้อยละ 20.36	
ไม่มีความรู้ในการป้องกันอาชญากรรม	: ร้อยละ 20.08	
2) ด้านโอกาส	140	97.22
ไม่มีการตั้งจุดตรวจค้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจ	: ร้อยละ 22.96	
เป็นแหล่งที่มีการแพร่ระบาดของยาเสพติด	: ร้อยละ 22.00	
เป็นแหล่งมั่วสุมของวัยรุ่น	: ร้อยละ 22.00	
ขาดไฟฟ้าส่องสว่างภายในบริเวณชุมชน	: ร้อยละ 20.43	
ไม่มีการติดตั้งกล้องวงจรปิดและ/หรือสัญญาณเตือนภัยภายในชุมชน	: ร้อยละ 8.77	
มีสถานที่ที่โจร เช่น ผับ บาร์ บ่อน อยู่ในบริเวณชุมชน	: ร้อยละ 3.85	

จากตารางที่ 5 พบว่า ตัวอย่างส่วนใหญ่คิดว่าสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรมในพื้นที่ 3 จังหวัดน่าน เกิดจาก

ด้านตัวเหยื่อ ตัวอย่างส่วนใหญ่คิดว่าเกิดจากตัวเหยื่อขาดความระมัดระวังมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง ร้อยละ 36.29 รองลงมา คือ เกิดจากปล่อยปละละเลย เห็นว่าเป็นเรื่องไม่สำคัญ ร้อยละ 23.27 เกิดจากตัวเหยื่ออ่อนแอ ร้อยละ 20.36 และเกิดจากไม่มีความรู้ในการป้องกันอาชญากรรม ร้อยละ 20.08

ด้านโอกาส ตัวอย่างส่วนใหญ่คิดว่าเกิดจากไม่มีการติดตั้งจุดตรวจค้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจมากที่สุด ร้อยละ 22.96 รองลงมา คือ คิดว่าเกิดจากเป็นแหล่งที่มีการแพร่ระบาดของยาเสพติด และเป็นแหล่งมั่วสุมของวัยรุ่น ในสัดส่วนที่เท่ากัน ร้อยละ 22.00 เกิดจากขาดไฟฟ้าส่องสว่างในบริเวณชุมชน ร้อยละ 20.43 เกิดจากไม่มีการติดตั้งกล้องวงจรปิดและ/หรือสัญญาณเตือนภัยภายในชุมชน ร้อยละ 8.77 และเกิดจากมีสถานที่ที่โจร เช่น ผับ บาร์ บ่อน อยู่ในบริเวณชุมชน ร้อยละ 3.85

4.3 ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่

ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละของความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่

ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม	ระดับความคิดเห็น				ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด			
1. คิดว่าตัวเองมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เช่น ถูกทำร้าย ฆาตกรรม	42 (3.50)	356 (29.67)	678 (56.50)	124 (10.33)	2.26	0.686	หวาดกลัวน้อย
2. คิดว่าคนในครอบครัวมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เช่น ถูกทำร้าย ฆาตกรรม	65 (5.42)	356 (29.67)	683 (56.92)	96 (8.00)	2.33	0.699	หวาดกลัวน้อย
3. คิดว่าตัวเองมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับเพศ เช่น ถูกข่มขืน กระทำอนาจาร	41 (3.42)	286 (23.83)	713 (59.42)	160 (13.33)	2.17	0.692	หวาดกลัวน้อย
4. คิดว่าคนในครอบครัวมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับเพศ เช่น ถูกข่มขืน กระทำอนาจาร	64 (5.33)	313 (26.08)	691 (57.58)	132 (11.00)	2.26	0.720	หวาดกลัวน้อย
5. รู้สึกวิตกกังวล/ไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะถูกทำร้ายหรือทำมีติมิ ร้ายหากต้องเดินลำพังในที่สาธารณะชนในเวลากลางวัน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก)	38 (3.17)	229 (19.08)	685 (57.08)	248 (20.67)	2.05	0.723	หวาดกลัวน้อย
6. รู้สึกวิตกกังวล/ไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะถูกทำร้ายหรือทำมีติมิ ร้ายหากต้องเดินลำพังในที่สาธารณะชนในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น)	69 (5.75)	427 (35.58)	528 (44.00)	176 (14.67)	2.32	0.792	หวาดกลัวน้อย
7. รู้สึกเป็นห่วงทรัพย์สินของตัวเองที่อยู่ในที่พักอาศัยหากไม่มีใครอยู่เฝ้าที่พักอาศัยในเวลากลางวัน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก)	43 (3.58)	306 (25.50)	639 (53.25)	212 (17.67)	2.15	0.744	หวาดกลัวน้อย

ตารางที่ 6 (ต่อ) จำนวนและร้อยละของความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่

ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม	ระดับความคิดเห็น				ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด			
8. รู้สึกเป็นห่วงทรัพย์สินของตัวเองที่อยู่ในที่พักอาศัยหากไม่มีใครอยู่เฝ้าที่พักอาศัยในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น)	84 (7.00)	415 (34.58)	538 (44.83)	163 (13.58)	2.35	0.800	หวาดกลัวน้อย
9. รู้สึกว่าตัวเองไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะมีคนมาขโมยหรือฉกฉวยทรัพย์สิน เวลาที่เดินอยู่ในพื้นที่สาธารณะภายในชุมชนในเวลากลางวัน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก)	33 (2.75)	307 (25.58)	662 (55.17)	198 (16.50)	2.15	0.714	หวาดกลัวน้อย
10. รู้สึกว่าตัวเองไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะมีคนมาขโมยหรือฉกฉวยทรัพย์สิน เวลาที่เดินอยู่ในพื้นที่สาธารณะภายในชุมชนในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น)	83 (6.92)	449 (37.42)	507 (42.25)	161 (13.42)	2.38	0.801	หวาดกลัวน้อย
11. รู้สึกวิตกกังวลหากมีความจำเป็นต้องนำทรัพย์สินมาไว้ในที่สาธารณะ เช่น การจอดรถในพื้นที่สาธารณะในชุมชน	211 (17.58)	366 (30.50)	486 (40.50)	137 (11.42)	2.54	0.910	หวาดกลัวมาก
12. คิดว่าที่พักอาศัยของตัวเองจำเป็นต้องจัดหาเครื่องมือ/อุปกรณ์ในการรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิดเพื่อป้องกันภัยอาชญากรรม	157 (13.08)	358 (29.83)	539 (44.92)	146 (12.17)	2.44	0.867	หวาดกลัวน้อย
13. คิดว่าหากต้องออกจากที่พักอาศัยในยามวิกาล จะต้องมียellowเพื่อนร่วมเดินทางด้วยเสมอ	113 (9.42)	366 (30.50)	559 (46.58)	162 (13.50)	2.36	0.830	หวาดกลัวน้อย
ภาพรวม					2.29	0.540	หวาดกลัวน้อย

จากตารางที่ 6 พบว่า โดยภาพรวมตัวอย่างมีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมในพื้นที่ที่น้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 2.29 เมื่อพิจารณาเป็นประเด็น พบว่า ประเด็นที่ตัวอย่างมีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมมาก คือ ประเด็นรู้สึกวิตกกังวลหากมีความจำเป็นต้องนำทรัพย์สินมาไว้ในที่สาธารณะ เช่น การจอดรถในพื้นที่สาธารณะในชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.54 รองลงมา คือ ประเด็นที่ตัวอย่างมีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมน้อย คือ ประเด็นคิดว่าที่พักรักษาจำเป็นต้องจัดหาเครื่องมือ/อุปกรณ์ในการรักษาความปลอดภัย เช่น กิ่งวงจระเข้ เพื่อป้องกันภัยอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.44 ประเด็นรู้สึกว่าตัวเองไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะมีคนมาขโมยหรือฉกฉวยทรัพย์สินเวลาที่เดินอยู่ในพื้นที่สาธารณะภายในชุมชนในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.38 ประเด็นคิดว่าหากต้องออกจากที่พักอาศัยในยามวิกาล จะต้องมีเพื่อนร่วมเดินทางด้วยเสมอ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.36 ประเด็นรู้สึกเป็นห่วงทรัพย์สินของตัวเองที่อยู่ในที่พักอาศัยหากไม่มีใครอยู่เฝ้าที่พักรักษาในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.35 ประเด็นคิดว่าคนในครอบครัวของตัวเองมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เช่น ถูกทำร้าย ฆาตกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.33 ประเด็นรู้สึกวิตกกังวล/ไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะถูกทำร้ายหรือทำมีดมีร้ายหากต้องเดินลำพังในที่สาธารณะในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.32 ประเด็นคิดว่าตัวเองมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เช่น ถูกทำร้าย ฆาตกรรม และ ประเด็นคิดว่าคนในครอบครัวของตัวเองมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับเพศ เช่น ถูกข่มขืน กระทำอนาจาร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.26 ประเด็นคิดว่าตัวเองมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับเพศ เช่น ถูกข่มขืน กระทำอนาจาร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.17 ประเด็นรู้สึกเป็นห่วงทรัพย์สินของตัวเองที่อยู่ในที่พักอาศัยหากไม่มีใครอยู่เฝ้าที่พักรักษาในเวลากลางวัน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก) และ ประเด็นรู้สึกว่าตัวเองไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะมีคนมาขโมยหรือฉกฉวยทรัพย์สินเวลาที่เดินอยู่ในพื้นที่สาธารณะภายในชุมชนในเวลากลางวัน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.15 และประเด็นรู้สึกวิตกกังวล/ไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะถูกทำร้ายหรือทำมีดมีร้ายหากต้องเดินลำพังในที่สาธารณะในเวลากลางวัน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.05 ตามลำดับ

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่ จำแนกตามจังหวัดที่พักอาศัย

ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม	จังหวัดที่พักอาศัย						รวมทั้งสิ้น	
	กาฬสินธุ์		จันทบุรี		น่าน			
	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล
1. คิดว่าตัวเองมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เช่น ถูกทำร้าย ฆาตกรรม	2.34	หวาดกลัวน้อย	2.28	หวาดกลัวน้อย	2.10	หวาดกลัวน้อย	2.26	หวาดกลัวน้อย
2. คิดว่าคนในครอบครัวมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เช่น ถูกทำร้าย ฆาตกรรม	2.22	หวาดกลัวน้อย	2.39	หวาดกลัวน้อย	2.47	หวาดกลัวน้อย	2.33	หวาดกลัวน้อย
3. คิดว่าตัวเองมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับเพศ เช่น ถูกข่มขืน กระทำอนาจาร	2.20	หวาดกลัวน้อย	2.16	หวาดกลัวน้อย	2.14	หวาดกลัวน้อย	2.17	หวาดกลัวน้อย
4. คิดว่าคนในครอบครัวมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับเพศ เช่น ถูกข่มขืน กระทำอนาจาร	2.19	หวาดกลัวน้อย	2.27	หวาดกลัวน้อย	2.38	หวาดกลัวน้อย	2.26	หวาดกลัวน้อย
5. รู้สึกวิตกกังวล/ไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะถูกทำร้ายหรือทำมิดีมิร้ายหากต้องเดินลำพังในที่สาธารณะชนในเวลากลางวัน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก)	2.23	หวาดกลัวน้อย	1.91	หวาดกลัวน้อย	1.81	หวาดกลัวน้อย	2.05	หวาดกลัวน้อย
6. รู้สึกวิตกกังวล/ไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะถูกทำร้ายหรือทำมิดีมิร้ายหากต้องเดินลำพังในที่สาธารณะชนในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น)	2.49	หวาดกลัวน้อย	2.16	หวาดกลัวน้อย	2.14	หวาดกลัวน้อย	2.32	หวาดกลัวน้อย
7. รู้สึกเป็นห่วงทรัพย์สินของตัวเองที่อยู่ในที่พักอาศัยหากไม่มีใครอยู่เฝ้าที่พักอาศัยในเวลากลางวัน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก)	2.26	หวาดกลัวน้อย	2.08	หวาดกลัวน้อย	1.99	หวาดกลัวน้อย	2.15	หวาดกลัวน้อย

ตารางที่ 7 (ต่อ) ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่ จำแนกตามจังหวัดที่พักอาศัย

ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม	จังหวัดที่พักอาศัย						รวมทั้งสิ้น	
	กาฬสินธุ์		จันทบุรี		น่าน			
	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล
8. รู้สึกเป็นห่วงทรัพย์สินของตนเองที่อยู่ในที่พักอาศัยหากไม่มีใครอยู่เฝ้าที่พักอาศัยในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น)	2.43	หวาดกลัวน้อย	2.28	หวาดกลัวน้อย	2.26	หวาดกลัวน้อย	2.35	หวาดกลัวน้อย
9. รู้สึกว่าตัวเองไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะมีคนมาขโมยหรือฉกฉวยทรัพย์สิน เวลาที่เดินอยู่ในพื้นที่สาธารณะภายในชุมชนในเวลากลางวัน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก)	2.21	หวาดกลัวน้อย	2.02	หวาดกลัวน้อย	2.12	หวาดกลัวน้อย	2.15	หวาดกลัวน้อย
10. รู้สึกว่าตัวเองไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะมีคนมาขโมยหรือฉกฉวยทรัพย์สิน เวลาที่เดินอยู่ในพื้นที่สาธารณะภายในชุมชนในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น)	2.46	หวาดกลัวน้อย	2.19	หวาดกลัวน้อย	2.38	หวาดกลัวน้อย	2.38	หวาดกลัวน้อย
11. รู้สึกวิตกกังวลหากมีความจำเป็นต้องนำทรัพย์สินมาไว้ในที่สาธารณะ เช่น การจอดรถในพื้นที่สาธารณะในชุมชน	2.54	หวาดกลัวมาก	2.28	หวาดกลัวน้อย	2.77	หวาดกลัวมาก	2.54	หวาดกลัวมาก
12. คิดว่าที่พักอาศัยของตนเองจำเป็นต้องจัดหาเครื่องมือ/อุปกรณ์ในการรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เพื่อป้องกันภัยอาชญากรรม	2.37	หวาดกลัวน้อย	2.56	หวาดกลัวมาก	2.47	หวาดกลัวน้อย	2.44	หวาดกลัวน้อย
13. คิดว่าหากต้องออกจากที่พักอาศัยในยามวิกาล จะต้องมียุเพื่อนร่วมเดินทางด้วยเสมอ	2.36	หวาดกลัวน้อย	2.35	หวาดกลัวน้อย	2.36	หวาดกลัวน้อย	2.36	หวาดกลัวน้อย
ภาพรวม	2.33	หวาดกลัวน้อย	2.23	หวาดกลัวน้อย	2.26	หวาดกลัวน้อย	2.29	หวาดกลัวน้อย

จากตารางที่ 7 พบว่า โดยภาพรวมตัวอย่างที่มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมน้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 2.29 เมื่อจำแนกตามจังหวัดที่พักอาศัย พบว่า

จังหวัดกาฬสินธุ์ โดยภาพรวมตัวอย่างที่อาศัยอยู่จังหวัดนี้มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมน้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 2.33 เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ย พบว่า ประเด็นที่มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมมาก คือ ประเด็นรู้สึกวิตกกังวลหากมีความจำเป็นต้องนำทรัพย์สินมาไว้ในที่สาธารณะ เช่น การจอดรถในพื้นที่สาธารณะในชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.54 รองลงมา คือ ประเด็นที่มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมน้อย คือ ประเด็นรู้สึกวิตกกังวล/ไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะถูกทำร้ายหรือทำมีดมีร้ายหากต้องเดินลำพังในที่สาธารณะในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.49 ประเด็นรู้สึกว่าตัวเองไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะมีคนมาขโมยหรือฉกฉวยทรัพย์สิน เวลาที่เดินอยู่ในพื้นที่สาธารณะภายในชุมชนในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.46 ประเด็นรู้สึกเป็นห่วงทรัพย์สินของตัวเองที่อยู่ในที่พักอาศัยหากไม่มีใครอยู่เฝ้าที่พักอาศัยในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.43 และประเด็นคิดว่าที่พักอาศัยของตัวเองจำเป็นต้องจัดหาเครื่องมือ/อุปกรณ์ในการรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิดเพื่อป้องกันภัยอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.37 ตามลำดับ

จังหวัดจันทบุรี โดยภาพรวมตัวอย่างที่อาศัยอยู่จังหวัดนี้มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมน้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 2.23 เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ย พบว่า ประเด็นที่มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมมาก คือ ประเด็นคิดว่าที่พักอาศัยของตัวเองจำเป็นต้องจัดหาเครื่องมือ/อุปกรณ์ในการรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิดเพื่อป้องกันภัยอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.56 รองลงมา คือ ประเด็นที่มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมน้อย คือ ประเด็นคิดว่าคนในครอบครัวมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวข้องชีวิต ร่างกาย เช่น ถูกทำร้าย ฆาตกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.39 ประเด็นคิดว่าหากต้องออกจากที่พักอาศัยในยามวิกาล จะต้องมีเพื่อนร่วมเดินทางด้วยเสมอ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.35 ประเด็นคิดว่าตัวเองมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวข้องชีวิต ร่างกาย เช่น ถูกทำร้าย ฆาตกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.28 และประเด็นรู้สึกวิตกกังวลหากมีความจำเป็นต้องนำทรัพย์สินมาไว้ในที่สาธารณะ เช่น การจอดรถในพื้นที่สาธารณะในชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.28 ตามลำดับ

จังหวัดน่าน โดยภาพรวมตัวอย่างที่อาศัยอยู่จังหวัดนี้มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมน้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 2.26 เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ย พบว่า ประเด็นที่มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมมาก คือ ประเด็นรู้สึกวิตกกังวลหากมีความจำเป็นต้องนำทรัพย์สินมาไว้ในที่สาธารณะ เช่น การจอดรถในพื้นที่สาธารณะในชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.77 รองลงมา คือ ประเด็นที่มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมน้อย คือ ประเด็นคิดว่าคนในครอบครัวมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวข้องชีวิต ร่างกาย เช่น ถูกทำร้าย

ฆาตกรรม และประเด็นคิดว่าที่พักอ้ายของตัวเองจำเป็นต้องจัดหาเครื่องมือ/อุปกรณ์ในการรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เพื่อป้องกันภัยอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.47 ประเด็น รู้สึกว่าตัวเองไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะมีคนมาขโมยหรือฉกฉวยทรัพย์สิน เวลาที่เดินอยู่ในพื้นที่สาธารณะภายในชุมชนในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น) และประเด็นคิดว่าคนในครอบครัวมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับเพศ เช่น ถูกข่มขืน กระทำอนาจาร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.38 ประเด็นคิดว่าหากต้องออกจากที่พักอ้ายในยามวิกาล จะต้องมีเพื่อนร่วมเดินทางด้วยเสมอ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.36 และประเด็นรู้สึกเป็นห่วงทรัพย์สินของตัวเองที่อยู่ในที่พักอ้ายหากไม่มีใครอยู่เฝ้าที่พักอ้ายในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.26 ตามลำดับ

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่ จำแนกตามลักษณะบริเวณที่พักอาศัย

ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม	ลักษณะบริเวณที่พักอาศัย								รวมทั้งสิ้น	
	ย่านธุรกิจการค้า		ย่านอุตสาหกรรม		ชานเมือง/ชนบท		ชุมชนแออัด			
	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล
1. คิดว่าตัวเองมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เช่น ถูกทำร้าย ฆาตกรรม	2.36	หวาดกลัวน้อย	2.66	หวาดกลัวมาก	2.18	หวาดกลัวน้อย	2.29	หวาดกลัวน้อย	2.26	หวาดกลัวน้อย
2. คิดว่าคนในครอบครัวมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เช่น ถูกทำร้าย ฆาตกรรม	2.29	หวาดกลัวน้อย	2.59	หวาดกลัวมาก	2.33	หวาดกลัวน้อย	2.21	หวาดกลัวน้อย	2.33	หวาดกลัวน้อย
3. คิดว่าตัวเองมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับเพศ เช่น ถูกข่มขืน กระทำอนาจาร	2.16	หวาดกลัวน้อย	2.50	หวาดกลัวน้อย	2.16	หวาดกลัวน้อย	2.07	หวาดกลัวน้อย	2.17	หวาดกลัวน้อย
4. คิดว่าคนในครอบครัวมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับเพศ เช่น ถูกข่มขืน กระทำอนาจาร	2.19	หวาดกลัวน้อย	2.67	มาก	2.26	หวาดกลัวน้อย	2.18	หวาดกลัวน้อย	2.26	หวาดกลัวน้อย
5. รู้สึกวิตกกังวล/ไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะถูกทำร้ายหรือทำมีติมิร้ายหากต้องเดินลำพังในที่สาธารณะชนในเวลากลางวัน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก)	2.06	หวาดกลัวน้อย	2.33	หวาดกลัวน้อย	1.99	หวาดกลัวน้อย	2.19	หวาดกลัวน้อย	2.05	หวาดกลัวน้อย

ตารางที่ 8 (ต่อ) ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้สึกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่ จำแนกตามลักษณะบริเวณที่พักอาศัย

ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม	ลักษณะบริเวณที่พักอาศัย								รวมทั้งสิ้น	
	ย่านธุรกิจการค้า		ย่านอุตสาหกรรม		ชานเมือง/ชนบท		ชุมชนแออัด			
	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล
6. รู้สึกวิตกกังวล/ไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะถูกทำร้ายหรือทำมีดมีร้ายหากต้องเดินลำพังในที่สาธารณะในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น)	2.36	หวาดกลัวน้อย	2.47	หวาดกลัวน้อย	2.31	หวาดกลัวน้อย	2.21	หวาดกลัวน้อย	2.32	หวาดกลัวน้อย
7. รู้สึกเป็นห่วงทรัพย์สินของตัวเองที่อยู่ในที่พักอาศัยหากไม่มีใครอยู่เฝ้าที่พักอาศัยในเวลากลางวัน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก)	2.18	หวาดกลัวน้อย	2.17	หวาดกลัวน้อย	2.14	หวาดกลัวน้อย	2.11	หวาดกลัวน้อย	2.15	หวาดกลัวน้อย
8. รู้สึกเป็นห่วงทรัพย์สินของตัวเองที่อยู่ในที่พักอาศัยหากไม่มีใครอยู่เฝ้าที่พักอาศัยในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น)	2.36	หวาดกลัวน้อย	2.51	หวาดกลัวน้อย	2.36	หวาดกลัวน้อย	2.17	หวาดกลัวน้อย	2.35	หวาดกลัวน้อย
9. รู้สึกว่าตัวเองไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะมีคนมาขโมยหรือฉกฉวยทรัพย์สิน เวลาที่เดินอยู่ในพื้นที่สาธารณะภายในชุมชนในเวลากลางวัน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก)	2.15	หวาดกลัวน้อย	2.23	หวาดกลัวน้อย	2.14	หวาดกลัวน้อย	2.16	หวาดกลัวน้อย	2.15	หวาดกลัวน้อย

ตารางที่ 8 (ต่อ) ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่ จำแนกตามลักษณะบริเวณที่พักอาศัย

ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม	ลักษณะบริเวณที่พักอาศัย								รวมทั้งสิ้น	
	ย่านธุรกิจการค้า		ย่านอุตสาหกรรม		ชานเมือง/ชนบท		ชุมชนแออัด			
	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล
10. รู้สึกว่าตัวเองไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะมีคนมาขโมยหรือฉกฉวยทรัพย์สิน เวลาที่เดินอยู่ในพื้นที่สาธารณะภายในชุมชนในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น)	2.38	หวาดกลัวน้อย	2.50	หวาดกลัวน้อย	2.38	หวาดกลัวน้อย	2.27	หวาดกลัวน้อย	2.38	หวาดกลัวน้อย
11. รู้สึกวิตกกังวลหากมีความจำเป็นต้องนำทรัพย์สินมาไว้ในที่สาธารณะ เช่น การจอดรถในพื้นที่สาธารณะในชุมชน	2.42	หวาดกลัวน้อย	2.57	หวาดกลัวมาก	2.62	หวาดกลัวมาก	2.34	หวาดกลัวน้อย	2.54	หวาดกลัวมาก
12. คิดว่าที่พักอาศัยของตัวเองจำเป็นต้องจัดหาเครื่องมือ/อุปกรณ์ในการรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เพื่อป้องกันภัยอาชญากรรม	2.44	หวาดกลัวน้อย	2.74	หวาดกลัวมาก	2.44	หวาดกลัวน้อย	2.23	หวาดกลัวน้อย	2.44	หวาดกลัวน้อย
13. คิดว่าหากต้องออกจากที่พักอาศัยในยามวิกาล จะต้องมีเพื่อนร่วมเดินทางด้วยเสมอ	2.33	หวาดกลัวน้อย	2.51	หวาดกลัวมาก	2.37	หวาดกลัวน้อย	2.28	หวาดกลัวน้อย	2.36	หวาดกลัวน้อย
ภาพรวม	2.28	หวาดกลัวน้อย	2.50	หวาดกลัวน้อย	2.28	หวาดกลัวน้อย	2.21	หวาดกลัวน้อย	2.29	หวาดกลัวน้อย

จากตารางที่ 8 พบว่า โดยภาพรวมตัวอย่างที่มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมน้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 2.29 เมื่อจำแนกตามลักษณะบริเวณที่พักอาศัย พบว่า

ย่านธุรกิจการค้า โดยภาพรวมตัวอย่างที่อาศัยอยู่บริเวณนี้มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมน้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 2.28 เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ย พบว่า ประเด็นที่มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมน้อย คือ ประเด็นคิดว่าที่พักอาศัยของตนเองจำเป็นต้องจัดหาเครื่องมือ/อุปกรณ์ในการรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิดเพื่อป้องกันภัยอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.44 รองลงมา คือ ประเด็นรู้สึกวิตกกังวลหากมีความจำเป็นต้องนำทรัพย์สินมาไว้ในที่สาธารณะ เช่น การจอดรถในพื้นที่สาธารณะในชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.42 ประเด็นรู้สึกว่าตัวเองไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะมีคนมาขโมยหรือฉกฉวยทรัพย์สิน เวลาที่เดินอยู่ในพื้นที่สาธารณะภายในชุมชนในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.38 ประเด็นคิดว่าตัวเองมีโอกาที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิตร่างกาย เช่น ถูกทำร้าย ฆาตกรรม ประเด็นรู้สึกเป็นห่วงทรัพย์สินของตัวเองที่อยู่ในที่พักอาศัยหากไม่มีใครอยู่เฝ้าที่พักอาศัยในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น) และประเด็นรู้สึกวิตกกังวล/ไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะถูกทำร้ายหรือทำมีดมีร้ายหากต้องเดินลำพังในที่สาธารณะในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น) มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน เท่ากับ 2.36 และประเด็นคิดว่าหากต้องออกจากที่พักอาศัยในยามวิกาล จะต้องมียellowร่วมเดินทางด้วยเสมอ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.33 ตามลำดับ

ย่านอุตสาหกรรม โดยภาพรวมตัวอย่างที่อาศัยอยู่บริเวณนี้มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมน้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 2.50 เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ย พบว่า ประเด็นที่มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมมาก คือ ประเด็นคิดว่าที่พักอาศัยของตนเองจำเป็นต้องจัดหาเครื่องมือ/อุปกรณ์ในการรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิดเพื่อป้องกันภัยอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.74 รองลงมา คือ ประเด็นคิดว่าคนในครอบครัวมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับเพศ เช่น ถูกข่มขืน กระทำอนาจาร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.67 ประเด็นคิดว่าตัวเองมีโอกาที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เช่น ถูกทำร้าย ฆาตกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.66 ประเด็นคิดว่าคนในครอบครัวมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เช่น ถูกทำร้าย ฆาตกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.59 และประเด็นรู้สึกวิตกกังวลหากมีความจำเป็นต้องนำทรัพย์สินมาไว้ในที่สาธารณะ เช่น การจอดรถในพื้นที่สาธารณะในชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.57 ตามลำดับ

ชานเมือง/ชนบท โดยภาพรวมตัวอย่างที่อาศัยอยู่บริเวณนี้มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมน้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 2.28 เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ย พบว่า ประเด็นที่มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมมาก คือ ประเด็นรู้สึกวิตกกังวลหากมีความจำเป็นต้องนำทรัพย์สินมาไว้ในที่สาธารณะ เช่น การจอดรถในพื้นที่สาธารณะในชุมชน

มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.62 รองลงมา คือ ประเด็นที่มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมน้อย คือ ประเด็นคิดว่าที่פקอาศัยของตัวเองจำเป็นต้องจัดหาเครื่องมือ/อุปกรณ์ในการรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เพื่อป้องกันภัยอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.44 ประเด็นรู้สึกว่าตัวเองไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะมีคนมาขโมยหรือฉกฉวยทรัพย์สิน เวลาที่เดินอยู่ในพื้นที่สาธารณะภายในชุมชน ในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.38 ประเด็นคิดว่าหากต้องออกจากที่พักอาศัยในยามวิกาล จะต้องมึเพื่อนร่วมเดินทางด้วยเสมอ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.37 และประเด็นรู้สึกเป็นห่วงทรัพย์สินของตัวเองที่อยู่ในที่พักอาศัยหากไม่มีใครอยู่เฝ้าที่พักอาศัยในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.36 ตามลำดับ

ชุมชนแออัด โดยภาพรวมตัวอย่างที่อาศัยอยู่บริเวณนี้มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมน้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 2.21 เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยพบว่า ประเด็นที่มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมน้อย คือ ประเด็นรู้สึกวิตกกังวลหากมีความจำเป็นต้องนำทรัพย์สินมาไว้ในที่สาธารณะ เช่น การจอดรถในพื้นที่สาธารณะในชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.34 รองลงมา คือ ประเด็นคิดว่าตัวเองมีโอกาสมึที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับชีวิต ร่างกาย เช่น ถูกทำร้าย ฆาตกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.29 ประเด็นคิดว่าหากต้องออกจากที่พักอาศัยในยามวิกาล จะต้องมึเพื่อนร่วมเดินทางด้วยเสมอ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.28 ประเด็นรู้สึกว่าตัวเองไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะมีคนมาขโมยหรือฉกฉวยทรัพย์สิน เวลาที่เดินอยู่ในพื้นที่สาธารณะภายในชุมชนในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.27 และประเด็นคิดว่าที่פקอาศัยของตัวเองจำเป็นต้องจัดหาเครื่องมือ/อุปกรณ์ในการรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เพื่อป้องกันภัยอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.23 ตามลำดับ

ตารางที่ 9 จำนวนและร้อยละของระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เพศ และทรัพย์สิน

ระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม	จำนวน	ร้อยละ	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ภาพรวมระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม			5.27	หวาดกลัวปานกลาง	2.020
ระดับ 1-2 : หวาดกลัวน้อยที่สุด	42	3.50			
ระดับ 3-4 : หวาดกลัวน้อย	472	39.33			
ระดับ 5-6 : หวาดกลัวปานกลาง	389	32.42			
ระดับ 7-8 : หวาดกลัวมาก	185	15.42			
ระดับ 9-10 : หวาดกลัวมากที่สุด	112	9.33			
รวมทั้งสิ้น	1,200	100.00			

จากตารางที่ 9 พบว่า ระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เพศ และทรัพย์สิน โดยภาพรวมตัวอย่างมีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.27 เมื่อพิจารณาตามระดับความหวาดกลัว พบว่า ตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับความหวาดกลัวอยู่ที่ระดับ 3-4 หมายถึง หวาดกลัวน้อย ร้อยละ 39.33 รองลงมา คือ มีระดับความหวาดกลัวอยู่ที่ระดับ 5-6 หมายถึง หวาดกลัวปานกลาง ร้อยละ 32.42 ระดับ 7-8 หมายถึง หวาดกลัวมาก ร้อยละ 15.42 ระดับ 9-10 หมายถึง หวาดกลัวมากที่สุด ร้อยละ 9.33 และระดับ 1-2 หมายถึง หวาดกลัวน้อยที่สุด ร้อยละ 3.50 ตามลำดับ

ตารางที่ 10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมที่เกี่ยวข้อง
ชีวิต ร่างกาย เพศ และทรัพย์สิน จำแนกตามจังหวัดที่พักอาศัย

ประเด็น	จังหวัดที่พักอาศัย						รวมทั้งสิ้น	
	กาฬสินธุ์		จันทบุรี		น่าน			
	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล
ระดับความรู้สึก หวาดกลัว ภัยอาชญากรรม	4.50	หวาดกลัว น้อย	7.33	หวาดกลัว มาก	5.03	หวาดกลัว ปานกลาง	5.27	หวาดกลัว ปานกลาง

จากตารางที่ 10 พบว่า โดยภาพรวมตัวอย่างมีระดับความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 5.27 เมื่อจำแนกตามจังหวัดที่พักอาศัย พบว่า จังหวัดจันทบุรี มีระดับความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 7.33 รองลงมา คือ จังหวัดน่าน มีระดับความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.03 และ จังหวัดกาฬสินธุ์ มีระดับความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมน้อย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 ตามลำดับ

ตารางที่ 11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เพศ และทรัพย์สิน จำแนกตามลักษณะบริเวณที่พักอาศัย

ประเด็น	ลักษณะบริเวณที่พักอาศัย								รวมทั้งสิ้น	
	ย่านธุรกิจการค้า		ย่านอุตสาหกรรม		ย่านธุรกิจการค้า		ย่านอุตสาหกรรม		ย่านธุรกิจการค้า	
	ค่าเฉลี่ย	แปรผล	ค่าเฉลี่ย	แปรผล	ค่าเฉลี่ย	แปรผล	ค่าเฉลี่ย	แปรผล	ค่าเฉลี่ย	แปรผล
ระดับความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม	5.47	หวาดกลัวปานกลาง	5.86	หวาดกลัวปานกลาง	5.11	หวาดกลัวปานกลาง	5.39	หวาดกลัวปานกลาง	5.27	หวาดกลัวปานกลาง

จากตารางที่ 11 พบว่า โดยภาพรวมตัวอย่างมีระดับความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมปานกลาง มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 5.27 เมื่อจำแนกตามลักษณะบริเวณที่พักอาศัย พบว่า ย่านอุตสาหกรรม มีระดับความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.86 รองลงมา คือ ย่านธุรกิจการค้า มีระดับความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.47 ย่านชุมชนแออัด มีระดับความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.39 และชานเมือง/ชนบท มีระดับความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.11 ตามลำดับ

4.4 ปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในชุมชน

ตารางที่ 12 จำนวนและร้อยละของปัจจัยอะไรที่ช่วยสร้างความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในชุมชน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

ปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในชุมชน	จำนวน	ร้อยละ
1. การมีเพื่อนบ้านที่ช่วยเหลือสอดส่องดูแล	503	41.92
2. การมีตำรวจสายตรวจหรืออาสาสมัครเข้ามาดูแลอย่างทั่วถึงและสม่ำเสมอ	855	71.25
3. การมีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการจัดการดูแลและระวังภัย	617	51.42
4. การมีอุปกรณ์และเทคโนโลยี เกี่ยวกับการดูแลรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เป็นต้น	590	49.17
5. การมีไฟฟ้าส่องสว่างภายในบริเวณชุมชน	464	38.67
6. การมีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยหรืออาสาสมัครดูแลอย่างทั่วถึง	350	29.17
7. การกวดขันแหล่งอบายมุขในชุมชนอย่างสม่ำเสมอ	298	24.83

จากตารางที่ 12 พบว่า ตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่า ปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในชุมชน คือ การมีตำรวจสายตรวจหรืออาสาสมัครเข้ามาดูแลอย่างทั่วถึงและสม่ำเสมอ ร้อยละ 71.25 รองลงมา คือ การมีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการจัดการดูแลและระวังภัย ร้อยละ 51.42 การมีอุปกรณ์และเทคโนโลยี เกี่ยวกับการดูแลรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เป็นต้น ร้อยละ 49.17 การมีเพื่อนบ้านที่ช่วยเหลือสอดส่องดูแล ร้อยละ 41.92 การมีไฟฟ้าส่องสว่างภายในบริเวณชุมชน ร้อยละ 38.67 การมีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยหรืออาสาสมัครดูแลอย่างทั่วถึง ร้อยละ 29.17 และการกวดขันแหล่งอบายมุขในชุมชนอย่างสม่ำเสมอ ร้อยละ 24.83

ตารางที่ 13 จำนวนและร้อยละของปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกลดภัยจากอาชญากรรมในชุมชน จำแนกตามจังหวัดที่พักอาศัย (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

ปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกลดภัย จากอาชญากรรมในชุมชน	จังหวัดที่พักอาศัย						รวมทั้งสิ้น	
	กาฬสินธุ์		จันทบุรี		น่าน			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. การมีเพื่อนบ้านที่ช่วยเหลือสอดส่องดูแล	262	42.46	185	69.03	56	17.78	503	41.92
2. การมีตำรวจสายตรวจหรืออาสาสมัครเข้ามาดูแลอย่างทั่วถึง และสม่ำเสมอ	424	68.72	228	85.07	203	64.44	855	71.25
3. การมีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการจัดการดูแลและระวังภัย	324	52.51	132	49.25	161	51.11	617	51.42
4. การมีอุปกรณ์และเทคโนโลยี เกี่ยวกับการดูแลรักษาความ ปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เป็นต้น	212	34.36	174	64.93	204	64.76	590	49.17
5. การมีไฟฟ้าส่องสว่างภายในบริเวณชุมชน	226	36.63	106	39.55	132	41.90	464	38.67
6. การมีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยหรืออาสาสมัครดูแลอย่างทั่วถึง	123	19.94	60	22.39	167	53.02	350	29.17
7. การกวดขันแหล่งอบายมุขในชุมชนอย่างสม่ำเสมอ	149	24.15	98	36.57	51	16.19	298	24.83

จากตารางที่ 13 ปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในชุมชน จำแนกตามจังหวัดที่พักอาศัย พบว่า

จังหวัดกาฬสินธุ์ ส่วนใหญ่คิดว่าปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในชุมชนมากที่สุด คือ การมีตำรวจสายตรวจหรืออาสาสมัครเข้ามาดูแลอย่างทั่วถึงและสม่ำเสมอ ร้อยละ 68.72 รองลงมา คือ การมีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการจัดการดูแลและระวังภัย ร้อยละ 52.51 การมีเพื่อนบ้านที่ช่วยเหลือสอดส่องดูแล ร้อยละ 42.46 การมีไฟฟ้าส่องสว่างภายในบริเวณชุมชน ร้อยละ 36.63 และการมีอุปกรณ์และเทคโนโลยี เกี่ยวกับการดูแลรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เป็นต้น ร้อยละ 34.36 ตามลำดับ

จังหวัดจันทบุรี ส่วนใหญ่คิดว่าปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในชุมชนมากที่สุด คือ การมีตำรวจสายตรวจหรืออาสาสมัครเข้ามาดูแลอย่างทั่วถึงและสม่ำเสมอ ร้อยละ 85.07 รองลงมา คือ การมีเพื่อนบ้านที่ช่วยเหลือสอดส่องดูแล ร้อยละ 69.03 การมีอุปกรณ์และเทคโนโลยี เกี่ยวกับการดูแลรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เป็นต้น ร้อยละ 64.93 การมีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการจัดการดูแลและระวังภัย ร้อยละ 49.25 และการมีไฟฟ้าส่องสว่างภายในบริเวณชุมชน ร้อยละ 39.55 ตามลำดับ

จังหวัดน่าน ส่วนใหญ่คิดว่าปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในชุมชนมากที่สุด คือ การมีอุปกรณ์และเทคโนโลยี เกี่ยวกับการดูแลรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เป็นต้น ร้อยละ 64.76 รองลงมา คือ การมีตำรวจสายตรวจหรืออาสาสมัครเข้ามาดูแลอย่างทั่วถึงและสม่ำเสมอ ร้อยละ 64.44 การมีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยหรืออาสาสมัครดูแลอย่างทั่วถึง ร้อยละ 53.02 การมีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการจัดการดูแลและระวังภัย ร้อยละ 51.11 และการมีไฟฟ้าส่องสว่างภายในบริเวณชุมชน ร้อยละ 41.90 ตามลำดับ

ตารางที่ 14 จำนวนและร้อยละของปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในชุมชน จำแนกตามลักษณะบริเวณที่พักอาศัย (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

ปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกลปลอดภัย จากอาชญากรรมในชุมชน	ลักษณะบริเวณที่พักอาศัย								รวมทั้งสิ้น	
	ย่านธุรกิจการค้า		ย่านอุตสาหกรรม		ชานเมือง/ชนบท		ชุมชนแออัด			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. การมีเพื่อนบ้านที่ช่วยเหลือสอดส่องดูแล	177	59.00	28	40.00	239	33.43	59	51.30	503	41.92
2. การมีตำรวจสายตรวจหรืออาสาสมัครเข้ามา ดูแลอย่างทั่วถึงและสม่ำเสมอ	215	71.67	44	62.86	508	71.05	88	76.52	855	71.25
3. การมีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการจัดการดูแล และระวังภัย	146	48.67	35	50.00	362	50.63	74	64.35	617	51.42
4. การมีอุปกรณ์และเทคโนโลยี เกี่ยวกับการดูแล รักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เป็นต้น	150	50.00	49	70.00	323	45.17	68	59.13	590	49.17
5. การมีไฟฟ้าส่องสว่างภายในบริเวณชุมชน	133	44.33	31	44.29	270	37.76	30	26.09	464	38.67
6. การมีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยหรือ อาสาสมัครดูแลอย่างทั่วถึง	73	24.33	25	35.71	231	32.31	21	18.26	350	29.17
7. การกวดขันแหล่งอบายมุขในชุมชนอย่างสม่ำเสมอ	82	27.33	29	41.43	175	24.48	12	10.43	298	24.83

จากตารางที่ 14 ปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในชุมชน จำแนกตามลักษณะบริเวณที่พักอาศัย พบว่า

ย่านธุรกิจการค้า ส่วนใหญ่คิดว่าปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในชุมชนมากที่สุด คือ การมีตำรวจสายตรวจหรืออาสาสมัครเข้ามาดูแลอย่างทั่วถึงและสม่ำเสมอ ร้อยละ 71.67 รองลงมา คือ การมีเพื่อนบ้านที่ช่วยเหลือสอดส่องดูแล ร้อยละ 59.00 การมีอุปกรณ์และเทคโนโลยี เกี่ยวกับการดูแลรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เป็นต้น ร้อยละ 50.00 การมีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการจัดการดูแลและระวังภัย ร้อยละ 48.67 และการมีไฟฟ้าส่องสว่างภายในบริเวณชุมชน ร้อยละ 44.33 ตามลำดับ

ย่านอุตสาหกรรม ส่วนใหญ่คิดว่าปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในชุมชนมากที่สุด คือ การมีอุปกรณ์และเทคโนโลยี เกี่ยวกับการดูแลรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เป็นต้น ร้อยละ 70.00 รองลงมา คือ การมีตำรวจสายตรวจหรืออาสาสมัครเข้ามาดูแลอย่างทั่วถึงและสม่ำเสมอ ร้อยละ 62.86 การมีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการจัดการดูแลและระวังภัย ร้อยละ 50.00 การมีไฟฟ้าส่องสว่างภายในบริเวณชุมชน ร้อยละ 44.29 และการกวดขันแหล่งอบายมุขในชุมชนอย่างสม่ำเสมอ ร้อยละ 41.43 ตามลำดับ

خانเมือง/ชนบท ส่วนใหญ่คิดว่าปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในชุมชนมากที่สุด คือ การมีตำรวจสายตรวจหรืออาสาสมัครเข้ามาดูแลอย่างทั่วถึงและสม่ำเสมอ ร้อยละ 71.05 รองลงมา คือ การมีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการจัดการดูแลและระวังภัย ร้อยละ 50.63 การมีอุปกรณ์และเทคโนโลยี เกี่ยวกับการดูแลรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เป็นต้น ร้อยละ 45.17 การมีไฟฟ้าส่องสว่างภายในบริเวณชุมชน ร้อยละ 37.76 และการมีเพื่อนบ้านที่ช่วยเหลือสอดส่องดูแล ร้อยละ 33.43 ตามลำดับ

ชุมชนแออัด ส่วนใหญ่คิดว่าปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในชุมชนมากที่สุด คือ การมีตำรวจสายตรวจหรืออาสาสมัครเข้ามาดูแลอย่างทั่วถึงและสม่ำเสมอ ร้อยละ 76.52 รองลงมา คือ การมีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการจัดการดูแลและระวังภัย ร้อยละ 64.35 การมีอุปกรณ์และเทคโนโลยี เกี่ยวกับการดูแลรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เป็นต้น ร้อยละ 59.13 การมีเพื่อนบ้านที่ช่วยเหลือสอดส่องดูแล ร้อยละ 51.30 และการมีไฟฟ้าส่องสว่างภายในบริเวณชุมชน ร้อยละ 26.09 ตามลำดับ

4.5 การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่

ตารางที่ 15 จำนวนและร้อยละของการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่

การมีส่วนร่วมป้องกันอาชญากรรม	ระดับการมีส่วนร่วม				ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด			
1. ได้รับแรงจูงใจให้สมาชิกในครอบครัวและเพื่อนบ้านทำการป้องกันอาชญากรรม เช่น การติดตั้งเหล็กดัดที่ประตู การติดตั้งไฟส่องสว่างบริเวณบ้านพัก การเลี้ยงสุนัขไว้เฝ้าบ้าน การเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ในที่ปลอดภัย	105 (8.75)	435 (36.25)	540 (45.00)	120 (10.00)	2.44	0.788	มีส่วนร่วมน้อย
2. ได้ร่วมประชุมกับเพื่อนบ้าน/ชุมชนเพื่อเสนอข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม	76 (6.33)	321 (26.75)	653 (54.42)	150 (12.50)	2.27	0.758	มีส่วนร่วมน้อย
3. ได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเมื่อพบว่าการกระทำผิดเกิดขึ้นในหมู่บ้านและชุมชน	73 (6.08)	304 (25.33)	644 (53.67)	179 (14.92)	2.23	0.772	มีส่วนร่วมน้อย
4. ได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบ เมื่อพบว่าบุคคลแปลกหน้าหรือบุคคลที่ไม่น่าไว้วางใจ เข้ามาหมู่บ้านหรือชุมชน	27 (2.25)	218 (18.17)	646 (53.83)	309 (25.75)	1.97	0.727	มีส่วนร่วมน้อย
5. มีส่วนร่วมในการออกตรวจรักษาความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้านหรือชุมชน	25 (2.08)	222 (18.50)	637 (53.08)	316 (26.33)	1.96	0.729	มีส่วนร่วมน้อย
6. ได้เข้าร่วมประชุม อบรณ หรือร่วมวางแผนในการป้องกันอาชญากรรมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัย	24 (2.00)	271 (22.58)	585 (48.75)	320 (26.67)	2.00	0.757	มีส่วนร่วมน้อย

ตารางที่ 15 (ต่อ) จำนวนและร้อยละของการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่

การมีส่วนร่วมป้องกันอาชญากรรม	ระดับการมีส่วนร่วม				ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด			
7. ได้บริจาคเงิน หรือวัสดุสิ่งของอื่น ๆ เพื่อใช้ในการป้องกันอาชญากรรม เช่น การสร้างป้อมยาม การสร้างด่านตรวจประจำหมู่บ้าน	22 (1.83)	320 (26.67)	588 (49.00)	270 (22.50)	2.08	0.748	มีส่วนร่วมน้อย
8. ได้บริจาคทรัพย์สิน เพื่อให้การสนับสนุนผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่เข้าเวรยามและรักษาความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้าน หรือชุมชน	26 (2.17)	303 (25.25)	610 (50.83)	261 (21.75)	2.08	0.742	มีส่วนร่วมน้อย
9. มีส่วนร่วมในการดูแลสิ่งของสาธารณะและจะรีบแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ถ้ามีผู้ทำลายหรือทำให้เสียหาย	35 (2.92)	315 (26.25)	612 (51.00)	238 (19.83)	2.12	0.750	มีส่วนร่วมน้อย
10. มีส่วนร่วมในการส่งเสริมความสัมพันธ์และความอบอุ่นในหมู่บ้านหรือชุมชนเพื่อเสริมสร้างชุมชนให้เข้มแข็งในการป้องกันอาชญากรรม	59 (4.92)	280 (23.33)	588 (49.00)	273 (22.75)	2.10	0.804	มีส่วนร่วมน้อย
11. มีส่วนร่วมในการตัดสินใจแก้ปัญหา/หาวิธีการในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมภายในชุมชน	41 (3.42)	263 (21.92)	610 (50.83)	286 (23.83)	2.05	0.770	มีส่วนร่วมน้อย
ภาพรวม					2.12	0.561	มีส่วนร่วม น้อย

จากตารางที่ 15 พบว่า ในภาพรวมตัวอย่างมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่น้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 2.12 เมื่อแยกเป็นประเด็น พบว่า ประเด็นที่ตัวอย่างมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมน้อย คือ ประเด็นการได้รณรงค์ให้สมาชิกในครอบครัวและเพื่อนบ้านทำการป้องกันอาชญากรรม เช่น การติดตั้งเหล็กดัดที่ประตู การติดตั้งไฟส่องสว่างบริเวณบ้านพัก การเลี้ยงสุนัขไว้เฝ้าบ้าน การเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ในที่ปลอดภัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.44 รองลงมา คือ ประเด็นการได้ร่วมประชุมกับเพื่อนบ้าน/ชุมชนเพื่อเสนอข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.27 ประเด็นการได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเมื่อพบว่ามีกระทำความผิดเกิดขึ้นในหมู่บ้านและชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.23 ประเด็นการได้มีส่วนร่วมในการดูแลสิ่งของสาธารณะและจะรีบแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ถ้ามีผู้ทำลายหรือทำให้เสียหาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.12 ประเด็นการได้มีส่วนร่วมในส่งเสริมความสัมพันธ์และความอบอุ่นในหมู่บ้านหรือชุมชนเพื่อเสริมสร้างชุมชนให้เข้มแข็งในการป้องกันอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.10 ประเด็นการได้บริจาคเงิน หรือวัสดุสิ่งของอื่น ๆ เพื่อใช้ในการป้องกันอาชญากรรม เช่น การสร้างป้อมยาม การสร้างด่านตรวจประจำหมู่บ้าน และ ประเด็นการได้บริจาคทรัพย์สิน เพื่อให้การสนับสนุนผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่เข้าเวรยามและรักษาความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้านหรือชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.08 ประเด็นการได้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจแก้ปัญหา/หาวิธีการในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมภายในชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.05 ประเด็นการได้เข้าร่วมประชุม อบรรม หรือร่วมวางแผนในการป้องกันอาชญากรรมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.00 ประเด็นการได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบ เมื่อพบว่าบุคคลแปลกหน้าหรือบุคคลที่ไม่น่าไว้วางใจ เข้ามาหมู่บ้านหรือชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.97 และประเด็นการมีส่วนร่วมในการออกตรวจรักษาความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้านหรือชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.96 ตามลำดับ

ตารางที่ 16 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในชุมชน จำแนกตามจังหวัดที่พักอาศัย

การมีส่วนร่วมป้องกันอาชญากรรม	จังหวัดที่พักอาศัย						รวมทั้งสิ้น	
	กาฬสินธุ์		จันทบุรี		น่าน			
	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล
1. ได้รณรงค์ให้สมาชิกในครอบครัวและเพื่อนบ้านทำการป้องกันอาชญากรรม เช่น การติดตั้งเหล็กดัดที่ประตู การติดตั้งไฟส่องสว่างบริเวณบ้านพัก การเลี้ยงสุนัขไว้เฝ้าบ้าน การเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ในที่ปลอดภัย	2.50	มีส่วนร่วม น้อย	2.23	มีส่วนร่วม น้อย	2.49	มีส่วนร่วม น้อย	2.44	มีส่วนร่วม น้อย
2. ได้ร่วมประชุมกับเพื่อนบ้าน/ชุมชนเพื่อเสนอข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหอาชญากรรม	2.33	มีส่วนร่วม น้อย	2.00	มีส่วนร่วม น้อย	2.37	มีส่วนร่วม น้อย	2.27	มีส่วนร่วม น้อย
3. ได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเมื่อพบว่ามีกรกระทำผิดเกิดขึ้นในหมู่บ้านและชุมชน	2.33	มีส่วนร่วม น้อย	1.85	มีส่วนร่วม น้อย	2.35	มีส่วนร่วม น้อย	2.23	มีส่วนร่วม น้อย
4. ได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบ เมื่อพบว่าบุคคลแปลกหน้าหรือบุคคลที่น่าไม่ไว้วางใจ เข้ามาหมู่บ้านหรือชุมชน	2.26	มีส่วนร่วม น้อย	1.74	มีส่วนร่วม น้อยที่สุด	1.58	มีส่วนร่วม น้อยที่สุด	1.97	มีส่วนร่วม น้อย
5. มีส่วนร่วมในการออกตรวจรักษาความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้านหรือชุมชน	2.29	มีส่วนร่วม น้อย	1.57	มีส่วนร่วม น้อยที่สุด	1.67	มีส่วนร่วม น้อยที่สุด	1.96	มีส่วนร่วม น้อย
6. ได้เข้าร่วมประชุม อบรรม หรือร่วมวางแผนในการป้องกันอาชญากรรมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัย	2.37	มีส่วนร่วม น้อย	1.47	มีส่วนร่วม น้อยที่สุด	1.72	มีส่วนร่วม น้อยที่สุด	2.00	มีส่วนร่วม น้อย

ตารางที่ 16 (ต่อ) ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในชุมชน จำแนกตามจังหวัดที่พักอาศัย

การมีส่วนร่วมป้องกันอาชญากรรม	จังหวัดที่พักอาศัย						รวมทั้งสิ้น	
	กาฬสินธุ์		จันทบุรี		น่าน			
	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล
7. ได้บริจาคเงิน หรือวัสดุสิ่งของอื่น ๆ เพื่อใช้ในการป้องกันอาชญากรรม เช่น การสร้างป้อมยาม การสร้างด่านตรวจประจำหมู่บ้าน	2.38	มีส่วนร่วม น้อย	1.44	มีส่วนร่วม น้อยที่สุด	2.03	มีส่วนร่วม น้อย	2.08	มีส่วนร่วม น้อย
8. ได้บริจาคทรัพย์สิน เพื่อให้การสนับสนุนผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่เข้าเวรยามและรักษาความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้าน หรือชุมชน	2.34	มีส่วนร่วม น้อย	1.40	มีส่วนร่วม น้อยที่สุด	2.15	มีส่วนร่วม น้อย	2.08	มีส่วนร่วม น้อย
9. มีส่วนร่วมในการดูแลสิ่งของสาธารณะและจะรีบแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ถ้ามีผู้ทำลายหรือทำให้เสียหาย	2.33	มีส่วนร่วม น้อย	1.41	มีส่วนร่วม น้อยที่สุด	2.32	มีส่วนร่วม น้อย	2.12	มีส่วนร่วม น้อย
10. มีส่วนร่วมในการส่งเสริมความสัมพันธ์และความอบอุ่นในหมู่บ้านหรือชุมชนเพื่อเสริมสร้างชุมชนให้เข้มแข็งในการป้องกันอาชญากรรม	2.40	มีส่วนร่วม น้อย	1.52	มีส่วนร่วม น้อยที่สุด	2.02	มีส่วนร่วม น้อย	2.10	มีส่วนร่วม น้อย
11. มีส่วนร่วมในการตัดสินใจแก้ปัญหา/หาวิธีการในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมภายในชุมชน	2.35	มีส่วนร่วม น้อย	1.50	มีส่วนร่วม น้อยที่สุด	1.92	มีส่วนร่วม น้อย	2.05	มีส่วนร่วม น้อย
ภาพรวม	2.35	มีส่วนร่วม น้อย	1.65	มีส่วนร่วม น้อยที่สุด	2.06	มีส่วนร่วม น้อย	2.12	มีส่วนร่วม น้อย

จากตารางที่ 16 พบว่า โดยภาพรวมตัวอย่างมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่ อยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 2.12 เมื่อจำแนกตามจังหวัดที่พักอาศัย พบว่า

จังหวัดกาฬสินธุ์ โดยภาพรวมตัวอย่างมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่ อยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 2.35 เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น พบว่า ประเด็นที่ตัวอย่างมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่น้อย คือ ประเด็นการรณรงค์ให้สมาชิกในครอบครัวและเพื่อนบ้านทำการป้องกันอาชญากรรม เช่น การติดตั้งเหล็กดัดที่ประตู การติดตั้งไฟส่องสว่างบริเวณบ้านพัก การเลี้ยงสุนัขไว้เฝ้าบ้าน การเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ในที่ปลอดภัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.50 รองลงมา คือ ประเด็นมีส่วนร่วมในการส่งเสริมความสัมพันธ์และความอบอุ่นในหมู่บ้านหรือชุมชนเพื่อเสริมสร้างชุมชนให้เข้มแข็งในการป้องกันอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.40 ประเด็นได้บริจาคเงิน หรือวัสดุสิ่งของอื่น ๆ เพื่อใช้ในการป้องกันอาชญากรรม เช่น การสร้างป้อมยาม การสร้างด่านตรวจประจำหมู่บ้าน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.38 ประเด็นการได้เข้าร่วมประชุม อบรรม หรือร่วมวางแผนในการป้องกันอาชญากรรมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.37 และประเด็นการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจแก้ปัญหา/หาวิธีการในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมภายในชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.35 ตามลำดับ

จังหวัดจันทบุรี โดยภาพรวมตัวอย่างมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่ อยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 1.65 เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น พบว่า ประเด็นที่ตัวอย่างมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่น้อย คือ ประเด็นการได้รณรงค์ให้สมาชิกในครอบครัวและเพื่อนบ้านทำการป้องกันอาชญากรรม เช่น การติดตั้งเหล็กดัดที่ประตู การติดตั้งไฟส่องสว่างบริเวณบ้านพัก การเลี้ยงสุนัขไว้เฝ้าบ้าน การเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ในที่ปลอดภัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.23 รองลงมา คือ ประเด็นการได้ร่วมประชุมกับเพื่อนบ้าน/ชุมชนเพื่อเสนอข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.00 ประเด็นการได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเมื่อพบว่ามีกรกระทำผิดเกิดขึ้นในหมู่บ้านและชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.85 ส่วนประเด็นที่มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่น้อยที่สุด คือ ประเด็นการได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบ เมื่อพบว่าบุคคลแปลกหน้าหรือบุคคลที่ไม่น่าไว้วางใจ เข้ามาหมู่บ้านหรือชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.74 และประเด็นการมีส่วนร่วมในการออกตรวจรักษาความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้านหรือชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.57 ตามลำดับ

จังหวัดน่าน โดยภาพรวมตัวอย่างมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่ อยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 2.06 เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น พบว่า ประเด็นที่ตัวอย่างมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่น้อย คือ ประเด็นการได้รณรงค์ให้สมาชิกในครอบครัวและเพื่อนบ้านทำการป้องกันอาชญากรรม เช่น การติดตั้งเหล็กดัดที่ประตู

การติดตั้งไฟส่องสว่างบริเวณบ้านพัก การเลี้ยงสุนัขไว้เฝ้าบ้าน การเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ในที่ปลอดภัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.49 รองลงมา คือ ประเด็นการได้ร่วมประชุมกับเพื่อนบ้าน/ชุมชนเพื่อเสนอข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.37 ประเด็นการได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเมื่อพบว่ามีกรกระทำผิดเกิดขึ้นในหมู่บ้านและชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.35 ประเด็นการมีส่วนร่วมในการดูแลสิ่งของสาธารณะและจะรีบแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ถ้ามีผู้ทำลายหรือทำให้เสียหาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.32 และประเด็นการได้บริจาคทรัพย์สิน เพื่อให้การสนับสนุนผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่เข้าเวรยามและรักษาความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้าน หรือชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.15 ตามลำดับ

ตารางที่ 17 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในชุมชน จำแนกตามลักษณะบริเวณที่พักอาศัย

การมีส่วนร่วมป้องกันอาชญากรรม	ลักษณะบริเวณที่พักอาศัย								รวมทั้งสิ้น	
	ย่านธุรกิจการค้า		ย่านอุตสาหกรรม		ชานเมือง/ชนบท		ชุมชนแออัด			
	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล
1. ได้รับแรงค้ำให้สมาชิกในครอบครัวและเพื่อนบ้านทำการป้องกันอาชญากรรม เช่น การติดตั้งเหล็กดัดที่ประตู การติดตั้งไฟส่องสว่างบริเวณบ้านพัก การเลี้ยงสุนัขไว้เฝ้าบ้าน การเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ในที่ปลอดภัย	2.48	มีส่วนร่วม น้อย	2.84	มีส่วนร่วม มาก	2.38	มีส่วนร่วม น้อย	2.44	มีส่วนร่วม น้อย	2.44	มีส่วน ร่วมน้อย
2. ได้ร่วมประชุมกับเพื่อนบ้าน/ชุมชนเพื่อเสนอข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม	2.22	มีส่วนร่วม น้อย	2.57	มีส่วนร่วม มาก	2.28	มีส่วนร่วม น้อย	2.16	มีส่วนร่วม น้อย	2.27	มีส่วน ร่วมน้อย
3. ได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเมื่อพบว่ามี การกระทำผิดเกิดขึ้นในหมู่บ้านและชุมชน	2.19	มีส่วนร่วม น้อย	2.39	มีส่วนร่วม น้อย	2.22	มีส่วนร่วม น้อย	2.23	มีส่วนร่วม น้อย	2.23	มีส่วน ร่วมน้อย
4. ได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบ เมื่อพบว่าบุคคลแปลกหน้าหรือบุคคลที่ไม่น่าไว้วางใจเข้ามาหมู่บ้านหรือชุมชน	2.04	มีส่วนร่วม น้อย	2.14	มีส่วนร่วม น้อย	1.94	มีส่วนร่วม น้อย	1.84	มีส่วนร่วม น้อย	1.97	มีส่วน ร่วมน้อย
5. มีส่วนร่วมในการออกตรวจรักษาความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้านหรือชุมชน	2.04	มีส่วนร่วม น้อย	2.09	มีส่วนร่วม น้อย	1.93	มีส่วนร่วม น้อย	1.89	มีส่วนร่วม น้อย	1.96	มีส่วน ร่วมน้อย
6. ได้เข้าร่วมประชุม อบรม หรือร่วมวางแผนในการป้องกันอาชญากรรมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัย	2.01	มีส่วนร่วม น้อย	2.20	มีส่วนร่วม น้อย	1.99	มีส่วนร่วม น้อย	1.90	มีส่วนร่วม น้อย	2.00	มีส่วน ร่วมน้อย

ตารางที่ 17 (ต่อ) ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในชุมชน จำแนกตามลักษณะบริเวณที่พักอาศัย

การมีส่วนร่วมป้องกันอาชญากรรม	ลักษณะบริเวณที่พักอาศัย								รวมทั้งสิ้น	
	ย่านธุรกิจการค้า		ย่านอุตสาหกรรม		ชานเมือง/ชนบท		ชุมชนแออัด			
	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล
7. ได้รับจากเงิน หรือวัสดุสิ่งของอื่น ๆ เพื่อใช้ในการป้องกันอาชญากรรม เช่น การสร้างป้อมยาม การสร้างด่านตรวจประจำหมู่บ้าน	2.08	มีส่วนร่วม น้อย	2.21	มีส่วนร่วม น้อย	2.10	มีส่วนร่วม น้อย	1.87	มีส่วนร่วม น้อย	2.08	มีส่วน ร่วมน้อย
8. ได้รับจากทรัพย์สิน เพื่อให้การสนับสนุนผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่เข้าเวรยามและรักษาความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้าน หรือชุมชน	1.96	มีส่วนร่วม น้อย	2.19	มีส่วนร่วม น้อย	2.15	มีส่วนร่วม น้อย	1.87	มีส่วนร่วม น้อย	2.08	มีส่วน ร่วมน้อย
9. มีส่วนร่วมในการดูแลสิ่งของสาธารณะและจะรีบแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ถ้ามีผู้ทำลายหรือทำให้เสียหาย	1.98	มีส่วนร่วม น้อย	2.04	มีส่วนร่วม น้อย	2.23	มีส่วนร่วม น้อย	1.87	มีส่วนร่วม น้อย	2.12	มีส่วน ร่วมน้อย
10.มีส่วนร่วมในการส่งเสริมความสัมพันธ์และความอบอุ่นในหมู่บ้านหรือชุมชนเพื่อเสริมสร้างชุมชนให้เข้มแข็งในการป้องกันอาชญากรรม	2.08	มีส่วนร่วม น้อย	2.16	มีส่วนร่วม น้อย	2.13	มีส่วนร่วม น้อย	1.99	มีส่วนร่วม น้อย	2.10	มีส่วน ร่วมน้อย
11.มีส่วนร่วมในการตัดสินใจแก้ปัญหา/หาวิธีการในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมภายในชุมชน	2.00	มีส่วนร่วม น้อย	2.09	มีส่วนร่วม น้อย	2.09	มีส่วนร่วม น้อย	1.93	มีส่วนร่วม น้อย	2.05	มีส่วน ร่วมน้อย
ภาพรวม	2.10	มีส่วนร่วม น้อย	2.26	มีส่วนร่วม น้อย	2.13	มีส่วนร่วม น้อย	2.00	มีส่วนร่วม น้อย	2.12	มีส่วน ร่วมน้อย

จากตารางที่ 17 พบว่า โดยภาพรวมตัวอย่างมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่ อยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 2.12 เมื่อจำแนกตามลักษณะบริเวณที่พักอาศัย พบว่า

ย่านธุรกิจการค้า โดยภาพรวมการมีส่วนร่วมป้องกันอาชญากรรมอยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 2.10 เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น พบว่า ประเด็นการได้รณรงค์ให้สมาชิกในครอบครัวและเพื่อนบ้านทำการป้องกันอาชญากรรม เช่น การติดตั้งเหล็กดัดที่ประตู การติดตั้งไฟส่องสว่างบริเวณบ้านพัก การเลี้ยงสุนัขไว้เฝ้าบ้าน การเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ในที่ปลอดภัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.48 รองลงมา คือ ประเด็นการได้ร่วมประชุมกับเพื่อนบ้าน/ชุมชนเพื่อเสนอข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.22 ประเด็นการได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเมื่อพบว่ามีกรกระทำผิดเกิดขึ้นในหมู่บ้านและชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.19 ประเด็นการได้บริจาคเงิน หรือวัสดุสิ่งของอื่น ๆ เพื่อใช้ในการป้องกันอาชญากรรม เช่น การสร้างป้อมยาม การสร้างด่านตรวจประจำหมู่บ้าน และประเด็นการมีส่วนร่วมในการส่งเสริมความสัมพันธ์และความอบอุ่นในหมู่บ้านหรือชุมชนเพื่อเสริมสร้างชุมชนให้เข้มแข็งในการป้องกันอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.08 ในสัดส่วนที่เท่ากัน และประเด็นการมีส่วนร่วมในการออกตรวจรักษาความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้านหรือชุมชน และประเด็นการได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบ เมื่อพบว่ามีบุคคลแปลกหน้าหรือบุคคลที่ไม่น่าไว้วางใจ เข้ามาหมู่บ้านหรือชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.04 ในสัดส่วนที่เท่ากัน ตามลำดับ

ย่านอุตสาหกรรม โดยภาพรวมการมีส่วนร่วมป้องกันอาชญากรรมอยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 2.26 เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น พบว่า ประเด็นการได้รณรงค์ให้สมาชิกในครอบครัวและเพื่อนบ้านทำการป้องกันอาชญากรรม เช่น การติดตั้งเหล็กดัดที่ประตู การติดตั้งไฟส่องสว่างบริเวณบ้านพัก การเลี้ยงสุนัขไว้เฝ้าบ้าน การเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ในที่ปลอดภัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.84 รองลงมา คือ ประเด็นการได้ร่วมประชุมกับเพื่อนบ้าน/ชุมชนเพื่อเสนอข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.57 ประเด็นการได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเมื่อพบว่ามีกรกระทำผิดเกิดขึ้นในหมู่บ้านและชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.39 ประเด็นการได้บริจาคเงิน หรือวัสดุสิ่งของอื่น ๆ เพื่อใช้ในการป้องกันอาชญากรรม เช่น การสร้างป้อมยาม การสร้างด่านตรวจประจำหมู่บ้าน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.21 และประเด็นการได้เข้าร่วมประชุม อบรม หรือร่วมวางแผนในการป้องกันอาชญากรรมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.20 ตามลำดับ

ชานเมือง/ชนบท โดยภาพรวมการมีส่วนร่วมป้องกันอาชญากรรมอยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 2.13 เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น พบว่า ประเด็นการได้รณรงค์ให้สมาชิกในครอบครัวและเพื่อนบ้านทำการป้องกันอาชญากรรม เช่น การติดตั้งเหล็กดัดที่ประตู การติดตั้งไฟส่อง

สว่างบริเวณบ้านพัก การเลี้ยงสุนัขไว้เฝ้าบ้าน การเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ในที่ปลอดภัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.38 รองลงมา คือ ประเด็นการได้ร่วมประชุมกับเพื่อนบ้าน/ชุมชนเพื่อเสนอข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.28 ประเด็นการมีส่วนร่วมในการดูแลสิ่งของสาธารณะและจะรีบแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ถ้ามีผู้ทำลายหรือทำให้เสียหาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.23 ประเด็นการได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเมื่อพบว่ามีกระทำความผิดเกิดขึ้นในหมู่บ้านและชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.22 และประเด็นการได้บริจาคทรัพย์สิน เพื่อให้การสนับสนุนผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่เฝ้าเวรยามและรักษาความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้าน หรือชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.15 ตามลำดับ

ชุมชนแออัด โดยภาพรวมการมีส่วนร่วมป้องกันอาชญากรรมอยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 2.13 เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น พบว่า ประเด็นการได้รณรงค์ให้สมาชิกในครอบครัวและเพื่อนบ้านทำการป้องกันอาชญากรรม เช่น การติดตั้งเหล็กดัดที่ประตู การติดตั้งไฟส่องสว่างบริเวณบ้านพัก การเลี้ยงสุนัขไว้เฝ้าบ้าน การเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ในที่ปลอดภัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.44 รองลงมา คือ ประเด็นการได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเมื่อพบว่ามีกระทำความผิดเกิดขึ้นในหมู่บ้านและชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.23 ประเด็นการได้ร่วมประชุมกับเพื่อนบ้าน/ชุมชนเพื่อเสนอข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.16 ประเด็นการมีส่วนร่วมในการส่งเสริมความสัมพันธ์และความอบอุ่นในหมู่บ้านหรือชุมชน เพื่อเสริมสร้างชุมชนให้เข้มแข็งในการป้องกันอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.99 และประเด็นการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจแก้ปัญหา/หาวิธีการในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมภายในชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.93 ตามลำดับ

4.6 การรับรู้ข้อมูลข่าวสารการป้องกันอาชญากรรม

ตารางที่ 18 จำนวนและร้อยละของหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชนที่เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

หน่วยงานภาครัฐหรือเอกชนที่เข้ามาให้ความรู้ ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม	จำนวน	ร้อยละ
มีหน่วยงานภาครัฐ/เอกชน เข้ามาให้ความรู้	743	61.92
1. ตำรวจ	407	54.78
2. หน่วยงาน	75	10.09
3. สำนักงานยุติธรรมจังหวัด	11	1.48
4. ฝ่ายปกครอง (อำเภอ/เขต)	166	22.34
5. อบจ./เทศบาล/อบต.	302	40.65
6. พัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์	11	1.48
7. สถาบันการศึกษา	34	4.58
8. ภาคเอกชน	9	1.21
ไม่มีหน่วยงานภาครัฐ/เอกชน เข้ามาให้ความรู้	457	38.08
รวมทั้งสิ้น	1,200	100.00

จากตารางที่ 18 พบว่า ส่วนใหญ่มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรมกับคนในพื้นที่ ร้อยละ 61.92 และไม่มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรมกับคนในพื้นที่ ร้อยละ 38.08 ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่หน่วยงานที่เข้ามาให้ความรู้ คือ หน่วยงานตำรวจ ร้อยละ 54.78 รองลงมา คือ อบจ./เทศบาล/อบต. ร้อยละ 40.65 ฝ่ายปกครอง (อำเภอ/เขต) ร้อยละ 22.34 หน่วยงาน ร้อยละ 10.09 สถาบันการศึกษา ร้อยละ 4.58 สำนักงานยุติธรรมจังหวัด และหน่วยงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ร้อยละ 1.48 และภาคเอกชน ร้อยละ 1.21 ตามลำดับ

ตารางที่ 19 จำนวนและร้อยละของหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชนที่เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม จำแนกตามจังหวัดที่พักอาศัย (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

หน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน ที่เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม	จังหวัดที่พักอาศัย						รวมทั้งสิ้น	
	กาฬสินธุ์		จันทบุรี		น่าน			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชนที่เข้ามาให้ความรู้	559	90.60	119	44.40	65	20.63	743	61.92
1. ตำรวจ	288	51.52	80	67.23	39	60.00	407	54.78
2. หน่วยงาน	75	13.42	0	0.00	0	0.00	75	10.09
3. สำนักงานยุติธรรมจังหวัด	11	1.97	0	0.00	0	0.00	11	1.48
4. ฝ่ายปกครอง (อำเภอ/เขต)	160	28.62	1	0.84	5	7.69	166	22.34
5. อบจ./เทศบาล/อบต.	256	45.80	30	25.21	16	24.62	302	40.65
6. พัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์	11	1.97	0	0.00	0	0.00	11	1.48
7. สถาบันการศึกษา	19	3.40	5	4.20	10	15.38	34	4.58
8. ภาคเอกชน	5	0.89	4	3.36	0	0.00	9	1.21
9. อื่น ๆ	0	0.00	0	0.00	0	0.00	0	0.00
ไม่มีหน่วยงานภาครัฐ หรือเอกชนที่เข้ามาให้ความรู้	58	9.40	149	55.60	250	79.37	457	38.08
รวมทั้งสิ้น	617	100.00	268	100.00	315	100.00	1,200	100.00

จากตารางที่ 19 พบว่า ในภาพรวมส่วนใหญ่มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม ร้อยละ 61.92 และไม่มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม ร้อยละ 38.08 ตามลำดับ เมื่อจำแนกตามจังหวัดที่พักอาศัย พบว่า

จังหวัดกาฬสินธุ์ ส่วนใหญ่มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม ร้อยละ 90.60 และมีเพียงส่วนน้อยที่ไม่มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม ร้อยละ 9.40 โดยส่วนใหญ่หน่วยงานที่เข้ามาให้ความรู้ คือ หน่วยงานตำรวจ ร้อยละ 51.52 รองลงมา คือ อบจ./เทศบาล/อบต. ร้อยละ 45.80 ฝ่ายปกครอง (อำเภอ/เขต) ร้อยละ 28.62 หน่วยงาน ร้อยละ 13.42 และสถาบันการศึกษา ร้อยละ 3.40 ตามลำดับ

จังหวัดจันทบุรี ส่วนใหญ่ไม่มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม ร้อยละ 55.60 และมีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม ร้อยละ 44.40 โดยส่วนใหญ่หน่วยงานที่เข้ามาให้ความรู้ คือ หน่วยงานตำรวจ ร้อยละ 67.23 รองลงมา คือ อบจ./เทศบาล/อบต. ร้อยละ 25.21 สถาบันการศึกษา ร้อยละ 4.20 ภาคเอกชน ร้อยละ 3.36 และฝ่ายปกครอง (อำเภอ/เขต) ร้อยละ 0.84 ตามลำดับ

จังหวัดน่าน ส่วนใหญ่ไม่มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม ร้อยละ 79.37 และมีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม ร้อยละ 20.63 โดยส่วนใหญ่หน่วยงานที่เข้ามาให้ความรู้ คือ หน่วยงานตำรวจ ร้อยละ 60.00 รองลงมา คือ อบจ./เทศบาล/อบต. ร้อยละ 24.62 สถาบันการศึกษา ร้อยละ 15.38 ฝ่ายปกครอง (อำเภอ/เขต) ร้อยละ 7.69 ตามลำดับ

ตารางที่ 20 จำนวนและร้อยละของหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชนที่เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม จำแนกตามลักษณะบริเวณที่พักอาศัย (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

หน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน ที่เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม	ลักษณะบริเวณที่พักอาศัย								รวมทั้งสิ้น	
	ย่านธุรกิจการค้า		ย่านอุตสาหกรรม		ชานเมือง/ชนบท		ชุมชนแออัด			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชนที่เข้ามาให้ความรู้	202	67.33	56	80.00	425	59.44	60	52.17	743	61.92
1. ตำรวจ	129	63.86	17	30.36	222	52.24	39	65.00	407	54.78
2. หนายความ	30	14.85	15	26.79	12	2.82	18	30.00	75	10.09
3. สำนักงานยุติธรรมจังหวัด	3	1.49	1	1.79	7	1.65	0	0.00	11	1.48
4. ฝ่ายปกครอง (อำเภอ/เขต)	36	17.82	8	14.29	116	27.29	6	10.00	166	22.34
5. อบจ./เทศบาล/อบต.	71	35.15	13	23.21	204	48.00	14	23.33	302	40.65
6. พัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์	3	1.49	0	0.00	7	1.65	1	1.67	11	1.48
7. สถาบันการศึกษา	8	3.96	5	8.93	19	4.47	2	3.33	34	4.58
8. ภาคเอกชน	1	0.50	4	7.14	4	0.94	0	0.00	9	1.21
9. อื่น ๆ	0	0.00	0	0.00	0	0.00	0	0.00	0	0.00
ไม่มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชนที่เข้ามาให้ความรู้	98	32.67	14	20.00	290	40.56	55	47.83	457	38.08
รวมทั้งสิ้น	300	100.00	70	100.00	715	100.00	115	100.00	1,200	100.00

จากตารางที่ 20 พบว่า ในภาพรวมส่วนใหญ่มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม ร้อยละ 61.92 และไม่มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม ร้อยละ 38.08 ตามลำดับ เมื่อจำแนกตามลักษณะบริเวณที่พักอาศัย พบว่า

ย่านธุรกิจการค้า ส่วนใหญ่มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม ร้อยละ 67.33 และไม่มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม ร้อยละ 32.67 โดยส่วนใหญ่หน่วยงานที่เข้ามาให้ความรู้ คือ หน่วยงานตำรวจ ร้อยละ 63.86 รองลงมา คือ อบจ./เทศบาล/อบต. ร้อยละ 35.15 ฝ่ายปกครอง (อำเภอ/เขต) ร้อยละ 17.82 หน่วยงาน ร้อยละ 14.85 และสถาบันการศึกษา ร้อยละ 3.96 ตามลำดับ

ย่านอุตสาหกรรม ส่วนใหญ่มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม ร้อยละ 80.00 และไม่มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม ร้อยละ 20.00 โดยส่วนใหญ่หน่วยงานที่เข้ามาให้ความรู้ คือ หน่วยงานตำรวจ ร้อยละ 30.36 รองลงมา คือ หน่วยงาน ร้อยละ 26.79 อบจ./เทศบาล/อบต. ร้อยละ 23.21 ฝ่ายปกครอง (อำเภอ/เขต) ร้อยละ 14.29 และสถาบันการศึกษา ร้อยละ 8.93 ตามลำดับ

ชานเมือง/ชนบท ส่วนใหญ่มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม ร้อยละ 59.44 และไม่มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม ร้อยละ 40.56 โดยส่วนใหญ่หน่วยงานที่เข้ามาให้ความรู้ คือ หน่วยงานตำรวจ ร้อยละ 52.24 รองลงมา คือ อบจ./เทศบาล/อบต. ร้อยละ 48.00 ฝ่ายปกครอง (อำเภอ/เขต) ร้อยละ 27.29 สถาบันการศึกษา ร้อยละ 4.47 และหน่วยงาน ร้อยละ 2.82 ตามลำดับ

ชุมชนแออัด ส่วนใหญ่มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม ร้อยละ 52.17 และไม่มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม ร้อยละ 47.83 โดยส่วนใหญ่หน่วยงานที่เข้ามาให้ความรู้ คือ หน่วยงานตำรวจ ร้อยละ 65.00 รองลงมา คือ หน่วยงาน ร้อยละ 30.00 อบจ./เทศบาล/อบต. ร้อยละ 23.33 ฝ่ายปกครอง (อำเภอ/เขต) ร้อยละ 10.00 และสถาบันการศึกษา ร้อยละ 3.33 ตามลำดับ

ตารางที่ 21 จำนวนและร้อยละของการมาประกาศหรือติดประกาศแจ้งเตือนให้ระวังอาชญากรรมจากหน่วยงานภาครัฐ/เอกชน

การแจ้งเตือนให้ระวังอาชญากรรม	จำนวน	ร้อยละ
1. มีการแจ้งเตือน	706	58.83
2. ไม่มี	494	41.17
รวมทั้งสิ้น	1,200	100.00

จากตารางที่ 21 พบว่า การมาประกาศหรือติดประกาศแจ้งเตือนให้ระวังอาชญากรรมจากหน่วยงานภาครัฐ/เอกชน ส่วนใหญ่มีการแจ้งเตือน ร้อยละ 58.83 และไม่มี ร้อยละ 41.17 ตามลำดับ

ตารางที่ 22 จำนวนและร้อยละของการรับรู้ข้อมูลข่าวสารการป้องกันอาชญากรรมจากสื่อ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

ประเภทสื่อที่ให้ข้อมูลข่าวสาร	จำนวน	ร้อยละ
1. สถานีวิทยุชุมชน	173	14.42
2. ป้ายเตือนภัยสาธารณะ	316	26.33
3. สื่อโทรทัศน์	688	57.33
4. สื่อสิ่งพิมพ์ (นิตยสาร, หนังสือ)	77	6.42
5. Facebook	354	29.50
6. Line	122	10.17
7. สื่อเว็บไซต์	125	10.42

จากตารางที่ 22 พบว่า ตัวอย่างส่วนใหญ่รับรู้ข้อมูลข่าวสารการป้องกันอาชญากรรมจากสื่อประเภท สื่อโทรทัศน์ ร้อยละ 57.33 รองลงมา คือ Facebook ร้อยละ 29.50 ป้ายเตือนภัยสาธารณะ ร้อยละ 26.33 สถานีวิทยุชุมชนร้อยละ 14.42 สื่อเว็บไซต์ ร้อยละ 10.42 Line ร้อยละ 10.17 และ สื่อสิ่งพิมพ์ (นิตยสาร, หนังสือ) ร้อยละ 6.42 ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุปผลการสำรวจ

ผลการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมในพื้นที่จังหวัดน่าน มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่ รวมถึงสำรวจร้อยละของประชาชนที่ให้ความร่วมมือในการป้องกันอาชญากรรม

ดำเนินการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนในพื้นที่น่าน 3 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดน่าน จังหวัดจันทบุรี และจังหวัดกาฬสินธุ์ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้วิธีการลงพื้นที่ภาคสนาม (Field Survey) จากกลุ่มเป้าหมายทั้งสิ้น จำนวน 1,200 หน่วยตัวอย่าง โดยสรุปผลการสำรวจได้ดังนี้

5.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม (n=1,200)

จากผลการสำรวจ พบว่า ตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 58.67 และเพศชาย ร้อยละ 41.33 มีอายุระหว่าง 35 – 44 ปี ร้อยละ 26.25 รองลงมา คือ มีอายุระหว่าง 25 – 34 ปี ร้อยละ 24.67 และมีอายุต่ำกว่า 25 ปี ร้อยละ 19.50 ตามลำดับ สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ร้อยละ 33.83 รองลงมา คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช./เทียบเท่า ร้อยละ 21.42 และอนุปริญญา/ปวส./เทียบเท่า ร้อยละ 17.83 ตามลำดับ

ตัวอย่างส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นเจ้าของธุรกิจ/อาชีพอิสระ/ค้าขาย ร้อยละ 24.33 รองลงมา คือ เป็นผู้ใช้แรงงาน/รับจ้างทั่วไป ร้อยละ 19.67 และมีอาชีพเป็นข้าราชการ/ลูกจ้างของรัฐ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ และนักเรียน/นักศึกษา ในสัดส่วนที่เท่ากัน ร้อยละ 12.83 ตามลำดับ มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ประมาณ 10,001 – 20,000 บาท ร้อยละ 35.17 รองลงมา คือ ไม่เกิน 10,000 บาท ร้อยละ 24.42 และประมาณ 20,001 – 30,000 บาท ร้อยละ 17.33 ตามลำดับ

ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในย่านชานเมือง/ชนบท ร้อยละ 59.59 รองลงมา คือ ย่านธุรกิจการค้า ร้อยละ 25.00 และย่านชุมชนแออัด ร้อยละ 9.58 ตามลำดับ ซึ่งลักษณะบ้านพักส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นบ้านเดี่ยว ร้อยละ 77.92 รองลงมา คือ เป็นตึกแถว ร้อยละ 8.67 และเป็นทาวน์เฮ้าส์ ร้อยละ 5.92 ตามลำดับ

5.2 ปัญหาและสาเหตุของอาชญากรรมในพื้นที่

5.2.1 ประสบการณ์การเกิดเหตุการณ์อาชญากรรมของตนเอง หรือบุคคลใกล้ชิด

จากผลการสำรวจ พบว่า ตัวอย่าง หรือบุคคลใกล้ชิดส่วนใหญ่ไม่เคยตกอยู่ในเหตุการณ์การเกิดอาชญากรรม ร้อยละ 87.92 และมีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่เคยตกอยู่ในเหตุการณ์การเกิดอาชญากรรม ร้อยละ 12.08 ซึ่งครั้งล่าสุดที่ตัวอย่าง หรือบุคคลใกล้ชิดตกอยู่ในเหตุการณ์การเกิดอาชญากรรมส่วนใหญ่เกิดขึ้นนานกว่า 1 ปีมาแล้ว ร้อยละ 69.66 และเกิดขึ้นภายใน 1 ปีที่ผ่านมา ร้อยละ 30.34

5.2.2 ลักษณะการเกิดเหตุอาชญากรรม (เฉพาะตัวอย่างที่ประสบเหตุการณ์การเกิดอาชญากรรมทั้งตนเอง หรือบุคคลใกล้ชิด)

ลักษณะการเกิดเหตุที่ตัวอย่าง หรือบุคคลใกล้ชิดของตัวอย่างตกอยู่ในเหตุการณ์การเกิดอาชญากรรม ส่วนใหญ่เป็นเหตุลักทรัพย์ ร้อยละ 49.66 รองลงมา คือ เป็นเหตุทำร้ายร่างกาย ร้อยละ 20.00 และเหตุชิงทรัพย์/ปล้นทรัพย์ และยาเสพติด ในสัดส่วนที่เท่ากัน ร้อยละ 14.48 ตามลำดับ

5.2.3 ปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในพื้นที่จังหวัดน่าน (เฉพาะตัวอย่างที่ประสบเหตุการณ์การเกิดอาชญากรรมทั้งตนเอง หรือบุคคลใกล้ชิด)

ปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในพื้นที่จังหวัดน่าน ส่วนใหญ่เป็นอาชญากรรมที่เกี่ยวกับคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ ร้อยละ 88.97 รองลงมา คือ คดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย ร้อยละ 48.28 และคดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ ร้อยละ 44.83 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาตามปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้น พบว่า

อาชญากรรมที่เป็นคดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ ที่เกิดขึ้นมากที่สุด 3 อันดับแรกในพื้นที่ 3 จังหวัดน่าน ได้แก่ อันดับ 1 คดีทำร้ายร่างกาย ร้อยละ 42.13 อันดับ 2 คดีกระทำความผิด ร้อยละ 23.47 และอันดับ 3 คดีข่มขืนกระทำชำเรา ร้อยละ 17.33

อาชญากรรมที่เป็นคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ ที่เกิดขึ้นมากที่สุด 3 อันดับแรก ในพื้นที่ 3 จังหวัดน่าน ได้แก่ อันดับ 1 คดีลักทรัพย์ ร้อยละ 42.76 อันดับ 2 คดีชิงทรัพย์ ร้อยละ 19.82 และอันดับ 3 คดีชิงทรัพย์ ร้อยละ 14.08

อาชญากรรมที่เป็นคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย ที่เกิดขึ้นมากที่สุด 3 อันดับแรก ในพื้นที่ 3 จังหวัดน่าน ได้แก่ อันดับ 1 คดียาเสพติด ร้อยละ 39.23 อันดับ 2 คดีการพนัน ร้อยละ 31.48 และอันดับ 3 คดีอาวุธปืน/อาวุธสงคราม ร้อยละ 10.41

5.2.4 สาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรมในพื้นที่จังหวัดน่าน (เฉพาะตัวอย่างที่ประสบเหตุการณ์การเกิดอาชญากรรมทั้งตนเอง หรือบุคคลใกล้ชิด)

สาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรมในพื้นที่ 3 จังหวัดน่าน ส่วนใหญ่คิดว่าด้านโอกาสในการเกิดปัญหาอาชญากรรมมากกว่าด้านตัวเหยื่อ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

ด้านโอกาส ตัวอย่างส่วนใหญ่คิดว่าเกิดจากไม่มีการติดตั้งจุดตรวจค้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจมากที่สุดเป็นอันดับ 1 ร้อยละ 22.96 คิดว่าเป็นแหล่งที่มีการแพร่ระบาดของยาเสพติด และเป็นแหล่งมั่วสุมของวัยรุ่น เป็นอันดับ 2 ในสัดส่วนที่เท่ากัน ร้อยละ 22.00 และเกิดจากขาดไฟฟ้าส่องสว่างในบริเวณชุมชน เป็นอันดับ 3 ร้อยละ 20.43

ด้านตัวเหยื่อ ตัวอย่างส่วนใหญ่คิดว่าเกิดจากตัวเหยื่อขาดความระมัดระวังมากที่สุดเป็นอันดับ 1 ร้อยละ 36.29 เกิดจากปล่อยปละละเลย เห็นว่าเป็นเรื่องไม่สำคัญ เป็นอันดับ 2 ร้อยละ 23.27 และเกิดจากตัวเหยื่ออ่อนแอ เป็นอันดับ 3 ร้อยละ 20.36

5.3 ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่

5.3.1 ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่

จากการสำรวจประชาชนทั่วไปในพื้นที่น่าน 3 จังหวัด พบว่า โดยภาพรวมตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมในพื้นที่น้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 2.29 เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น พบว่า ประเด็นที่ตัวอย่างมีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมมาก คือ ประเด็นรู้สึกวิตกกังวลหากมีความจำเป็นต้องนำทรัพย์สินมาไว้ในที่สาธารณะ เช่น การจอดรถในพื้นที่สาธารณะในชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.54 รองลงมา คือ ประเด็นที่ตัวอย่างมีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมน้อย คือ ประเด็นคิดว่าที่פקอาศัยจำเป็นต้องจัดหาเครื่องมือ/อุปกรณ์ในการรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เพื่อป้องกันภัยอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.44 และประเด็นรู้สึกว่าตัวเองไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะมีคนมาขโมยหรือฉกฉวยทรัพย์สินเวลาที่เดินอยู่ในพื้นที่สาธารณะภายในชุมชนในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.38 ตามลำดับ

เมื่อจำแนกตามจังหวัดที่พักอาศัย พบว่า

จังหวัดกาฬสินธุ์ โดยภาพรวมตัวอย่างที่อาศัยอยู่จังหวัดนี้มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมในพื้นที่น้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 2.33 เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ย พบว่า ประเด็นที่มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมมาก คือ ประเด็นรู้สึกวิตกกังวลหากมีความจำเป็นต้องนำทรัพย์สินมาไว้ในที่สาธารณะ เช่น การจอดรถในพื้นที่สาธารณะ ในชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.54 รองลงมา คือ ประเด็นที่มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมน้อย คือ ประเด็นรู้สึกวิตกกังวล/ไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะถูกทำร้ายหรือทำมีติมีร้ายหากต้องเดินลำพังในที่สาธารณะในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.49 และ ประเด็นรู้สึกว่าตัวเองไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะมีคนมาขโมยหรือฉกฉวยทรัพย์สิน เวลาที่เดินอยู่ในพื้นที่สาธารณะภายในชุมชนในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.46 ตามลำดับ

จังหวัดจันทบุรี โดยภาพรวมตัวอย่างที่อาศัยอยู่จังหวัดนี้มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมในพื้นที่น้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 2.23 เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ย พบว่า ประเด็นที่มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมมาก คือ ประเด็นคิดว่าที่พักอาศัยของตัวเองจำเป็นต้องจัดหาเครื่องมือ/อุปกรณ์ในการรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เพื่อป้องกันภัยอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.56 รองลงมา คือ ประเด็นที่มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมน้อย คือ ประเด็นคิดว่าคนในครอบครัวมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เช่น ถูกทำร้าย ฆาตกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.39 และประเด็นคิดว่าหากต้องออกจากที่พักอาศัยในยามวิกาล จะต้องต้องมีเพื่อนร่วมเดินทางด้วยเสมอ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.35 ตามลำดับ

จังหวัดน่าน โดยภาพรวมตัวอย่างที่อาศัยอยู่จังหวัดนี้มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมในพื้นที่น้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 2.26 เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ย พบว่า ประเด็นที่มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมมาก คือ ประเด็นรู้สึกวิตกกังวลหากมีความจำเป็นต้องนำทรัพย์สินมาไว้ในที่สาธารณะ เช่น การจอดรถในพื้นที่สาธารณะในชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.77 รองลงมา คือ ประเด็นที่มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมน้อย คือ ประเด็นคิดว่าคนในครอบครัวมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เช่น ถูกทำร้าย ฆาตกรรม และประเด็นคิดว่าที่พักอาศัยของตัวเองจำเป็นต้องจัดหาเครื่องมือ/อุปกรณ์ในการรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เพื่อป้องกันภัยอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน เท่ากับ 2.47 และประเด็นรู้สึกว่าตัวเองไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะมีคนมาขโมยหรือฉกฉวยทรัพย์สิน เวลาที่เดินอยู่ในพื้นที่สาธารณะภายในชุมชนในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น) และประเด็นคิดว่าคนในครอบครัวมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับเพศ เช่น ถูกข่มขืน กระทำอนาจาร มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน เท่ากับ 2.38 ตามลำดับ

จำแนกตามลักษณะบริเวณที่พักอาศัย พบว่า

ย่านธุรกิจการค้า โดยภาพรวมตัวอย่างที่อาศัยอยู่บริเวณนี้มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมน้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 2.28 เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ย พบว่า ประเด็นที่มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมน้อย คือ ประเด็นคิดว่าที่พักอาศัยของตนเองจำเป็นต้องจัดหาเครื่องมือ/อุปกรณ์ในการรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เพื่อป้องกันภัยอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.44 รองลงมา คือ ประเด็นรู้สึกวิตกกังวลหากมีความจำเป็นต้องนำทรัพย์สินมาไว้ในที่สาธารณะ เช่น การจอดรถในพื้นที่สาธารณะในชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.42 และประเด็นรู้สึกว่าตัวเองไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะมีคนมาขโมยหรือฉกฉวยทรัพย์สิน เวลาที่เดินอยู่ในพื้นที่สาธารณะภายในชุมชนในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.38 ตามลำดับ

ย่านอุตสาหกรรม โดยภาพรวมตัวอย่างที่อาศัยอยู่บริเวณนี้มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมน้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 2.50 เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ย พบว่า ประเด็นที่มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมมาก คือ ประเด็นคิดว่าที่พักอาศัยของตนเองจำเป็นต้องจัดหาเครื่องมือ/อุปกรณ์ในการรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เพื่อป้องกันภัยอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.74 รองลงมา คือ ประเด็นคิดว่าคนในครอบครัวมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับเพศ เช่น ถูกข่มขืน กระทำอนาจาร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.67 และประเด็นคิดว่าตัวเองมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เช่น ถูกทำร้าย ฆาตกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.66 ตามลำดับ

ชานเมือง/ชนบท โดยภาพรวมตัวอย่างที่อาศัยอยู่บริเวณนี้มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมน้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 2.28 เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ย พบว่า ประเด็นที่มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมมาก คือ ประเด็นรู้สึกวิตกกังวลหากมีความจำเป็นต้องนำทรัพย์สินมาไว้ในที่สาธารณะ เช่น การจอดรถในพื้นที่สาธารณะในชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.62 รองลงมา คือ ประเด็นที่มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมน้อย คือ ประเด็นคิดว่าที่พักอาศัยของตนเองจำเป็นต้องจัดหาเครื่องมือ/อุปกรณ์ในการรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เพื่อป้องกันภัยอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.44 และประเด็นรู้สึกว่าตัวเองไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะมีคนมาขโมยหรือฉกฉวยทรัพย์สิน เวลาที่เดินอยู่ในพื้นที่สาธารณะภายในชุมชนในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.38 ตามลำดับ

ชุมชนแออัด โดยภาพรวมตัวอย่างที่อาศัยอยู่บริเวณนี้มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมน้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 2.21 เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยพบว่า ประเด็นที่มีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมน้อย คือ ประเด็นรู้สึกวิตกกังวลหากมีความจำเป็นต้องนำทรัพย์สินมาไว้ในที่สาธารณะ เช่น การจอดรถในพื้นที่สาธารณะในชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.34 รองลงมา คือ ประเด็นคิดว่าตัวเองมีโอกาที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เช่น ถูกทำร้าย ฆาตกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.29 และประเด็นคิดว่าหากต้องออกจากที่พักอาศัยในยามวิกาล จะต้องมียellowเพื่อนร่วมเดินทางด้วยเสมอ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.28 ตามลำดับ

5.3.2 ระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เพศ และทรัพย์สิน

จากการสำรวจ พบว่า ระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เพศ และทรัพย์สิน โดยภาพรวมตัวอย่างมีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.27 ซึ่งส่วนใหญ่มีระดับความหวาดกลัวอยู่ที่ระดับ 3-4 หมายถึง หวาดกลัวน้อย ร้อยละ 39.33 รองลงมา คือ มีระดับความหวาดกลัวอยู่ที่ระดับ 5-6 หมายถึง หวาดกลัวปานกลาง ร้อยละ 32.42 และระดับ 7-8 หมายถึง หวาดกลัวมาก ร้อยละ 15.42 ตามลำดับ

เมื่อจำแนกตามจังหวัดที่พักอาศัย โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ย พบว่า จังหวัดจันทบุรี มีระดับความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 7.33 รองลงมา คือ จังหวัดน่าน มีระดับความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.03 และจังหวัดกาฬสินธุ์ มีระดับความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมน้อย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 ตามลำดับ

เมื่อจำแนกตามลักษณะบริเวณที่พักอาศัย โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ย พบว่า ย่านอุตสาหกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.86 รองลงมา คือ ย่านธุรกิจการค้า มีระดับความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.47 ย่านชุมชนแออัด มีระดับความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.39 และชานเมือง/ชนบท มีระดับความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.11 ตามลำดับ

5.4 ปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในชุมชน

5.4.1 ปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในชุมชน

ตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่า ปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในชุมชนมากที่สุด คือ การมีตำรวจสายตรวจหรืออาสาสมัครเข้ามาดูแลอย่างทั่วถึงและสม่ำเสมอ ร้อยละ 71.25 รองลงมา คือ การมีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการจัดการดูแลและระวังภัย ร้อยละ 51.42 และการมีอุปกรณ์และเทคโนโลยี เกี่ยวกับการดูแลรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เป็นต้น ร้อยละ 49.17 ตามลำดับ

เมื่อจำแนกตามจังหวัดที่พักอาศัย พบว่า

จังหวัดกาฬสินธุ์ ส่วนใหญ่คิดว่าปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกลดภัยจากอาชญากรรมในชุมชนมากที่สุด คือ การมีตำรวจสายตรวจหรืออาสาสมัครเข้ามาดูแลอย่างทั่วถึงและสม่ำเสมอ ร้อยละ 68.72 รองลงมา คือ การมีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการจัดการดูแลและระวังภัย ร้อยละ 52.51 และการมีเพื่อนบ้านที่ช่วยเหลือสอดส่องดูแล ร้อยละ 42.46 ตามลำดับ

จังหวัดจันทบุรี ส่วนใหญ่คิดว่าปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกลดภัยจากอาชญากรรมในชุมชนมากที่สุด ร้อยละ 85.07 รองลงมา คือ การมีเพื่อนบ้านที่ช่วยเหลือสอดส่องดูแล ร้อยละ 69.03 และการมีอุปกรณ์และเทคโนโลยี เกี่ยวกับการดูแลรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เป็นต้น ร้อยละ 64.93 ตามลำดับ

จังหวัดน่าน ส่วนใหญ่คิดว่าปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกลดภัยจากอาชญากรรมในชุมชนมากที่สุด คือ การมีอุปกรณ์และเทคโนโลยี เกี่ยวกับการดูแลรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เป็นต้น ร้อยละ 64.76 รองลงมา คือ การมีตำรวจสายตรวจหรืออาสาสมัครเข้ามาดูแลอย่างทั่วถึงและสม่ำเสมอ ร้อยละ 64.44 และการมีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยหรืออาสาสมัครดูแลอย่างทั่วถึง ร้อยละ 53.02 ตามลำดับ

เมื่อจำแนกตามลักษณะบริเวณที่พักอาศัย พบว่า

ย่านธุรกิจการค้า ส่วนใหญ่คิดว่าปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกลดภัยจากอาชญากรรมในชุมชนมากที่สุด คือ การมีตำรวจสายตรวจหรืออาสาสมัครเข้ามาดูแลอย่างทั่วถึงและสม่ำเสมอ ร้อยละ 71.67 รองลงมา คือ การมีเพื่อนบ้านที่ช่วยเหลือสอดส่องดูแล ร้อยละ 59.00 และการมีอุปกรณ์และเทคโนโลยี เกี่ยวกับการดูแลรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เป็นต้น ร้อยละ 50.00 ตามลำดับ

ย่านอุตสาหกรรม ส่วนใหญ่คิดว่าปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกลดภัยจากอาชญากรรมในชุมชนมากที่สุด คือ การมีอุปกรณ์และเทคโนโลยี เกี่ยวกับการดูแลรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เป็นต้น ร้อยละ 70.00 รองลงมา คือ การมีตำรวจสายตรวจหรืออาสาสมัครเข้ามาดูแลอย่างทั่วถึงและสม่ำเสมอ ร้อยละ 62.86 และการมีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการจัดการดูแลและระวังภัย ร้อยละ 50.00 ตามลำดับ

ชานเมือง/ชนบท ส่วนใหญ่คิดว่าปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกลดภัยจากอาชญากรรมในชุมชนมากที่สุด คือ การมีตำรวจสายตรวจหรืออาสาสมัครเข้ามาดูแลอย่างทั่วถึงและสม่ำเสมอ ร้อยละ 71.05 รองลงมา คือ การมีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการจัดการดูแลและระวังภัย ร้อยละ 50.63

และการมีอุปกรณ์และเทคโนโลยี เกี่ยวกับการดูแลรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เป็นต้น ร้อยละ 45.17 ตามลำดับ

ชุมชนแออัด ส่วนใหญ่คิดว่าปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในชุมชนมากที่สุด คือ การมีตำรวจสายตรวจหรืออาสาสมัครเข้ามาดูแลอย่างทั่วถึงและสม่ำเสมอ ร้อยละ 76.52 รองลงมา คือ การมีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการจัดการดูแลและระวังภัย ร้อยละ 64.35 และการมีอุปกรณ์และเทคโนโลยี เกี่ยวกับการดูแลรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เป็นต้น ร้อยละ 59.13 ตามลำดับ

5.5 การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่

การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่ พบว่า ในภาพรวมตัวอย่างมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่น้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 2.12 เมื่อแยกเป็นประเด็น พบว่า ประเด็นที่ตัวอย่างมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมน้อย คือ ประเด็นการได้รณรงค์ให้สมาชิกในครอบครัวและเพื่อนบ้านทำการป้องกันอาชญากรรม เช่น การติดตั้งเหล็กดัดที่ประตู การติดตั้งไฟส่องสว่างบริเวณบ้านพัก การเลี้ยงสุนัขไว้เฝ้าบ้าน การเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ในที่ปลอดภัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.44 รองลงมา คือ ประเด็นการได้ร่วมประชุมกับเพื่อนบ้าน/ชุมชนเพื่อเสนอข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.27 และประเด็นการได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเมื่อพบว่ามีกรกระทำผิดเกิดขึ้นในหมู่บ้านและชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.23 ตามลำดับ

เมื่อจำแนกตามจังหวัดที่พักอาศัย พบว่า

จังหวัดกาฬสินธุ์ โดยภาพรวมตัวอย่างมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่อยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 2.35 เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น พบว่า ประเด็นที่ตัวอย่างมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่น้อย คือ ประเด็นการรณรงค์ให้สมาชิกในครอบครัวและเพื่อนบ้านทำการป้องกันอาชญากรรม เช่น การติดตั้งเหล็กดัดที่ประตู การติดตั้งไฟส่องสว่างบริเวณบ้านพัก การเลี้ยงสุนัขไว้เฝ้าบ้าน การเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ในที่ปลอดภัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.50 รองลงมา คือ ประเด็นมีส่วนร่วมในการส่งเสริมความสัมพันธ์และความอบอุ่นในหมู่บ้านหรือชุมชนเพื่อเสริมสร้างชุมชนให้เข้มแข็งในการป้องกันอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.40 และประเด็นได้บริจาคเงิน หรือวัสดุสิ่งของอื่น ๆ เพื่อใช้ในการป้องกันอาชญากรรม เช่น การสร้างป้อมยาม การสร้างด่านตรวจประจำหมู่บ้าน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.38 ตามลำดับ

จังหวัดจันทบุรี โดยภาพรวมตัวอย่างมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่อยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 1.65 เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น พบว่า ประเด็นที่ตัวอย่างมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่น้อย คือ ประเด็นการได้รณรงค์ให้สมาชิกในครอบครัวและเพื่อนบ้านทำการป้องกันอาชญากรรม เช่น การติดตั้งเหล็กดัดที่ประตู การติดตั้งไฟส่องสว่างบริเวณบ้านพัก การเลี้ยงสุนัขไว้เฝ้าบ้าน การเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ในที่ปลอดภัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.23 รองลงมา คือ ประเด็นการได้ร่วมประชุมกับเพื่อนบ้าน/ชุมชนเพื่อเสนอข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.00 และประเด็นการได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเมื่อพบว่ามีกรกระทำผิดเกิดขึ้นในหมู่บ้านและชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.85 ตามลำดับ

จังหวัดน่าน โดยภาพรวมตัวอย่างมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่อยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 2.06 เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น พบว่า ประเด็นที่ตัวอย่างมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่น้อย คือ ประเด็นการได้รณรงค์ให้สมาชิกในครอบครัวและเพื่อนบ้านทำการป้องกันอาชญากรรม เช่น การติดตั้งเหล็กดัดที่ประตู การติดตั้งไฟส่องสว่างบริเวณบ้านพัก การเลี้ยงสุนัขไว้เฝ้าบ้าน การเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ในที่ปลอดภัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.49 รองลงมา คือ ประเด็นการได้ร่วมประชุมกับเพื่อนบ้าน/ชุมชนเพื่อเสนอข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.37 และประเด็นการได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเมื่อพบว่ามีกรกระทำผิดเกิดขึ้นในหมู่บ้านและชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.35 ตามลำดับ

เมื่อจำแนกตามลักษณะบริเวณที่พักอาศัย พบว่า

ย่านธุรกิจการค้า โดยภาพรวมการมีส่วนร่วมป้องกันอาชญากรรมอยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 2.10 เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น พบว่า ประเด็นการได้รณรงค์ให้สมาชิกในครอบครัวและเพื่อนบ้านทำการป้องกันอาชญากรรม เช่น การติดตั้งเหล็กดัดที่ประตู การติดตั้งไฟส่องสว่างบริเวณบ้านพัก การเลี้ยงสุนัขไว้เฝ้าบ้าน การเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ในที่ปลอดภัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.48 รองลงมา คือ ประเด็นการได้ร่วมประชุมกับเพื่อนบ้าน/ชุมชนเพื่อเสนอข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.22 และประเด็นการได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเมื่อพบว่ามีกรกระทำผิดเกิดขึ้นในหมู่บ้านและชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.19 ตามลำดับ

ย่านอุตสาหกรรม โดยภาพรวมการมีส่วนร่วมป้องกันอาชญากรรมอยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 2.26 เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น พบว่า ประเด็นการได้รณรงค์ให้สมาชิกในครอบครัวและเพื่อนบ้านทำการป้องกันอาชญากรรม เช่น การติดตั้งเหล็กดัดที่ประตู

การติดตั้งไฟส่องสว่างบริเวณบ้านพัก การเลี้ยงสุนัขไว้เฝ้าบ้าน การเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ในที่ปลอดภัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.84 รองลงมา คือ ประเด็นการได้ร่วมประชุมกับเพื่อนบ้าน/ชุมชนเพื่อเสนอข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.57 และประเด็นการได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเมื่อพบว่ามีกรกระทำผิดเกิดขึ้นในหมู่บ้านและชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.39 ตามลำดับ

خانเมือง/ชนบท โดยภาพรวมการมีส่วนร่วมป้องกันอาชญากรรมอยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 2.13 เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น พบว่า ประเด็นการได้รณรงค์ให้สมาชิกในครอบครัวและเพื่อนบ้านทำการป้องกันอาชญากรรม เช่น การติดตั้งเหล็กดัดที่ประตู การติดตั้งไฟส่องสว่างบริเวณบ้านพัก การเลี้ยงสุนัขไว้เฝ้าบ้าน การเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ในที่ปลอดภัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.38 รองลงมา คือ ประเด็นการได้ร่วมประชุมกับเพื่อนบ้าน/ชุมชนเพื่อเสนอข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.28 และประเด็นการมีส่วนร่วมในการดูแลสิ่งของสาธารณะและจะรีบแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ถ้ามีผู้ทำลายหรือทำให้เสียหาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.23 ตามลำดับ

ชุมชนแออัด โดยภาพรวมการมีส่วนร่วมป้องกันอาชญากรรมอยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยภาพรวมเท่ากับ 2.13 เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น พบว่า ประเด็นการได้รณรงค์ให้สมาชิกในครอบครัวและเพื่อนบ้านทำการป้องกันอาชญากรรม เช่น การติดตั้งเหล็กดัดที่ประตู การติดตั้งไฟส่องสว่างบริเวณบ้านพัก การเลี้ยงสุนัขไว้เฝ้าบ้าน การเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ในที่ปลอดภัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.44 รองลงมา คือ ประเด็นการได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเมื่อพบว่ามีกรกระทำผิดเกิดขึ้นในหมู่บ้านและชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.23 และประเด็นการได้ร่วมประชุมกับเพื่อนบ้าน/ชุมชนเพื่อเสนอข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.16 ตามลำดับ

5.6 การรับรู้ข้อมูลข่าวสารการป้องกันอาชญากรรม

5.6.1 หน่วยงานภาครัฐหรือเอกชนที่เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม

พบว่า ส่วนใหญ่มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรมกับคนในพื้นที่ ร้อยละ 61.92 และไม่มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรมกับคนในพื้นที่ ร้อยละ 38.08 ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่หน่วยงานที่เข้ามาให้ความรู้ คือ หน่วยงานตำรวจ ร้อยละ 54.78 รองลงมา คือ อบจ./เทศบาล/อบต. ร้อยละ 40.65 และฝ่ายปกครอง (อำเภอ/เขต) ร้อยละ 22.34 ตามลำดับ

เมื่อจำแนกตามจังหวัดที่พักอาศัย พบว่า

จังหวัดกาฬสินธุ์ ส่วนใหญ่มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม ร้อยละ 90.60 และมีเพียงส่วนน้อยที่ไม่มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม ร้อยละ 9.40 โดยส่วนใหญ่หน่วยงานที่เข้ามาให้ความรู้ คือ หน่วยงานตำรวจ ร้อยละ 51.52 รองลงมา คือ อบจ./เทศบาล/อบต. ร้อยละ 45.80 และ ฝ่ายปกครอง (อำเภอ/เขต) ร้อยละ 28.62 ตามลำดับ

จังหวัดจันทบุรี ส่วนใหญ่ไม่มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม ร้อยละ 55.60 และมีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม ร้อยละ 44.40 โดยส่วนใหญ่หน่วยงานที่เข้ามาให้ความรู้ คือ หน่วยงานตำรวจ ร้อยละ 67.23 รองลงมา คือ อบจ./เทศบาล/อบต. ร้อยละ 25.21 และสถาบันการศึกษา ร้อยละ 4.20 ตามลำดับ

จังหวัดน่าน ส่วนใหญ่ไม่มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม ร้อยละ 79.37 และมีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม ร้อยละ 20.63 โดยส่วนใหญ่หน่วยงานที่เข้ามาให้ความรู้ คือ หน่วยงานตำรวจ ร้อยละ 60.00 รองลงมา คือ อบจ./เทศบาล/อบต. ร้อยละ 24.62 และสถาบันการศึกษา ร้อยละ 15.38 ตามลำดับ

เมื่อจำแนกตามลักษณะบริเวณที่พักอาศัย พบว่า

ย่านธุรกิจการค้า ส่วนใหญ่มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม ร้อยละ 67.33 และไม่มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม ร้อยละ 32.67 โดยส่วนใหญ่หน่วยงานที่เข้ามาให้ความรู้ คือ หน่วยงานตำรวจ ร้อยละ 63.86 รองลงมา คือ อบจ./เทศบาล/อบต. ร้อยละ 35.15 และฝ่ายปกครอง (อำเภอ/เขต) ร้อยละ 17.82 ตามลำดับ

ย่านอุตสาหกรรม ส่วนใหญ่มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม ร้อยละ 80.00 และไม่มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม ร้อยละ 20.00 โดยส่วนใหญ่หน่วยงานที่เข้ามาให้ความรู้ คือ หน่วยงานตำรวจ ร้อยละ 30.36 รองลงมา คือ หน่วยงาน ร้อยละ 26.79 และอบจ./เทศบาล/อบต. ร้อยละ 23.21 ตามลำดับ

ชานเมือง/ชนบท ส่วนใหญ่มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม ร้อยละ 59.44 และไม่มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่อง

การป้องกันอาชญากรรม ร้อยละ 40.56 โดยส่วนใหญ่หน่วยงานที่เข้ามาให้ความรู้ คือ หน่วยงานตำรวจ ร้อยละ 52.24 รองลงมา คือ อบจ./เทศบาล/อบต. ร้อยละ 48.00 และฝ่ายปกครอง (อำเภอ/เขต) ร้อยละ 27.29 ตามลำดับ

ชุมชนแออัด ส่วนใหญ่มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม ร้อยละ 52.17 และไม่มีหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม ร้อยละ 47.83 โดยส่วนใหญ่หน่วยงานที่เข้ามาให้ความรู้ คือ หน่วยงานตำรวจ ร้อยละ 65.00 รองลงมา คือ หน่วยงาน ร้อยละ 30.00 และอบจ./เทศบาล/อบต. ร้อยละ 23.33 ตามลำดับ

5.6.2 การประกาศหรือติดประกาศแจ้งเตือนให้ระวังอาชญากรรมในพื้นที่ จากหน่วยงานภาครัฐ/เอกชน พบว่า ส่วนใหญ่มีการประกาศหรือติดประกาศแจ้งเตือนภัยอาชญากรรมในพื้นที่ จากหน่วยงานภาครัฐ/เอกชน ร้อยละ 58.83 มากกว่าไม่มีการประกาศหรือติดประกาศแจ้งเตือนภัยอาชญากรรม ร้อยละ 41.17 ตามลำดับ

5.6.3 การรับรู้ข้อมูลข่าวสารการป้องกันอาชญากรรมจากสื่อ พบว่า ตัวอย่างส่วนใหญ่รับรู้ข้อมูลข่าวสารการป้องกันอาชญากรรมจากสื่อประเภท สื่อโทรทัศน์มากที่สุด ร้อยละ 57.33 รองลงมา คือ Facebook ร้อยละ 29.50 และป้ายเตือนภัยสาธารณะ ร้อยละ 26.33 ตามลำดับ

5.7 ข้อเสนอแนะ

จากการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมในพื้นที่จังหวัดน่านนั้น ผลจากการสำรavnนำมาสู่ข้อเสนอแนะในการปรับปรุง และหาแนวทางในการป้องกันอาชญากรรมที่มีประสิทธิภาพ โดยทางผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่ได้จากการสำรวจในครั้งนี้ ได้แก่ 1) ข้อเสนอแนะด้านความรู้สึกลัวภัยอาชญากรรม และการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่ 2) ข้อเสนอแนะจากความคิดเห็นของประชาชน และ 3) ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. ข้อเสนอแนะด้านความรู้สึกลัวภัยอาชญากรรม และการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่

ด้านความรู้สึกลัวภัยอาชญากรรม

จากผลการสำรวจ พบว่า ประชาชนในพื้นที่ที่มีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมมาก หากมีความจำเป็นต้องนำทรัพย์สินมาไว้ในที่สาธารณะ เช่น การจอดรถในพื้นที่สาธารณะในชุมชน ที่พักอาศัย และรู้สึกตัวเองไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะมีคนมาขโมยหรือฉกฉวยทรัพย์สินเวลาที่ไม่อยู่ในพื้นที่สาธารณะภายในชุมชนในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น) ซึ่งจะเห็นได้

ว่าประชาชนในพื้นที่ส่วนใหญ่จะรู้สึกหวาดกลัวภัยในเรื่องที่เกี่ยวกับทรัพย์สิน ดังนั้น หากจะลดความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม เจ้าหน้าที่ตำรวจ อาสาสมัคร หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะต้องมีมาตรการเชิงป้องกันและเข้ามามีบทบาทในการช่วยสอดส่องดูแลตามพื้นที่สาธารณะ ภายในชุมชน หรือพื้นที่เสี่ยง เส้นทางเปลี่ยว และพื้นที่ที่ประชาชนรู้สึกหวาดกลัว หวาดระแวง หรือรู้สึกไม่ปลอดภัยอย่างสม่ำเสมอ ต่อเนื่อง นอกจากนี้ ควรให้ความสำคัญในการปรับปรุงสภาพแวดล้อม พื้นที่รกร้าง พื้นที่เปลี่ยว ให้ดูโปร่งโล่ง มีไฟแสงสว่างเพียงพอ การจัดให้มีสายตรวจหรืออาสาสมัครเข้าตรวจตราและสอดส่องดูแล การจัดให้มีป้ายเตือนภัย/สัญญาณเตือนภัยกรณีมีเหตุฉุกเฉิน รวมถึงติดตั้งกล้องวงจรปิด CCTV ให้ครอบคลุมในทุกพื้นที่ที่เสี่ยง หรือพื้นที่ล่อแหลมที่อาจเกิดเหตุอาชญากรรม เพื่อเป็นการป้องกัน ช่มชู้ หรือเตือนให้คนร้ายรู้สึกหวาดกลัวหากจะกระทำความผิด และสร้างความอุ่นใจและความรู้สึกปลอดภัยให้กับประชาชนในพื้นที่

ด้านการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม

จากผลการสำรวจ พบว่า **ประชาชนในพื้นที่มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมน้อย** โดยจะเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมการรณรงค์ให้สมาชิกในครอบครัวและเพื่อนบ้านทำการป้องกันอาชญากรรม เช่น การติดตั้งเหล็กดัดที่ประตู การติดตั้งไฟส่องสว่างบริเวณบ้านพัก การเลี้ยงสุนัขไว้เฝ้าบ้าน การเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ในที่ปลอดภัย การร่วมประชุมกับเพื่อนบ้าน/ชุมชนเพื่อเสนอข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม และคอยแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบ เมื่อพบว่ามีกรกระทำผิดเกิดขึ้นในหมู่บ้านและชุมชน ซึ่งประชาชนในพื้นที่ส่วนใหญ่จะมีส่วนร่วมในการป้องกันภัยอาชญากรรมที่อาจเกิดภายในชุมชน รวมทั้งยังร่วมประชุมแลกเปลี่ยนความรู้ และแสดงข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพื่อเป็นแนวทางในการป้องกันภัย ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ชุมชน จึงควรส่งเสริมให้ประชาชนเข้ามามีบทบาทในการเสริมสร้างชุมชนให้เข้มแข็ง เพื่อนำไปสู่การวางแผนป้องกัน และแก้ไขปัญหาอาชญากรรมที่อาจเกิดขึ้น โดยการจัดกิจกรรม หรือสร้างเครือข่ายเฝ้าระวังของภาคประชาชนในชุมชน และสร้างจิตสำนึกให้ประชาชนทุกคนเกิดความรับผิดชอบร่วมกันในการป้องกันภัยอาชญากรรมภายในชุมชนของตนเอง

2. ข้อเสนอแนะจากความคิดเห็นของประชาชน

ด้านตนเอง

1. ประชาชนในจังหวัดพื้นที่จังหวัดน่านส่วนใหญ่ รู้สึกว่า การมีตำรวจสายตรวจหรืออาสาสมัครเข้ามาดูแลอย่างทั่วถึงและสม่ำเสมอ จะช่วยสร้างความรู้สึกละเอียดจากอาชญากรรมในชุมชนได้ จึงควรมีการจัดสายตรวจหรืออาสาสมัครเข้าตรวจตราพื้นที่ล่อแหลมที่เอื้อต่อการเกิดอาชญากรรม ไม่ว่าจะเป็น พื้นที่ที่เคยเกิดเหตุอาชญากรรม พื้นที่เสี่ยง เส้นทางเปลี่ยว และพื้นที่ที่ประชาชนรู้สึกหวาดกลัว หรือหวาดระแวง หรือรู้สึกไม่ปลอดภัย เพื่อป้องกันมิให้เป็นแหล่งมั่วสุมหรือเป็นต้นเหตุในการก่ออาชญากรรม และเพื่อลดช่องโอกาสในการกระทำผิดของคนร้าย

2. ประชาชนในจังหวัดพื้นที่จังหวัดน่านส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในการออกตรวจรักษาความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้านหรือชุมชนน้อยที่สุด ดังนั้นควรจัดกิจกรรมเพื่อกระตุ้นและส่งเสริม

การสร้างจิตสำนึกของประชาชนในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมร่วมกับหน่วยงานของรัฐ และส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันปัญหาอาชญากรรม รวมทั้งส่งเสริมให้สมาชิกในชุมชนมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมที่อาจเกิดขึ้นกับชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สิน ทั้งของตนเองและของผู้อื่น

ด้านโอกาส

1. ประชาชนในจังหวัดพื้นที่จังหวัดน่านส่วนใหญ่คิดว่าสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรมในพื้นที่ คือ ไม่มีการจัดตั้งจุดตรวจค้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจ จึงทำให้ผู้กระทำผิดฉวยโอกาสในการก่ออาชญากรรม จึงควรให้ความสำคัญและเพิ่มการจัดตั้งจุดตรวจค้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือ สายตรวจของชุมชน เพื่อเป็นการเฝ้าระวังบุคคล หรือกลุ่มเสี่ยงที่อาจก่อเหตุอาชญากรรมในชุมชน อันเป็นการปิดกั้นหรือลดโอกาสในการกระทำความผิดของผู้ร้าย โดยทำให้ไม่สามารถเข้าถึงบุคคลหรือทรัพย์สินได้ง่าย เพื่อสร้างความรู้สึกปลอดภัยให้แก่คนภายในชุมชน

2. ประชาชนในจังหวัดพื้นที่จังหวัดน่านส่วนใหญ่รู้สึกวิตกกังวล หากมีความจำเป็นต้องนำทรัพย์สินมาไว้ในที่สาธารณะ เช่น การจอดรถในพื้นที่สาธารณะในชุมชน ดังนั้นควรจัดการกับพื้นที่ต่าง ๆ เพื่อลดความเสี่ยงที่จะเกิดอาชญากรรม ไม่ว่าจะเป็นการจัดให้มีแสงสว่างเพียงพอ การป้องกันพื้นที่อันตราย (พื้นที่เสี่ยง พื้นที่ล่อแหลม) การจัดให้มีระบบรักษาความปลอดภัยที่มีมาตรฐาน การจัดให้มีป้ายเตือนภัย/สัญญาณเตือนภัยกรณีมีเหตุฉุกเฉิน และการติดกล้องวงจรปิด CCTV เพื่อสร้างความอุ่นใจและรู้สึกปลอดภัยให้กับประชาชน รวมทั้งเป็นการข่มขู่ให้คนร้ายรู้สึกหวาดกลัวด้วย

3. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

จากการศึกษารูปแบบ และวิธีการป้องกันอาชญากรรมทั้งในและต่างประเทศ ซึ่งจากงานวิจัยและการสำรวจในครั้งนี้ พบว่า การป้องกันอาชญากรรมให้บรรลุผลสำเร็จนั้น จะต้องดำเนินมาตรการหลายๆ ด้านควบคู่กันไป ทั้งในเรื่องของการปรับปรุงสภาพแวดล้อม การมีมาตรการป้องกันกลุ่มเสี่ยงต่างๆ ที่มีโอกาสจะกระทำความผิด การดูแลบุคคลที่เคยกระทำความผิดมิให้กลับมากระทำความผิดซ้ำ โดยประชาชนต้องให้ความร่วมมือและเข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม โดยเริ่มจากการให้ความสำคัญในเรื่องการระมัดระวัง ดูแลตนเองมิให้ตกเป็นเป้าหมาย หรือเหยื่ออาชญากรรม นอกจากนี้ควรจัดให้มีการพัฒนาบุคลากรที่มีบทบาทหน้าที่เกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมให้มีความรู้ ทักษะ และความชำนาญอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ทันต่อรูปแบบการก่ออาชญากรรมที่มีความซับซ้อนมากขึ้น รวมถึงควรนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมต่างๆ มาสนับสนุนการทำงานของผู้ปฏิบัติงาน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการป้องกันอาชญากรรม และเนื่องจากมาตรการในการป้องกันอาชญากรรมแต่ละเรื่อง มีความเกี่ยวเนื่องและเชื่อมโยงกัน ผู้วิจัยจึงมีความคิดเห็นว่าความร่วมมือทั้งจากภาครัฐ ภาคประชาสังคม และประชาชน จะเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผล

ต่อความสำเร็จและสนับสนุนต่อนโยบายในการป้องกันอาชญากรรม โดยหน่วยงานภาครัฐที่มีบทบาทหน้าที่เกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรม การรักษาความสงบสุขและความปลอดภัยให้กับประชาชน อาทิ คณะกรรมการพัฒนาการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติระดับจังหวัด เครือข่ายอาสาสมัครต่างๆ ยุติธรรมชุมชน คณะกรรมการหมู่บ้าน เป็นต้น และหน่วยงานสนับสนุน อาทิ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรมการปกครอง กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น กระทรวงแรงงาน กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กระทรวงศึกษาธิการ เป็นต้น ต้องเปิดโอกาสและเชิญชวนให้ภาคประชาสังคม และประชาชน เข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินการตั้งแต่ต้นน้ำ (การกำหนดปัญหา นโยบาย แผนงาน โครงการ) กลางน้ำ (การลงมือปฏิบัติ) และปลายน้ำ (การติดตาม ประเมินผล และทบทวนปัญหา นโยบาย การปฏิบัติงาน) เพื่อให้การป้องกันอาชญากรรมให้บรรลุผลสำเร็จ และสามารถแก้ปัญหาอาชญากรรมได้อย่างเป็นรูปธรรม ซึ่งสามารถนำมาพิจารณาเพื่อกำหนดเป็นข้อเสนอแนะในเชิงนโยบายในการป้องกันอาชญากรรม ได้ดังนี้

1. การปรับปรุงสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการเกิดอาชญากรรม ประเทศในแถบยุโรป อเมริกา และในแถบเอเชียบางประเทศ (เช่น สิงคโปร์) ให้ความสำคัญกับการปรับปรุงสภาพแวดล้อมเพื่อป้องกันอาชญากรรม โดยการนำระบบเทคโนโลยีที่ทันสมัยต่าง ๆ มาใช้ อาทิ การติดตั้งกล้องวงจรปิด CCTV ครอบคลุมทุกพื้นที่ การตรวจตราโดยรถยนต์เคลื่อนที่ การติดตั้งอุปกรณ์ในการตรวจจับ เป็นต้น สำหรับประเทศไทยได้มีการนำเทคโนโลยีการติดตั้งกล้องวงจรปิด CCTV รวมถึงการเชื่อมโยงข้อมูลมาใช้ในการป้องกันอาชญากรรมบ้างแล้วในเขตชุมชนเมือง และแหล่งท่องเที่ยว อาทิ กรุงเทพมหานคร เชียงใหม่ น่าน เป็นต้น อย่างไรก็ตาม การติดตั้งกล้องวงจรปิด CCTV คงไม่สามารถกระทำได้ครอบคลุมทุกพื้นที่เนื่องจากข้อจำกัดเรื่องงบประมาณ ดังนั้น หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งมีบทบาทภารกิจในการจัดระบบบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นควรมีนโยบาย แผนงาน หรือโครงการในการบริหารจัดการกับพื้นที่รกร้างว่างเปล่า พื้นที่เสี่ยงต่าง ๆ ภายในพื้นที่/ชุมชนที่รับผิดชอบ เพื่อลดโอกาส/ความเสี่ยงที่จะเกิดอาชญากรรม โดยการติดตั้งหรือเพิ่มไฟฟ้าส่องสว่างรอบบริเวณชุมชนให้ครอบคลุมพื้นที่เสี่ยง พื้นที่ล่อแหลม และควรจัดให้มีระบบรักษาความปลอดภัยที่มีมาตรฐาน นอกจากนี้ ควรมีการรณรงค์และขอความร่วมมือจากประชาชนเจ้าของพื้นที่ และอาคารต่าง ๆ ให้เข้ามาดูแลปรับปรุงพื้นที่ให้โปร่งโล่ง ง่ายต่อการมองเห็น มิให้มีลักษณะรกทึบที่เอื้อต่อการก่ออาชญากรรม รวมถึงควรมีการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนในพื้นที่ทราบถึงบริเวณที่เป็นพื้นที่เสี่ยงภายในชุมชน และให้คำแนะนำกับประชาชนในการป้องกันตนเองมิให้ตกเป็นเหยื่อ และวิธีการปฏิบัติตนเมื่อตกเป็นเหยื่อควบคู่กันไป

2. การมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคม ประชาชน การป้องกันอาชญากรรมโดยหน่วยงานภาครัฐเพียงฝ่ายเดียวคงไม่เพียงพอในการแก้ไขปัญหาอาชญากรรมให้สำเร็จลุล่วงลงได้ เนื่องจากหน่วยงานภาครัฐยังคงมีข้อจำกัดหลายๆ ประการ อาทิ ขอบเขตพื้นที่รับผิดชอบ อัตรากำลังของเจ้าหน้าที่ งบประมาณ และปัญหาอาชญากรรมที่มีจำนวนมาก และซับซ้อนยิ่งขึ้นตามสภาพ

เศรษฐกิจ สังคม และจำนวนประชาชนที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว หลายประเทศในแถบทวีปยุโรป อเมริกา และเอเชียในบางประเทศ ได้ให้ความสำคัญกับการสร้างความร่วมมือ/การมีส่วนร่วมจาก ภาคเอกชน ภาคประชาสังคม และประชาชน โดยหน่วยงานภาครัฐจะเปิดโอกาสและเชิญชวนภาคส่วน ต่างๆ รวมทั้งประชาชน ให้เข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม เริ่มตั้งแต่การกำหนดนโยบาย การวางแผน การร่วมปฏิบัติกับหน่วยงานราชการ อาทิ การเสนอความคิดเห็นและการมีส่วนร่วมกับ เจ้าหน้าที่ตำรวจ การประชุมคณะกรรมการตรวจสอบและติดตามการบริหารงานตำรวจในระดับสถานี ตำรวจ (กต.ตร.) คณะกรรมการพัฒนาการบริหารงานยุติธรรมระดับจังหวัด (กพยจ.) สำนักงาน ยุติธรรมจังหวัด (ยุติธรรมชุมชน) และหน่วยงานภาครัฐอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้นโยบายที่ได้กำหนด ขึ้นมานั้น สามารถแก้ปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนนั้นได้ถูกต้องเป็นรูปธรรม

นอกจากนี้ ควรสนับสนุนการจัดตั้งกลุ่มสมาชิกเตือนภัย และแจ้งข่าวอาชญากรรมภายในชุมชน เช่น โครงการเพื่อนบ้านเตือนภัย เพื่อสอดส่องดูแลเป็นหูเป็นตา และแจ้งเบาะแสต่าง ๆ ให้กับตำรวจ ในท้องที่ได้ทราบ โครงการสายตรวจประชาชนโดยการจัดสมาชิกหรืออาสาสมัครภายในชุมชน ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนในพื้นที่ และคอยเฝ้าระวังปัญหาอาชญากรรมภายในชุมชน

3. การป้องกันมิให้กระทำผิดซ้ำ เป็นการป้องกันมิให้ผู้กระทำผิดที่อยู่ระหว่างการแก้ไขฟื้นฟู ในชุมชน และผู้พ้นโทษทุกกลุ่ม (ผู้ถูกคุมความประพฤติ ผู้ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพ ผู้ติดยาเสพติด ผู้พ้นโทษจำคุก ผู้พ้นการคุมความประพฤติ ผู้ผ่านการฟื้นฟูฯ เด็กและเยาวชนที่พ้นการฝึกอบรม) กลับมากระทำผิดซ้ำอีกหลังจากพ้นโทษ จากข้อมูลสถิติการกระทำผิดซ้ำของกรมราชทัณฑ์ กรมคุมประพฤติ และกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในปี 2560 พบว่า กรมราชทัณฑ์มีร้อยละ ของการกระทำผิดซ้ำ ร้อยละ 27 กรมคุมประพฤติมีร้อยละของการกระทำผิดซ้ำร้อยละ 18 และ กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนมีร้อยละของการกระทำผิดซ้ำ ร้อยละ 30

ผู้ที่กระทำผิดและพ้นโทษมาแล้วส่วนใหญ่จะไม่มีงานทำ สังคมไม่ยอมรับ ไม่ให้โอกาส ขาดที่ พึ่งพิง ขาดที่ปรึกษาที่จะให้คำแนะนำในการดำเนินชีวิต ท้ายที่สุดก็ต้องกลับเข้าสู่วงจรการกระทำผิดซ้ำ อีก-หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ เอกชน และประชาชน ต้องบูรณาการและร่วมกันรับผิดชอบในการ แก้ไข ดูแล เนื่องจากไม่สามารถผลักไสคนเหล่านี้ให้ออกไปจากสังคมได้ กระทรวงยุติธรรมซึ่งมีหน้าที่ โดยตรงต้องพัฒนาระบบการแก้ไขฟื้นฟูกลุ่มบุคคลดังกล่าว ตั้งแต่อยู่ระหว่างการควบคุมตัว และเมื่อพ้น โทษมาแล้ว ในระยะแรกของการกลับเข้าสู่สังคมจะต้องมีกลไกในการให้คำปรึกษา แนะนำ ติดตาม และประเมินผล การจัดกิจกรรมเพื่อปรับเปลี่ยนความคิด ทักษะคติ พฤติกรรมและสร้างกำลังใจให้กับ ผู้พ้นโทษฯ เพื่อให้เกิดความมุ่งมั่น ตั้งใจที่จะต่อสู้ยืนหยัดในสังคมด้วยอาชีพที่สุจริต อันเป็นการ ป้องกันมิให้กลับมากระทำผิดซ้ำ ขณะเดียวกันต้องรณรงค์ให้สังคมยอมรับและให้โอกาสกลุ่มคน ดังกล่าวได้มีอาชีพ มีโอกาสและมีที่ยืนในสังคม กระทรวงแรงงาน กระทรวงพัฒนาสังคมและความ มั่นคงของมนุษย์ควรเข้ามาดูแล ให้คำแนะนำในเรื่องการฝึกอาชีพ การสงเคราะห์ต่างๆ องค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นหน่วยงานในระดับอำเภอและชุมชน ในฐานะเจ้าของพื้นที่ควรทำหน้าที่ในการ สนับสนุนแนะนำอาชีพ การจ้างงาน การให้คำปรึกษาแนะนำในการดำเนินชีวิต ให้กำลังใจ ในฐานะที่

เป็นสมาชิกในชุมชน องค์กรภาคเอกชน มีส่วนสำคัญที่จะช่วยให้โอกาสและสนับสนุนบุคคลกลุ่มนี้ ได้มีงานทำมีรายได้เลี้ยงดูตนเองไม่เป็นภาระต่อสังคม นอกจากนี้ หน่วยงานภาครัฐควรมีมาตรการสนับสนุนและเชิญชวนภาคเอกชนได้ให้โอกาสรับบุคคลกลุ่มนี้เข้าทำงาน ซึ่งอาจให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเป็นพิเศษกับภาคเอกชนที่มีการจ้างงาน/รับผู้พ้นโทษเข้าทำงาน เพื่อเป็นการจูงใจให้เกิดการจ้างงานครอบคลุมทุกพื้นที่

4. การเฝ้าระวังกลุ่มเสี่ยงที่มีโอกาสจะกระทำความผิด กลุ่มเสี่ยง หมายถึง ผู้ติดยาเสพติด ผู้ไม่มีอาชีพเป็นหลักแหล่ง ผู้ประพฤติดนในลักษณะอันธพาล คนวิกลจริต เด็กและเยาวชนทั้งในและนอกระบบการศึกษาที่มีโอกาสจะกระทำความผิดได้ ดังนั้นในการเฝ้าระวังกลุ่มเสี่ยงที่มีโอกาสจะกระทำความผิดนั้น หน่วยงานภาครัฐ สถาบันการศึกษา องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และชุมชน ต้องบูรณาการการทำงานเพื่อให้ความรู้ คำแนะนำ คำปรึกษาและทำความเข้าใจกับกลุ่มเสี่ยงในเชิงสร้างสรรค์ โดยการเชิญชวนให้เข้ามาร่วมกิจกรรมสาธารณะประโยชน์ การยกย่องชมเชยเพื่อสร้างขวัญ กำลังใจ และการยอมรับในสังคมเมื่อกระทำความดี ทำประโยชน์ให้กับชุมชน/สังคม นอกจากนี้ ยังควรเปิดพื้นที่เชิงสร้างสรรค์ให้กลุ่มเสี่ยงได้มีโอกาสแสดงความสามารถ อีกทั้งการจัดกิจกรรมเพื่อใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ การให้ความสำคัญกับสถาบันครอบครัวเพื่อช่วยกันดูแล ให้คำปรึกษากับกลุ่มเสี่ยงไม่ให้เดินสู่แนวทางที่ผิด

5. การลดโอกาสการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันอาชญากรรม เช่น สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรมการปกครอง กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น คณะกรรมการพัฒนาการบริหารงานยุติธรรมระดับจังหวัด (กพยจ.) และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ควรให้ความสำคัญ ส่งเสริม และกระตุ้นให้ประชาชน (โดยเฉพาะเด็กเยาวชน สตรี และผู้สูงอายุที่มีโอกาสตกเป็นเหยื่อค่อนข้างสูง) มีความรู้ ความเข้าใจถึงรูปแบบ ลักษณะ/วิธีการของภัยอาชญากรรมแต่ละประเภท รู้จักวิธีการป้องกัน/ระมัดระวังภัยอาชญากรรมที่อาจเกิดกับตนเอง หรือคนในชุมชน การป้องกันตนเองเมื่ออยู่ในที่พักอาศัยหรือเมื่อต้องเดินทางไปในพื้นที่สาธารณะ ข้อมูลพื้นที่เสี่ยงต่อการเกิดอาชญากรรม การให้ข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์โดยเน้นการประชาสัมพันธ์ในรูปแบบที่หลากหลายให้เหมาะสมกับประชาชนในแต่ละช่วงวัยอย่างสม่ำเสมอ ต่อเนื่อง อาทิ แผ่นพับ วิดีทัศน์ สปอต เสียงตามสายในชุมชน รวมถึงการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งและกระตุ้นเตือนประชาชนในชุมชนให้รู้จักป้องกันและมีให้ตกเป็นเหยื่อจากภัยอาชญากรรม

6. การพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี หน่วยงานที่รับผิดชอบและเกี่ยวข้องกับการป้องกันอาชญากรรมควรส่งเสริมให้บุคลากรได้มีโอกาสพัฒนาทักษะความรู้อย่างต่อเนื่อง โดยการฝึกอบรม สัมมนา การศึกษาดูงานทั้งในประเทศและต่างประเทศ การบูรณาการและเชื่อมโยงข้อมูล การประชุม/สัมมนาเพื่อให้มีการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ ประสพการณ์ระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพัฒนาศักยภาพในการทำงานร่วมกัน การพัฒนาระบบสนับสนุนการทำงานต่างๆ ของเจ้าหน้าที่ให้

มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เช่น การพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ วัสดุอุปกรณ์ที่ทันสมัย
การจัดทำฐานข้อมูลสถิติและข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นในด้านการป้องกันอาชญากรรม เป็นต้น

ภาคผนวก ก

เครื่องมือที่ใช้ในการสำรวจ

เลขที่แบบสอบถาม

แบบสำรวจความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมและการมีส่วนร่วมในการป้องกันภัยอาชญากรรมของประชาชน

การสำรวจในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เพื่อสำรวจข้อมูลภาคประชาชนในพื้นที่น่าน จำนวน 3 จังหวัด ได้แก่ น่าน จันทบุรี กาฬสินธุ์ ในเรื่องความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชน และร้อยละของประชาชนที่ให้ความร่วมมือในการป้องกันอาชญากรรม (2) เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาจัดทำข้อเสนอแนะเชิงนโยบายในการป้องกันอาชญากรรมให้มีประสิทธิภาพ

คำชี้แจง : กรุณาใส่เครื่องหมาย ☒ ลงในช่อง ☐ ที่ตรงกับท่านมากที่สุด

ส่วนที่ 1 ลักษณะข้อมูลทั่วไป

1. เพศ ☐ 1. ชาย ☐ 2. หญิง
2. อายุ ปี (15 ปีขึ้นไป)
3. ระดับการศึกษาสูงสุด ☐ 1. ประถมศึกษา หรือต่ำกว่า ☐ 2. มัธยมศึกษาตอนต้น/ เทียบเท่า
☐ 3. มัธยมศึกษาตอนปลาย/ ปวช./ เทียบเท่า ☐ 4. อนุปริญญา/ ปวส./ เทียบเท่า
☐ 5. ปริญญาตรี ☐ 6. สูงกว่าปริญญาตรี
4. อาชีพหลัก ☐ 1. ข้าราชการ/ ลูกจ้างของรัฐ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจ ☐ 2. พนักงานเอกชน
☐ 3. เจ้าของธุรกิจ/ อาชีพอิสระ/ ค้าขาย ☐ 4. ผู้ใช้แรงงาน/ รับจ้างทั่วไป
☐ 5. นักเรียน/ นักศึกษา ☐ 6. พ่อบ้าน/ แม่บ้าน
☐ 7. เกษียณอายุ ☐ 8. ว่างาน
☐ 9. เกษตรกร/ ชาวประมง ☐ 10. อื่น ๆ โปรดระบุ.....
5. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ☐ 1. ไม่มีรายได้ ☐ 2. ไม่เกิน 10,000 บาท
☐ 3. 10,001 - 20,000 บาท ☐ 4. 20,001 - 30,000 บาท
☐ 5. มากกว่า 30,000 บาท ☐ 6. ไม่ระบุรายได้
6. จังหวัดที่ท่านอาศัยอยู่ จังหวัด.....อำเภอ.....ตำบล.....
7. ลักษณะบริเวณที่พักอาศัยของท่าน
☐ 1. ย่านธุรกิจการค้า ☐ 2. ย่านอุตสาหกรรม ☐ 3. ชานเมือง/ชนบท
☐ 4. ชุมชนแออัด ☐ 5. อื่น ๆ โปรดระบุ.....
8. บ้านพักของท่านมีลักษณะ
☐ 1. บ้านเดี่ยว ☐ 2. ทาวน์เฮาส์ ☐ 3. คอนโด ☐ 4. อพาร์ทเมนต์
☐ 5. ตึกแถว ☐ 6. บ้านเพิง/กระท่อม/กระท้อบ ☐ 6. อื่น ๆ โปรดระบุ.....

ส่วนที่ 2 ปัญหาและสาเหตุของอาชญากรรมในพื้นที่

9. ท่านหรือบุคคลที่ใกล้ชิดกับท่านเคยมีประสบการณ์การตกอยู่ในเหตุการณ์การเกิดอาชญากรรมหรือไม่
☐ 1) เคย ☐ 2) ไม่เคย (ข้ามไปตอบส่วนที่ 3)
10. ครั้งล่าสุดที่ท่านหรือบุคคลที่ใกล้ชิดกับท่านตกอยู่ในเหตุการณ์การเกิดอาชญากรรม ผ่านมานานเท่าใด
☐ 1. ภายใน 1 ปีที่ผ่านมา ☐ 2. นานกว่า 1 ปี
11. ลักษณะการเกิดเหตุที่ท่านอยู่ในเหตุการณ์การเกิดอาชญากรรม เป็นอย่างไร
☐ 1. ฆาตกรรม ☐ 2. ทำร้ายร่างกาย ☐ 3. ข่มขืนกระทำชำเรา ☐ 4. กระทำอนาจาร
☐ 5. ลักทรัพย์ ☐ 6. ชิงทรัพย์/ปล้นทรัพย์ ☐ 7. ยักยอกทรัพย์/ฉ้อโกงทรัพย์ ☐ 8. ยาเสพติด
☐ 9. อื่น ๆ โปรดระบุ (เช่น การพนัน สถานบันเทิง เป็นต้น).....

12. ในพื้นที่ของท่านเกิดปัญหาอาชญากรรมในเรื่องใดบ้าง

☐ 1) อาชญากรรมที่เป็นคดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ

- ① ฆ่า ② ทำร้ายร่างกาย ③ ข่มขืนกระทำชำเรา
④ กระทำอนาจาร (กอด จูบ ลูบ คลำ) ⑤ อื่น ๆ โปรดระบุ.....

โปรดระบุตัวเลข 1 – 3 เรียงลำดับจากมากที่สุดไปน้อยที่สุด

อันดับ 1..... อันดับ 2..... อันดับ 3.....

☐ 2) อาชญากรรมที่เป็นคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์

- ① ลักทรัพย์ (ขโมยของที่ไม่ได้ทำต่อหน้าต่อตา)
② รังราวยทรัพย์ (ขโมยของต่อหน้าต่อตา)
③ ชิงทรัพย์ (ใช้กำลัง/ขู่ว่าจะใช้กำลังทำร้ายเพื่อขโมยของ)
④ ปล้นทรัพย์ (ใช้กำลัง/ขู่ว่าจะใช้กำลังทำร้ายเพื่อขโมยของ โดยร่วมกันทำตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป)
⑤ ยักยอกทรัพย์ (เอาสิ่งของที่คนอื่นฝากไว้ไปเป็นของตัวเอง)
⑥ ฉ้อโกง (หลอกลวงเพื่อให้ได้ทรัพย์ของผู้อื่น)
⑦ ทำให้เสียทรัพย์ (ทำให้ข้าวของเสียหาย)
⑧ อื่น ๆ โปรดระบุ

โปรดระบุตัวเลข 1 – 3 เรียงลำดับจากมากที่สุดไปน้อยที่สุด

อันดับ 1..... อันดับ 2..... อันดับ 3.....

☐ 3) อาชญากรรมที่เป็นคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย

- ① อาวุธปืน/อาวุธสงคราม ② การพนัน ③ ยาเสพติด ④ การค้าประเวณี
⑤ สถานบริการ (ซ่อง) ⑥ มีและเผยแพร่วัตถุลามกอนาจาร ⑦ อื่น ๆ โปรดระบุ.....

โปรดระบุตัวเลข 1 – 3 เรียงลำดับจากมากที่สุดไปน้อยที่สุด

อันดับ 1..... อันดับ 2..... อันดับ 3.....

13. ท่านคิดว่าอะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรมในพื้นที่ของท่าน

☐ 1) ด้านตัวเหยื่อ

- ① อ่อนแอ ② ไม่มีความรู้ในการป้องกันอาชญากรรม
③ ขาดความระมัดระวัง ④ ปล่อยปละละเลย เห็นว่าเป็นเรื่องไม่สำคัญ

โปรดระบุตัวเลข 1 – 3 เรียงลำดับจากมากที่สุดไปน้อยที่สุด

อันดับ 1..... อันดับ 2..... อันดับ 3.....

☐ 2) ด้านโอกาส

- ① ขาดไฟฟ้าส่องสว่างภายในบริเวณชุมชน ② ไม่มีการตั้งจุดตรวจค้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจ
③ เป็นแหล่งที่มีการแพร่ระบาดของยาเสพติด ④ มีสถานที่อโคจร เช่น ผับ บาร์ บ่อน อยู่ในบริเวณชุมชน
⑤ เป็นแหล่งมั่วสุมของวัยรุ่น ⑥ ไม่มีการติดตั้งกล้องวงจรปิดและ/หรือสัญญาณเตือนภัยภายในชุมชน
⑦ อื่น ๆ โปรดระบุ

โปรดระบุตัวเลข 1 – 3 เรียงลำดับจากมากที่สุดไปน้อยที่สุด

อันดับ 1..... อันดับ 2..... อันดับ 3.....

ส่วนที่ 3 ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่

14. ท่านมีความเห็นในประเด็นต่าง ๆ ต่อไปนี้ อยู่ในระดับใด

	ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม	ระดับความเห็นด้วย			
		มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
1)	ท่านคิดว่าตัวท่านเองมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เช่น ถูกทำร้าย ฆาตกรรม	4	3	2	1
2)	ท่านคิดว่าคนในครอบครัวของท่านมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เช่น ถูกทำร้าย ฆาตกรรม	4	3	2	1
3)	ท่านคิดว่าตัวท่านเองมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับเพศ เช่น ถูกข่มขืน กระทำอนาจาร	4	3	2	1
4)	ท่านคิดว่าคนในครอบครัวของท่านมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับเพศ เช่น ถูกข่มขืน กระทำอนาจาร	4	3	2	1
5)	ท่านรู้สึกวิตกกังวล/ไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะถูกทำร้ายหรือทำมีดมีร้ายหากต้องเดินลำพังในที่สาธารณะชนในเวลากลางวัน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก)	4	3	2	1
6)	ท่านรู้สึกวิตกกังวล/ไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะถูกทำร้ายหรือทำมีดมีร้ายหากต้องเดินลำพังในที่สาธารณะชนในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น)	4	3	2	1
7)	ท่านรู้สึกเป็นห่วงทรัพย์สินของท่านที่อยู่ในที่พักอาศัยหากไม่มีใครอยู่เฝ้าที่พักอาศัยในเวลากลางวัน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก)	4	3	2	1
8)	ท่านรู้สึกเป็นห่วงทรัพย์สินของท่านที่อยู่ในที่พักอาศัยหากไม่มีใครอยู่เฝ้าที่พักอาศัยในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น)	4	3	2	1
9)	ท่านรู้สึกว่าตัวเองไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะมีคนมาขโมยหรือฉกฉวยทรัพย์สินของท่านเวลาที่เดินอยู่ในพื้นที่สาธารณะภายในชุมชนในเวลากลางวัน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก)	4	3	2	1
10)	ท่านรู้สึกว่าตัวเองไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะมีคนมาขโมยหรือฉกฉวยทรัพย์สินของท่านเวลาที่เดินอยู่ในพื้นที่สาธารณะภายในชุมชนในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น)	4	3	2	1
11)	ท่านรู้สึกวิตกกังวลหากมีความจำเป็นต้องนำทรัพย์สินมาไว้ในที่สาธารณะ เช่น การจอดรถในพื้นที่สาธารณะในชุมชน	4	3	2	1
12)	ท่านคิดว่าที่พักอาศัยของท่านจำเป็นต้องจัดหาเครื่องมือ/อุปกรณ์ในการรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เพื่อป้องกันภัยอาชญากรรม	4	3	2	1
13)	ท่านคิดว่าหากต้องออกจากที่พักอาศัยในยามวิกาล ท่านจะต้องมีเพื่อนร่วมเดินทางด้วยเสมอ	4	3	2	1

15. โดยภาพรวมท่านจัดอันดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เพศ ทรัพย์สิน อยู่ในระดับใด (กรุณาใส่เครื่องหมาย ○ ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด)

น้อยที่สุด 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 มากที่สุด

ส่วนที่ 4 ปัจจัยที่ช่วยสร้างความรู้สึกลดภัยจากอาชญากรรมในชุมชน

16. ท่านคิดว่าปัจจัยอะไรที่ช่วยสร้างความรู้สึกลดภัยจากอาชญากรรมในชุมชน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ 1) การมีเพื่อนบ้านที่ช่วยเหลือสอดส่องดูแล
- ☐ 2) การมีตำรวจสายตรวจหรืออาสาสมัครเข้ามาดูแลอย่างทั่วถึงและสม่ำเสมอ
- ☐ 3) การมีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการจัดการดูแลและระวังภัย
- ☐ 4) การมีอุปกรณ์และเทคโนโลยี เกี่ยวกับการดูแลรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เป็นต้น
- ☐ 5) การมีไฟฟ้าส่องสว่างภายในบริเวณชุมชน
- ☐ 6) การมีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยหรืออาสาสมัครดูแลอย่างทั่วถึง
- ☐ 7) การกวดขันแหล่งอบายมุขในชุมชนอย่างสม่ำเสมอ
- ☐ 8) อื่น ๆ โปรดระบุ

ส่วนที่ 5 การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่

17. ท่านคิดว่าการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในชุมชนของท่าน ในประเด็นต่อไปนี้อยู่ในระดับใด

	การมีส่วนร่วมป้องกันอาชญากรรม	ระดับการมีส่วนร่วม			
		มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
1)	ท่านได้รณรงค์ให้สมาชิกในครอบครัวและเพื่อนบ้านทำการป้องกันอาชญากรรม เช่น การติดตั้งเหล็กดัดที่ประตู การติดตั้งไฟส่องสว่างบริเวณบ้านพัก การเลี้ยงสุนัขไว้เฝ้าบ้าน การเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ในที่ปลอดภัย	4	3	2	1
2)	ท่านได้ร่วมประชุมกับเพื่อนบ้าน/ชุมชนเพื่อเสนอข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม	4	3	2	1
3)	ท่านได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเมื่อพบว่ามีกระทำความผิดเกิดขึ้นในหมู่บ้านและชุมชนของท่าน	4	3	2	1
4)	ท่านได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบ เมื่อพบว่าบุคคลแปลกหน้าหรือบุคคลที่ไม่น่าไว้วางใจ เข้ามาหมู่บ้านหรือชุมชน	4	3	2	1
5)	ท่านมีส่วนร่วมในการออกตรวจรักษาความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้านหรือชุมชน	4	3	2	1
6)	ท่านได้เข้าร่วมประชุม อบรม หรือร่วมวางแผนในการป้องกันอาชญากรรมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัย	4	3	2	1
7)	ท่านได้บริจาคเงิน หรือวัสดุสิ่งของอื่น ๆ เพื่อใช้ในการป้องกันอาชญากรรม เช่น การสร้างป้อมยาม การสร้างด่านตรวจประจำหมู่บ้าน	4	3	2	1
8)	ท่านได้บริจาคทรัพย์สิน เพื่อให้การสนับสนุนผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่เฝ้าเวรยาม และรักษาความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้าน หรือชุมชน	4	3	2	1
9)	ท่านและเพื่อนบ้านช่วยกันดูแลสิ่งของสาธารณะและจะรีบแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ถ้ามีผู้ทำลายหรือทำให้เสียหาย	4	3	2	1

	การมีส่วนร่วมป้องกันอาชญากรรม	ระดับการมีส่วนร่วม			
		มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
10)	ท่านและเพื่อนบ้านได้ร่วมกันส่งเสริมความสัมพันธ์และความอบอุ่นในหมู่บ้านหรือชุมชนเพื่อเสริมสร้างชุมชนให้เข้มแข็งในการป้องกันอาชญากรรม	4	3	2	1
11)	ท่านและเพื่อนบ้านได้ร่วมกันตัดสินใจแก้ปัญหา/หาวิธีการในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมภายในชุมชน	4	3	2	1

ส่วนที่ 6 การรับรู้ข้อมูลข่าวสารการป้องกันอาชญากรรม

18. ในพื้นที่ของท่านได้มีหน่วยงานของรัฐ/เอกชน เข้ามาให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันอาชญากรรมหรือไม่

☐ 1) มี หน่วยงานใด

☐ 1) ตำรวจ

☐ 2) ทนายความ

☐ 3) สำนักงานยุติธรรมจังหวัด

☐ 4) ฝ่ายปกครอง (อำเภอ/เขต)

☐ 5) อบจ./เทศบาล/อบต.

☐ 6) พัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

☐ 7) สถาบันการศึกษา

☐ 8) ภาคเอกชน

☐ 9) อื่น ๆ โปรดระบุ

☐ 2) ไม่มี

19. ได้มีหน่วยงานของภาครัฐ/เอกชน มาประกาศหรือติดประกาศแจ้งเตือนให้ระวังอาชญากรรมในพื้นที่ของท่านหรือไม่ (อาชญากรรม เช่น การขโมยรถ ขโมยสิ่งของมีค่า)

☐ 1) มีการแจ้งเตือน

☐ 2) ไม่มี

20. ท่านได้รับข้อมูลข่าวสารเรื่องการป้องกันอาชญากรรมจากสื่อประเภทใด

☐ 1) สถานีวิทยุชุมชน

☐ 2) ป้ายเตือนภัยสาธารณะ

☐ 3) สื่อโทรทัศน์

☐ 4) สื่อสิ่งพิมพ์ (นิตยสาร, หนังสือ)

☐ 5) Facebook

☐ 6) Line

☐ 7) สื่อเว็บไซต์

☐ 8) อื่น ๆ โปรดระบุ

ภาคผนวก ข

ผลการทดสอบค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

ด้านความรู้หว่าดกลั้วภัยอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่

Scale: ALL VARIABLES

Case Processing Summary

		N	%
Cases	Valid	30	100.0
	Excluded ^a	0	0.0
	Total	30	100.0

a. Listwise deletion based on all variables in the procedure.

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
0.906	13

Item Statistics

	ความรู้หว่าดกลั้วภัยอาชญากรรม	Mean	Std. Deviation	N
1	ท่านคิดว่าตัวท่านเองมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิตร่างกาย เช่น ถูกทำร้าย ฆาตกรรม	2.30	0.702	30
2	ท่านคิดว่าคนในครอบครัวของท่านมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิตร่างกาย เช่น ถูกทำร้าย ฆาตกรรม	2.30	0.535	30
3	ท่านคิดว่าตัวท่านเองมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับเพศ เช่น ถูกข่มขืน กระทำอนาจาร	2.37	0.765	30
4	ท่านคิดว่าคนในครอบครัวของท่านมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับเพศ เช่น ถูกข่มขืน กระทำอนาจาร	2.37	0.718	30
5	ท่านรู้สึกวิตกกังวล/ไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะถูกทำร้ายหรือทำมีติมีร้ายหากต้องเดินลำพังในที่สาธารณะชนในเวลากลางวัน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก)	2.03	0.809	30
6	ท่านรู้สึกวิตกกังวล/ไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะถูกทำร้ายหรือทำมีติมีร้ายหากต้องเดินลำพังในที่สาธารณะชนในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น)	2.23	0.858	30
7	ท่านรู้สึกเป็นห่วงทรัพย์สินของท่านที่อยู่ในที่พักอาศัยหากไม่มีใครอยู่เฝ้าที่พักอาศัยในเวลากลางวัน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก)	2.17	0.791	30
8	ท่านรู้สึกเป็นห่วงทรัพย์สินของท่านที่อยู่ในที่พักอาศัยหากไม่มีใครอยู่เฝ้าที่พักอาศัยในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น)	2.37	0.890	30
9	ท่านรู้สึกว่าตัวเองไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะมีคนมาขโมยหรือฉกฉวยทรัพย์สินของท่านเวลาที่เดินอยู่ในพื้นที่สาธารณะภายในชุมชนในเวลากลางวัน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก)	2.10	0.712	30
10	ท่านรู้สึกว่าตัวเองไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะมีคนมาขโมยหรือฉกฉวยทรัพย์สินของท่านเวลาที่เดินอยู่ในพื้นที่สาธารณะภายในชุมชนในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น)	2.37	0.850	30

	ความรู้หวาดกลัวภัยอาชญากรรม	Mean	Std. Deviation	N
11	ท่านรู้สึกวิตกกังวลหากมีความจำเป็นต้องนำทรัพย์สินมาไว้ในที่สาธารณะ เช่น การจอดรถในพื้นที่สาธารณะในชุมชน	2.53	0.860	30
12	ท่านคิดว่าที่พักอาศัยของท่านจำเป็นต้องจัดหาเครื่องมือ/อุปกรณ์ในการรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เพื่อป้องกันภัยอาชญากรรม	2.50	0.777	30
13	ท่านคิดว่าหากต้องออกจากที่พักอาศัยในยามวิกาล ท่านจะต้องมีเพื่อนร่วมเดินทางด้วยเสมอ	2.43	0.774	30

Item-Total Statistics

	ความรู้หวาดกลัวภัยอาชญากรรม	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
1	ท่านคิดว่าตัวท่านเองมีโอกาที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เช่น ถูกทำร้าย ฆาตกรรม	27.77	43.495	0.440	0.906
2	ท่านคิดว่าคนในครอบครัวของท่านมีโอกาที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เช่น ถูกทำร้าย ฆาตกรรม	27.77	44.668	0.435	0.906
3	ท่านคิดว่าตัวท่านเองมีโอกาที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับเพศ เช่น ถูกข่มขืน กระทำอนาจาร	27.70	41.459	0.611	0.899
4	ท่านคิดว่าคนในครอบครัวของท่านมีโอกาที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับเพศ เช่น ถูกข่มขืน กระทำอนาจาร	27.70	44.493	0.319	0.911
5	ท่านรู้สึกวิตกกังวล/ไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะถูกทำร้ายหรือทำมีดมีร้ายหากต้องเดินลำพังในที่สาธารณะชนในเวลา กลางวัน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก)	28.03	40.309	0.692	0.896
6	ท่านรู้สึกวิตกกังวล/ไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะถูกทำร้ายหรือทำมีดมีร้ายหากต้องเดินลำพังในที่สาธารณะชนในเวลา กลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น)	27.83	38.489	0.830	0.889
7	ท่านรู้สึกเป็นห่วงทรัพย์สินของท่านที่อยู่ในที่พักอาศัย หากไม่มีใครอยู่เฝ้าที่พักอาศัยในเวลากลางวัน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก)	27.90	39.403	0.809	0.891
8	ท่านรู้สึกเป็นห่วงทรัพย์สินของท่านที่อยู่ในที่พักอาศัย หากไม่มีใครอยู่เฝ้าที่พักอาศัยในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น)	27.70	38.562	0.788	0.891
9	ท่านรู้สึกว่าตัวเองไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะมีคนมาขโมยหรือฉกฉวยทรัพย์สินของท่านเวลาที่เดินอยู่ในพื้นที่สาธารณะภายในชุมชนในเวลากลางวัน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก)	27.97	41.206	0.695	0.896

	ความรู้หวาดกลัวภัยอาชญากรรม	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
10	ท่านรู้สึกว่าคุณเองไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะมีคนมาขโมยหรือฉกฉวยทรัพย์สินของท่านเวลาที่เดินอยู่ในพื้นที่สาธารณะภายในชุมชนในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น)	27.70	39.114	0.774	0.892
11	ท่านรู้สึกวิตกกังวลหากมีความจำเป็นต้องนำทรัพย์สินมาไว้ในที่สาธารณะ เช่น การจอดรถในพื้นที่สาธารณะในชุมชน	27.53	40.602	0.613	0.900
12	ท่านคิดว่าที่พักอาศัยของท่านจำเป็นต้องจัดหาเครื่องมือ/อุปกรณ์ในการรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เพื่อป้องกันภัยอาชญากรรม	27.57	42.599	0.479	0.905
13	ท่านคิดว่าหากต้องออกจากที่พักอาศัยในยามวิกาล ท่านจะต้องมีเพื่อนร่วมเดินทางด้วยเสมอ	27.63	42.171	0.527	0.903

Scale Statistics

Mean	Variance	Std. Deviation	N of Items
30.07	48.064	6.933	13

ด้านการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่

Scale: ALL VARIABLES

Case Processing Summary

		N	%
Cases	Valid	30	100.0
	Excluded ^a	0	0.0
	Total	30	100.0

a. Listwise deletion based on all variables in the procedure.

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
0.913	11

Item Statistics

	การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม	Mean	Std. Deviation	N
1	ท่านได้สมัครให้สมาชิกในครอบครัวและเพื่อนบ้านทำการป้องกันอาชญากรรม เช่น การติดตั้งเหล็กดัดที่ประตู การติดตั้งไฟส่องสว่างบริเวณบ้านพัก การเลี้ยงสุนัขไว้เฝ้าบ้าน การเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ในที่ปลอดภัย	2.70	0.837	30
2	ท่านได้ร่วมประชุมกับเพื่อนบ้าน/ชุมชนเพื่อเสนอข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม	2.60	0.814	30
3	ท่านได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเมื่อพบว่ามีกระทำความผิดเกิดขึ้นในหมู่บ้านและชุมชนของท่าน	2.33	0.758	30
4	ท่านได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบ เมื่อพบว่าบุคคลแปลกหน้าหรือบุคคลที่ไม่น่าไว้วางใจ เข้ามาหมู่บ้านหรือชุมชน	2.00	0.788	30
5	ท่านมีส่วนร่วมในการออกตรวจรักษาความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้านหรือชุมชน	2.00	0.788	30
6	ท่านได้เข้าร่วมประชุม อบรม หรือร่วมวางแผนในการป้องกันอาชญากรรมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัย	2.13	0.819	30
7	ท่านได้บริจาคเงิน หรือวัสดุสิ่งของอื่น ๆ เพื่อใช้ในการป้องกันอาชญากรรม เช่น การสร้างป้อมยาม การสร้างด่านตรวจประจำหมู่บ้าน	2.03	0.765	30
8	ท่านได้บริจาคทรัพย์สิน เพื่อให้การสนับสนุนผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่เข้าเวรยาม และรักษาความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้าน หรือชุมชน	2.17	0.874	30
9	ท่านและเพื่อนบ้านช่วยกันดูแลสิ่งของสาธารณะและจะรีบแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ถ้ามีผู้ทำลายหรือทำให้เสียหาย	2.13	0.776	30
10	ท่านและเพื่อนบ้านได้ร่วมกันส่งเสริมความสัมพันธ์และ	2.33	0.959	30
11	ความอบอุ่นในหมู่บ้านหรือชุมชนเพื่อเสริมสร้างชุมชนให้เข้มแข็งในการป้องกันอาชญากรรม	2.27	0.944	30

Item-Total Statistics

	การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
1	ท่านได้รณรงค์ให้สมาชิกในครอบครัวและเพื่อนบ้านทำการป้องกันอาชญากรรม เช่น การติดตั้งเหล็กดัดที่ประตู การติดตั้งไฟส่องสว่างบริเวณบ้านพัก การเลี้ยงสุนัขไว้เฝ้าบ้าน การเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ในที่ปลอดภัย	22.00	40.690	0.317	0.922
2	ท่านได้ร่วมประชุมกับเพื่อนบ้าน/ชุมชนเพื่อเสนอข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม	22.10	38.231	0.584	0.909
3	ท่านได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเมื่อพบว่ามีกรกระทำผิดเกิดขึ้นในหมู่บ้านและชุมชนของท่าน	22.37	38.033	0.659	0.906
4	ท่านได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบ เมื่อพบว่าบุคคลแปลกหน้าหรือบุคคลที่ไม่น่าไว้วางใจ เข้ามาหมู่บ้านหรือชุมชน	22.70	37.666	0.670	0.905
5	ท่านมีส่วนร่วมในการออกตรวจรักษาความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้านหรือชุมชน	22.70	37.597	0.678	0.904
6	ท่านได้เข้าร่วมประชุม อบรม หรือร่วมวางแผนในการป้องกันอาชญากรรมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัย	22.57	36.185	0.803	0.898
7	ท่านได้บริจาคเงิน หรือวัสดุสิ่งของอื่น ๆ เพื่อใช้ในการป้องกันอาชญากรรม เช่น การสร้างป้อมยาม การสร้างด่านตรวจประจำหมู่บ้าน	22.67	38.782	0.567	0.910
8	ท่านได้บริจาคทรัพย์สิน เพื่อให้การสนับสนุนผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่เข้าเวรยามและรักษาความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้าน หรือชุมชน	22.53	36.947	0.664	0.905
9	ท่านและเพื่อนบ้านช่วยกันดูแลสิ่งของสาธารณะและจะรีบแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ถ้ามีผู้ทำลายหรือทำให้เสียหาย	22.57	38.185	0.624	0.907
10	ท่านและเพื่อนบ้านได้ร่วมกันส่งเสริมความสัมพันธ์และ	22.37	33.964	0.884	0.892
11	ความอบอุ่นในหมู่บ้านหรือชุมชนเพื่อเสริมสร้างชุมชนให้เข้มแข็งในการป้องกันอาชญากรรม	22.43	34.254	0.870	0.893

Scale Statistics

Mean	Variance	Std. Deviation	N of Items
24.70	44.769	6.691	11

ภาคผนวก ค

ความรู้สึกลูกหวาดกลัวภัย และการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม
(จำแนกรายจังหวัด)

ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่

ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่จังหวัดกาฬสินธุ์

ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม	ระดับความคิดเห็น				ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด			
1. คิดว่าตัวเองมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เช่น ถูกทำร้าย ฆาตกรรม	11	217	358	31	2.34	0.600	หวาดกลัวน้อย
	1.78	35.17	58.02	5.02			
2. คิดว่าคนในครอบครัวมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เช่น ถูกทำร้าย ฆาตกรรม	10	149	427	31	2.22	0.554	หวาดกลัวน้อย
	1.62	24.15	69.21	5.02			
3. คิดว่าตัวเองมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับเพศ เช่น ถูกข่มขืน กระทำอนาจาร	13	142	417	45	2.20	0.590	หวาดกลัวน้อย
	2.11	23.01	67.59	7.29			
4. คิดว่าคนในครอบครัวมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับเพศ เช่น ถูกข่มขืน กระทำอนาจาร	21	119	433	44	2.19	0.604	หวาดกลัวน้อย
	3.40	19.29	70.18	7.13			
5. รู้สึกวิตกกังวล/ไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะถูกทำร้ายหรือทำมีติมิร้ายหากต้องเดินลำพังในที่สาธารณะชนในเวลากลางวัน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก)	24	127	432	34	2.23	0.604	หวาดกลัวน้อย
	3.89	20.58	70.02	5.51			
6. รู้สึกวิตกกังวล/ไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะถูกทำร้ายหรือทำมีติมิร้ายหากต้องเดินลำพังในที่สาธารณะชนในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น)	34	262	294	27	2.49	0.670	หวาดกลัวน้อย
	5.51	42.46	47.65	4.38			
7. รู้สึกเป็นห่วงทรัพย์สินของตัวเองที่อยู่ในที่พักอาศัยหากไม่มีใครอยู่เฝ้าที่พักอาศัยในเวลากลางวัน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก)	17	161	405	34	2.26	0.599	หวาดกลัวน้อย
	2.76	26.09	65.64	5.51			

ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่จังหวัดกาฬสินธุ์ (ต่อ)

ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม	ระดับความคิดเห็น				ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด			
8. รู้สึกเป็นห่วงทรัพย์สินของตัวเองที่อยู่ในที่พักอาศัยหากไม่มีใครอยู่เฝ้าที่พักอาศัยในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น)	33	230	322	32	2.43	0.675	หวาดกลัวน้อย
	5.35	37.28	52.19	5.19			
9. รู้สึกว่าตัวเองไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะมีคนมาขโมยหรือฉกฉวยทรัพย์สิน เวลาที่เดินอยู่ในพื้นที่สาธารณะภายในชุมชนในเวลากลางวัน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก)	6	159	412	40	2.21	0.563	หวาดกลัวน้อย
	0.97	25.77	66.77	6.48			
10. รู้สึกว่าตัวเองไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะมีคนมาขโมยหรือฉกฉวยทรัพย์สิน เวลาที่เดินอยู่ในพื้นที่สาธารณะภายในชุมชนในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น)	32	257	289	39	2.46	0.692	หวาดกลัวน้อย
	5.19	41.65	46.84	6.32			
11. รู้สึกวิตกกังวลหากมีความจำเป็นต้องนำทรัพย์สินมาไว้ในที่สาธารณะ เช่น การจอดรถในพื้นที่สาธารณะในชุมชน	90	191	299	37	2.54	0.813	หวาดกลัวน้อย
	14.58	30.96	48.46	6.00			
12. คิดว่าที่พักอาศัยของตัวเองจำเป็นต้องจัดหาเครื่องมือ/อุปกรณ์ในการรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิดเพื่อป้องกันภัยอาชญากรรม	26	209	350	32	2.37	0.650	หวาดกลัวน้อย
	4.21	33.87	56.73	5.19			
13. คิดว่าหากต้องออกจากที่พักอาศัยในยามวิกาล จะต้องมียellowเพื่อนร่วมเดินทางด้วยเสมอ	26	206	349	36	2.36	0.657	หวาดกลัวน้อย
	4.21	33.39	56.56	5.83			
ภาพรวมความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม					2.33	0.425	หวาดกลัวน้อย

ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่จังหวัดจันทบุรี

ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม	ระดับความคิดเห็น				ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด			
1. คิดว่าตัวเองมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เช่น ถูกทำร้าย ฆาตกรรม	24	81	110	53	2.28	0.884	หวาดกลัวน้อย
	8.96	30.22	41.04	19.78			
2. คิดว่าคนในครอบครัวมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เช่น ถูกทำร้าย ฆาตกรรม	28	92	104	44	2.39	0.882	หวาดกลัวน้อย
	10.45	34.33	38.81	16.42			
3. คิดว่าตัวเองมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับเพศ เช่น ถูกข่มขืน กระทำอนาจาร	21	68	111	68	2.16	0.894	หวาดกลัวน้อย
	7.84	25.37	41.42	25.37			
4. คิดว่าคนในครอบครัวมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับเพศ เช่น ถูกข่มขืน กระทำอนาจาร	24	86	96	62	2.27	0.917	หวาดกลัวน้อย
	8.96	32.09	35.82	23.13			
5. รู้สึกวิตกกังวล/ไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะถูกทำร้ายหรือทำมีดมีร้ายหากต้องเดินลำพังในที่สาธารณะชนในเวลากลางวัน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก)	8	50	121	89	191	0.796	หวาดกลัวน้อย
	2.99	18.66	45.15	33.21			
6. รู้สึกวิตกกังวล/ไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะถูกทำร้ายหรือทำมีดมีร้ายหากต้องเดินลำพังในที่สาธารณะชนในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น)	22	72	100	74	2.16	0.923	หวาดกลัวน้อย
	8.21	26.87	37.31	27.61			
7. รู้สึกเป็นห่วงทรัพย์สินของตัวเองที่อยู่ในที่พักอาศัยหากไม่มีใครอยู่เฝ้าที่ที่พักอาศัยในเวลากลางวัน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก)	17	73	92	86	2.08	0.919	หวาดกลัวน้อย
	6.34	27.24	34.33	32.09			

ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่จังหวัดจันทบุรี (ต่อ)

ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม	ระดับความคิดเห็น				ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด			
8. รู้สึกเป็นห่วงทรัพย์สินของตัวเองที่อยู่ในที่พักอาศัยหากไม่มีใครอยู่เฝ้าที่พักอาศัยในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น)	29	85	86	68	2.28	0.964	หวาดกลัวน้อย
	10.82	31.72	32.09	25.37			
9. รู้สึกว่าตัวเองไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะมีคนมาขโมยหรือฉกฉวยทรัพย์สิน เวลาที่เดินอยู่ในพื้นที่สาธารณะภายในชุมชนในเวลากลางวัน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก)	16	56	114	82	2.02	0.870	หวาดกลัวน้อย
	5.97	20.90	42.53	30.60			
10. รู้สึกว่าตัวเองไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะมีคนมาขโมยหรือฉกฉวยทรัพย์สิน เวลาที่เดินอยู่ในพื้นที่สาธารณะภายในชุมชนในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น)	23	72	97	73	2.19	0.947	หวาดกลัวน้อย
	9.70	26.87	36.19	27.24			
11. รู้สึกวิตกกังวลหากมีความจำเป็นต้องนำทรัพย์สินมาไว้ในที่สาธารณะ เช่น การจอดรถในพื้นที่สาธารณะในชุมชน	29	92	72	75	2.28	0.991	หวาดกลัวน้อย
	10.82	34.33	26.87	27.99			
12. คิดว่าที่พักอาศัยของตัวเองจำเป็นต้องจัดหาเครื่องมือ/อุปกรณ์ในการรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เพื่อป้องกันภัยอาชญากรรม	59	90	61	58	2.56	1.060	หวาดกลัวน้อย
	22.01	33.58	22.76	21.64			
13. คิดว่าหากต้องออกจากที่พักอาศัยในยามวิกาล จะต้องมียุเพื่อนร่วมเดินทางด้วยเสมอ	32	94	79	63	2.35	0.970	หวาดกลัวน้อย
	11.94	35.07	29.84	23.51			
ภาพรวมความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม					2.23	0.742	หวาดกลัวน้อย

ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่จังหวัดน่าน

ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม	ระดับความคิดเห็น				ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด			
1. คิดว่าตัวเองมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เช่น ถูกทำร้าย ฆาตกรรม	7	58	210	40	2.10	0.625	หวาดกลัวน้อย
	2.22	18.41	66.67	12.70			
2. คิดว่าคนในครอบครัวมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เช่น ถูกทำร้าย ฆาตกรรม	27	115	152	21	2.47	0.745	หวาดกลัวน้อย
	8.57	36.51	48.25	6.67			
3. คิดว่าตัวเองมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับเพศ เช่น ถูกข่มขืน กระทำอนาจาร	7	76	185	47	2.14	0.680	หวาดกลัวน้อย
	2.22	24.13	58.73	14.92			
4. คิดว่าคนในครอบครัวมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวกับเพศ เช่น ถูกข่มขืน กระทำอนาจาร	19	108	162	26	2.38	0.723	หวาดกลัวน้อย
	6.03	34.29	51.43	8.25			
5. รู้สึกวิตกกังวล/ไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะถูกทำร้ายหรือทำมีดีมีร้ายหากต้องเดินลำพังในที่สาธารณะชนในเวลากลางวัน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก)	6	52	132	125	1.81	0.776	หวาดกลัวน้อย
	1.90	16.51	41.90	39.68			
6. รู้สึกวิตกกังวล/ไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะถูกทำร้ายหรือทำมีดีมีร้ายหากต้องเดินลำพังในที่สาธารณะชนในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น)	13	93	134	75	2.14	0.825	หวาดกลัวน้อย
	4.13	29.52	42.54	23.81			
7. รู้สึกเป็นห่วงทรัพย์สินของตัวเองที่อยู่ในที่พักอาศัยหากไม่มีใครอยู่เฝ้าที่พักอาศัยในเวลากลางวัน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก)	9	72	142	92	1.99	0.798	หวาดกลัวน้อย
	2.86	22.86	45.08	29.21			

ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่จังหวัดน่าน (ต่อ)

ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม	ระดับความคิดเห็น				ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด			
8. รู้สึกเป็นห่วงทรัพย์สินของตัวเองที่อยู่ในที่พักอาศัยหากไม่มีใครอยู่เฝ้าที่พักอาศัยในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น)	22	100	130	63	2.26	0.856	หวาดกลัวน้อย
	6.98	31.75	41.27	20.00			
9. รู้สึกว่าตัวเองไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะมีคนมาขโมยหรือฉกฉวยทรัพย์สิน เวลาที่เดินอยู่ในพื้นที่สาธารณะภายในชุมชนในเวลากลางวัน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก)	11	92	136	76	2.12	0.813	หวาดกลัวน้อย
	3.49	29.21	43.18	24.12			
10. รู้สึกว่าตัวเองไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะมีคนมาขโมยหรือฉกฉวยทรัพย์สิน เวลาที่เดินอยู่ในพื้นที่สาธารณะภายในชุมชนในเวลากลางคืน (ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น)	25	120	121	49	2.38	0.842	หวาดกลัวน้อย
	7.94	38.10	38.41	15.56			
11. รู้สึกวิตกกังวลหากมีความจำเป็นต้องนำทรัพย์สินมาไว้ในที่สาธารณะ เช่น การจอดรถในพื้นที่สาธารณะในชุมชน	92	83	115	25	2.77	0.961	หวาดกลัวน้อย
	29.21	26.35	36.51	7.94			
12. คิดว่าที่พักอาศัยของตัวเองจำเป็นต้องจัดหาเครื่องมือ/อุปกรณ์ในการรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิดเพื่อป้องกันภัยอาชญากรรม	72	59	128	56	2.47	1.032	หวาดกลัวน้อย
	22.86	18.73	40.63	17.78			
13. คิดว่าหากต้องออกจากที่พักอาศัยในยามวิกาล จะต้องมียุเพื่อนร่วมเดินทางด้วยเสมอ	55	66	131	63	2.36	0.991	หวาดกลัวน้อย
	17.46	20.95	41.59	20.00			
ภาพรวมความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม					2.26	0.531	หวาดกลัวน้อย

ข้อเสนอแนะจากผู้วิจัย

จังหวัดกาฬสินธุ์และจังหวัดน่าน ประชาชนส่วนใหญ่มีความรู้สึกวิตกกังวลหากมีความจำเป็นต้องนำทรัพย์สินมาไว้ในที่สาธารณะ เช่น การจอดรถในพื้นที่สาธารณะภายในชุมชน ดังนั้น จึงควรมีการจัดสายตรวจหรืออาสาสมัครเข้าตรวจตราพื้นที่ล่อแหลมที่เอื้อต่อการเกิดอาชญากรรม ไม่ว่าจะเป็นพื้นที่ที่เคยเกิดเหตุอาชญากรรม พื้นที่เสี่ยง เส้นทางเปลี่ยว และพื้นที่ที่ประชาชนรู้สึกหวาดกลัว หวาดระแวง หรือรู้สึกไม่ปลอดภัย อีกทั้งควรมีนโยบายในการจัดการกับพื้นที่ต่าง ๆ ภายในชุมชน โดยติดตั้ง หรือเพิ่มไฟฟ้าส่องสว่างรอบบริเวณชุมชนเพื่อลดความเสี่ยงที่จะเกิดอาชญากรรม

จังหวัดจันทบุรี ประชาชนส่วนใหญ่ในจังหวัดจันทบุรีคิดว่าที่พักอาศัยของตัวเองจำเป็นต้องจัดหาเครื่องมือ/อุปกรณ์ในการรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด เพื่อป้องกันภัยอาชญากรรม ดังนั้น ควรจัดให้มีระบบรักษาความปลอดภัยที่มีมาตรฐาน โดยติดตั้งกล้องวงจรปิดให้ครอบคลุมทุกพื้นที่ภายในบริเวณชุมชน เพื่อสร้างความอุ่นใจและความรู้สึกปลอดภัยให้คนในชุมชน รวมทั้งปีนการข่มขู่ให้คนร้ายรู้สึกหวาดกลัวด้วย

การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่

ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่จังหวัดกาฬสินธุ์

การมีส่วนร่วมป้องกันอาชญากรรม	ระดับการมีส่วนร่วม				ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด			
1. ได้รับรณรงค์ให้สมาชิกในครอบครัวและเพื่อนบ้านทำการป้องกันอาชญากรรม เช่น การติดตั้งเหล็กดัดที่ประตู การติดตั้งไฟส่องสว่างบริเวณบ้านพัก การเลี้ยงสุนัขไว้เฝ้าบ้าน การเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ในที่ปลอดภัย	36	252	314	15	2.50	0.645	มีส่วนร่วมน้อย
	2.38	40.84	50.89	2.43			
2. ได้ร่วมประชุมกับเพื่อนบ้าน/ชุมชนเพื่อเสนอข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม	25	173	402	17	2.33	0.599	มีส่วนร่วมน้อย
	4.05	28.04	65.15	2.76			
3. ได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเมื่อพบว่าการกระทำผิดเกิดขึ้นในหมู่บ้านและชุมชน	17	187	391	19	2.33	0.581	มีส่วนร่วมน้อย
	2.76	30.31	63.86	3.08			
4. ได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบ เมื่อพบว่าบุคคลแปลกหน้าหรือบุคคลที่ไม่น่าไว้วางใจ เข้ามาหมู่บ้านหรือชุมชน	15	156	423	23	2.26	0.564	มีส่วนร่วมน้อย
	2.43	25.28	68.56	3.73			
5. มีส่วนร่วมในการออกตรวจรักษาความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้านหรือชุมชน	18	170	400	29	2.29	0.598	มีส่วนร่วมน้อย
	2.92	27.55	64.83	4.70			
6. ได้เข้าร่วมประชุม อบรณ หรือร่วมวางแผนในการป้องกันอาชญากรรมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัย	19	222	346	30	2.37	0.627	มีส่วนร่วมน้อย
	3.08	35.98	56.08	4.86			

ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่จังหวัดกาฬสินธุ์ (ต่อ)

การมีส่วนร่วมป้องกันอาชญากรรม	ระดับการมีส่วนร่วม				ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด			
7. ได้บริจาคเงิน หรือวัสดุสิ่งของอื่น ๆ เพื่อใช้ในการป้องกันอาชญากรรม เช่น การสร้างป้อมยาม การสร้างด่านตรวจประจำหมู่บ้าน	15	232	343	27	2.38	0.610	มีส่วนร่วมน้อย
	2.43	37.60	55.59	4.38			
8. ได้บริจาคทรัพย์สิน เพื่อให้การสนับสนุนผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่เข้าเวรยามและรักษาความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้าน หรือชุมชน	18	192	386	21	2.34	0.592	มีส่วนร่วมน้อย
	2.92	31.1	62.56	3.40			
9. มีส่วนร่วมในการดูแลสิ่งของสาธารณะและจะรีบแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ถ้ามีผู้ทำลายหรือทำให้เสียหาย	15	195	384	23	2.33	0.586	มีส่วนร่วมน้อย
	2.43	31.60	62.24	3.73			
10. มีส่วนร่วมในการส่งเสริมความสัมพันธ์และความอบอุ่นในหมู่บ้านหรือชุมชนเพื่อเสริมสร้างชุมชนให้เข้มแข็งในการป้องกันอาชญากรรม	30	200	375	12	2.40	0.614	มีส่วนร่วมน้อย
	4.86	32.41	60.78	1.94			
11. มีส่วนร่วมในการตัดสินใจแก้ปัญหา/หาวิธีการในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมภายในชุมชน	24	187	389	17	2.35	0.602	มีส่วนร่วมน้อย
	3.89	30.31	63.05	2.76			
ภาพรวมการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม					2.35	0.418	มีส่วนร่วมน้อย

ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่จังหวัดจันทบุรี

การมีส่วนร่วมป้องกันอาชญากรรม	ระดับการมีส่วนร่วม				ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปรผล
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด			
1. ได้รณรงค์ให้สมาชิกในครอบครัวและเพื่อนบ้านทำการป้องกันอาชญากรรม เช่น การติดตั้งเหล็กดัดที่ประตู การติดตั้งไฟส่องสว่างบริเวณบ้านพัก การเลี้ยงสุนัขไว้เฝ้าบ้าน การเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ในที่ปลอดภัย	13	100	91	67	2.23	0.869	มีส่วนร่วมน้อย
	4.85	37.31	33.96	23.88			
2. ได้ร่วมประชุมกับเพื่อนบ้าน/ชุมชนเพื่อเสนอข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม	6	68	115	79	2.00	0.800	มีส่วนร่วมน้อย
	2.24	25.37	42.91	29.48			
3. ได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเมื่อพบว่ามีกรกระทำผิดเกิดขึ้นในหมู่บ้านและชุมชน	7	45	116	100	1.85	0.0790	มีส่วนร่วมน้อย
	2.61	16.79	43.28	37.31			
4. ได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบ เมื่อพบว่าบุคคลแปลกหน้าหรือบุคคลที่ไม่น่าไว้วางใจ เข้ามาหมู่บ้านหรือชุมชน	6	37	107	118	1.74	0.777	มีส่วนร่วม น้อยที่สุด
	2.24	13.81	39.93	44.03			
5. มีส่วนร่วมในการออกตรวจรักษาความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้านหรือชุมชน	4	24	92	148	1.57	0.718	มีส่วนร่วม น้อยที่สุด
	1.49	8.96	34.33	55.22			
6. ได้เข้าร่วมประชุม อบรรม หรือร่วมวางแผนในการป้องกันอาชญากรรมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัย	2	15	89	162	1.47	0.638	มีส่วนร่วม น้อยที่สุด
	0.75	5.60	33.21	60.45			

ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่จังหวัดจันทบุรี (ต่อ)

การมีส่วนร่วมป้องกันอาชญากรรม	ระดับการมีส่วนร่วม				ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปรผล
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด			
7. ได้บริจาคเงิน หรือวัสดุสิ่งของอื่น ๆ เพื่อใช้ในการป้องกันอาชญากรรม เช่น การสร้างป้อมยาม การสร้างด่านตรวจประจำหมู่บ้าน	0	15	87	166	1.44	0.599	มีส่วนร่วม น้อยที่สุด
	0.00	5.60	32.46	61.94			
8. ได้บริจาคทรัพย์สิน เพื่อให้การสนับสนุนผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่เข้าเวรยามและรักษาความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้าน หรือชุมชน	1	14	77	176	1.40	0.607	มีส่วนร่วม น้อยที่สุด
	0.37	5.22	29.85	64.55			
9. มีส่วนร่วมในการดูแลสิ่งของสาธารณะและจะรีบแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ถ้ามีผู้ทำลายหรือทำให้เสียหาย	1	14	80	173	1.41	0.609	มีส่วนร่วม น้อยที่สุด
	0.37	5.22	29.85	64.55			
10. มีส่วนร่วมในการส่งเสริมความสัมพันธ์และความอบอุ่นในหมู่บ้านหรือชุมชนเพื่อเสริมสร้างชุมชนให้เข้มแข็งในการป้องกันอาชญากรรม	5	23	79	161	1.52	0.731	มีส่วนร่วม น้อยที่สุด
	1.87	8.58	29.48	60.07			
11. มีส่วนร่วมในการตัดสินใจแก้ปัญหา/หาวิธีการในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมภายในชุมชน	2	24	79	163	1.50	0.690	มีส่วนร่วม น้อยที่สุด
	0.75	8.96	29.48	60.82			
ภาพรวมการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม					1.65	0.533	มีส่วนร่วม น้อยที่สุด

ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่จังหวัดน่าน

การมีส่วนร่วมป้องกันอาชญากรรม	ระดับการมีส่วนร่วม				ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปรผล
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด			
1. ได้รณรงค์ให้สมาชิกในครอบครัวและเพื่อนบ้านทำการป้องกันอาชญากรรม เช่น การติดตั้งเหล็กดัดที่ประตู การติดตั้งไฟส่องสว่างบริเวณบ้านพัก การเลี้ยงสุนัขไว้เฝ้าบ้าน การเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ในที่ปลอดภัย	56	83	135	41	2.49	0.932	มีส่วนร่วมน้อย
	17.78	26.35	42.86	13.02			
2. ได้ร่วมประชุมกับเพื่อนบ้าน/ชุมชนเพื่อเสนอข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม	45	80	136	54	2.37	0.929	มีส่วนร่วมน้อย
	14.29	25.40	43.17	17.14			
3. ได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเมื่อพบว่ามีกรกระทำผิดเกิดขึ้นในหมู่บ้านและชุมชน	49	72	134	60	2.35	0.960	มีส่วนร่วมน้อย
	15.56	22.86	42.54	19.05			
4. ได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบ เมื่อพบว่าบุคคลแปลกหน้าหรือบุคคลที่ไม่น่าไว้วางใจ เข้ามาหมู่บ้านหรือชุมชน	6	25	116	168	1.58	0.719	มีส่วนร่วม น้อยที่สุด
	1.90	7.94	36.83	53.33			
5. มีส่วนร่วมในการออกตรวจรักษาความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้านหรือชุมชน	3	28	145	139	1.67	0.677	มีส่วนร่วม น้อยที่สุด
	0.95	8.89	46.03	44.13			
6. ได้เข้าร่วมประชุม อบรรม หรือร่วมวางแผนในการป้องกันอาชญากรรมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัย	3	34	150	128	1.72	0.690	มีส่วนร่วม น้อยที่สุด
	0.95	10.79	47.62	40.63			

ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของคนในพื้นที่จังหวัดน่าน (ต่อ)

การมีส่วนร่วมป้องกันอาชญากรรม	ระดับการมีส่วนร่วม				ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปรผล
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด			
7. ได้บริจาคเงิน หรือวัสดุสิ่งของอื่น ๆ เพื่อใช้ในการป้องกันอาชญากรรม เช่น การสร้างป้อมยาม การสร้างด่านตรวจประจำหมู่บ้าน	7	73	158	77	2.03	0.752	มีส่วนร่วมน้อย
	2.22	23.17	50.16	24.44			
8. ได้บริจาคทรัพย์สิน เพื่อให้การสนับสนุนผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่เข้าเวรยามและรักษาความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้าน หรือชุมชน	7	97	147	64	2.15	0.761	มีส่วนร่วมน้อย
	2.22	30.79	46.67	20.32			
9. มีส่วนร่วมในการดูแลสิ่งของสาธารณะและจะรีบแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ถ้ามีผู้ทำลายหรือทำให้เสียหาย	19	106	148	42	2.32	0.780	มีส่วนร่วมน้อย
	6.03	33.65	46.98	13.33			
10. มีส่วนร่วมในการส่งเสริมความสัมพันธ์และความอบอุ่นในหมู่บ้านหรือชุมชนเพื่อเสริมสร้างชุมชนให้เข้มแข็งในการป้องกันอาชญากรรม	24	57	134	100	2.02	0.897	มีส่วนร่วมน้อย
	31.75	42.54	18.10	7.62			
11. มีส่วนร่วมในการตัดสินใจแก้ปัญหา/หาวิธีการในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมภายในชุมชน	15	52	142	106	1.92	0.830	มีส่วนร่วมน้อย
	4.76	16.51	45.08	33.65			
ภาพรวมการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม					2.06	0.562	มีส่วนร่วมน้อย

ข้อเสนอแนะจากผู้วิจัย

จังหวัดกาฬสินธุ์ ประชาชนส่วนใหญ่มีส่วนร่วมน้อยที่สุดในการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบ เมื่อพบว่ามียุคคลแปลกหน้าหรือบุคคลที่น่าไว้วางใจเข้ามาในหมู่บ้านหรือชุมชน ดังนั้น จึงควรจัดให้มีนโยบายการจัดตั้งกลุ่มสมาชิกเตือนภัย และแจ้งข่าวอาชญากรรมภายในชุมชน เช่น โครงการเพื่อนบ้านเตือนภัย เพื่อสอดส่องดูแลเป็นหูเป็นตา และแจ้งเบาะแสต่าง ๆ ให้กับตำรวจท้องที่ทราบ และโครงการสายตรวจประชาชน โดยการจัดสมาชิกหรืออาสาสมัครภายในชุมชนผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนในพื้นที่ และคอยเฝ้าระวังภัยอาชญากรรมภายในชุมชน

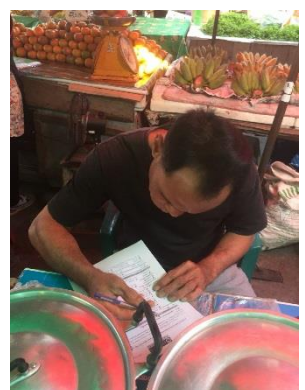
จังหวัดจันทบุรี ประชาชนส่วนใหญ่มีส่วนร่วมน้อยที่สุดในการบริจาคทรัพย์สิน เพื่อให้การสนับสนุนผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่เข้าเวรยาม และรักษาความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้านหรือชุมชน และมีส่วนร่วมในการดูแลสิ่งของสาธารณะ และรีบแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ถ้ามีผู้ทำลายหรือทำให้เสียหาย ดังนั้น จึงควรจัดให้มีกิจกรรมเพื่อกระตุ้นและส่งเสริมการสร้างจิตสำนึกของประชาชนต่อทรัพย์สินสาธารณะ เพื่อสร้างความรู้สึกรักหวงแหนทรัพย์สินสาธารณะนั้น ๆ

จังหวัดน่าน ประชาชนส่วนใหญ่มีส่วนร่วมน้อยที่สุดในการออกตรวจรักษาความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้านหรือชุมชน ดังนั้น ควรจัดกิจกรรมเพื่อกระตุ้นและส่งเสริมการสร้างจิตสำนึกของประชาชนในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาอาชญากรรมร่วมกับหน่วยงานของรัฐ รวมทั้งส่งเสริมให้สมาชิกในชุมชนมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมที่อาจเกิดขึ้นกับชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สิน ทั้งของตนเองและของผู้อื่น

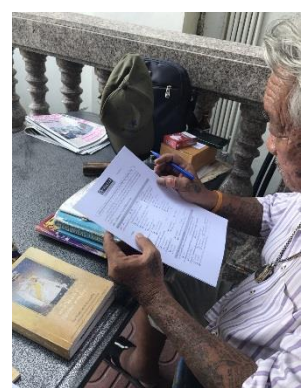
ภาคผนวก ง

ภาพประกอบการลงพื้นที่เก็บข้อมูล

ภาพการเก็บข้อมูล ณ. จังหวัดน่าน

ภาพการเก็บข้อมูล ณ. จังหวัดจันทบุรี

ภาพการเก็บข้อมูล ณ. จังหวัดกาฬสินธุ์

